ธรรมะ ความจริงแล้วไม่ใช่เรื่องยาก แต่ที่ยากเพราะยากที่จะเข้าใจ เนื่องจากศัพท์ที่ใช้แทนค่าความหมาย เราแปลกันไม่ค่อยออก ดังนั้น ความสงสัย จึงเกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติ ฉุดรั้งความก้าวหน้าที่ควรจะได้ จะสำเร็จ ให้ถอยห่างกว่าที่ควรจะเป็น

แค่คำว่า "ธรรม" เฉยๆ ถ้าเราอ่านจากตำราทั่วไป ก็จะแปลว่า "คำสั่งสอน" "คำเทศนา" หรือ " ตำราพระไตรปิฎก" ที่มันเบรคเราตั้งแต่ ถ้อยคำว่า"ธรรมะ" นั่นแล้วทำให้เราไม่กล้า ที่กล้าทำ กล้า ศึกษาก็กล้าๆกลัวๆ บางทีก็แอบถามเพื่อนที่ปฏิบัติด้วยกันว่า "นี่เธอตอนนี้เป็นไงมั่งอ่ะ ... ฉันนะไม่ได้ทำซักเท่าไหร่ เพราะไม่ค่อยเข้าใจ แต่อยากทำนะ !!! "

จากนั้นคนถามก็กลายสถานะเป็นกองเชียร์ให้เพื่อนทำ ตัวเองให้กำลังใจ ส่วนใหญ่เป็นยังงี้ รึว่าไง จริงมะ?

เรามาเริ่มเข้าสู่ความเรียบง่าย แต่ได้ผล ที่ผ่านมาเหมือนเอาเงินเข้า บ/ช แบบฝากประจำ ได้แต่รอคอยว่าเมื่อไรน๊าจะได้ โบนัส ได้กำหนดเบิกมาใช้ซะที ตอนนี้เราก็ตั้งหน้าตั้งตาเบิกออกมา แต่ข้อสำคัญคือ

บัตร = "**ใจ**"

รหัส = "**วาจา**"

ตรงกันหรือเปล่า หากตรงสองอย่าง ก็เริ่มเบิก"บุญ"กันเลย เริ่มง่าย ๆ ทำความ

เข้าใจในคำว่า"ธรรม หรือธรรมะ" ก่อน

ศัพท์คำนี้หากเป็น Verb **กริยา** ก็จะเป็นเรื่องของการบรรยาย เช่น เทศน์ หรือข้อมูลทางศาสนา ที่บันทึก จารึกไว้ แล้วนำหัวข้อนั้นๆมาอธิบายขยายความให้กระจ่างอีกที เช่นพระธรรมเทศนาเป็นต้น

ถ้าหากเป็น Mass คือ **สรรพสิ่ง** ก็จะหมายถึง ดำรงสภาพ การตั้งไว้ ทรงไว้ซึ่งสถานะนั้น เช่น บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ตรงนี้นานแล้ว จะเห็นได้ว่า คำว่า "ตั้งอยู่" เป็นความหมายของ คำว่า "ธรรมะ" ดังนั้นการฟัง อ่าน เพื่อนำไปปฏิบัติให้เห็นผล จะต้องตามติดคิดต่อ ว่า ผู้ที่นำเสนอนั้น ๆ กำลังสื่อความหมายอย่างไร พระพุทธองค์สอนในพระไตรปิฎก ทรงหมายความอย่างไหน เมื่อเข้าใจตรงนี้ จะเหมือนกับเป็น "ทางลัด" ที่เราเรียกว่า "**อ๋อ**" ตีประเด็นออกหมด เพราะ "เข้าใจ"

ในการปฏิบัติส่วนปฏิสัมภิทามรรค พระสารีบุตรท่านอธิบายขยายความพุทธดำรัส วิธีปฏิบัติไว้ชัดเจน แต่ในยุคหลังเข้าไม่ถึงจึงทำไม่ได้ เพราะแปลความหมายผิดจึงปฏิบัติไม่ได้ผลเนื่องจาก "บุญ" เกิดขึ้น โดยการถึงพร้อมด้วย กาย+วาจา+ใจ ในวาระจิตเดียว ทุกท่านในห้องนี้ย่อมทราบดีอยู่แล้ว

ตัวอย่างเห็นง่ายๆคือ สายไฟหลอดห้องนอน หลอดห้องนั่งเล่น หลอดห้องอาหารต่อรวมใช้ปลั๊กเดียวกัน พอเสียบปั๊บ ไฟติดปุ๊บทันที นี่หมายถึงบ้านมีไฟฟ้าใช้นะ

(หมายถึงมีบุญเก่าอยู่ก่อน หากไม่จ่ายค่าไฟ = ค้างหนี้กรรม ก็ต้องจ่ายซะก่อนไฟฟ้าจึงจะติด = จึงจะเชื่อมบุญได้) มือที่หยิบเอาปลั๊กไปเสียบ นั่นแหละ ก็คือ "ใจ" เสียบปุ๊บติดปั๊บ

ตอนนี้เรามาศึกษากันว่า พระสารีบุตร ท่านอธิบาย และสื่อความหมายคำว่า "ธรรม" อย่างไร ถ้าเข้าใจตรงนี้ เหมือนมีรหัสกลาง เข้าได้หมดทุกบัญชีจ้า

ท่านทั้งหลายได้เคยศึกษาในส่วนภาคทฤษฎี มากันเป็นส่วนใหญ่แล้ว ในส่วนที่เรียกว่า "**ไตรพิธสังขาร**" นั่นคือ

กาย = กายสังขาร

วาจา = วจีสังขาร

ใจ = มโนสังขาร

จำคำว่า "สังขาร" ไว้ให้ดีนะ "สังขาร" หมายความรวม=สรรพสิ่งทั้งหลาย ไม่ว่าคนสัตว์ สิ่งของ ต้นไม้ใบหญ้า ก็เรียกว่า สังขาร จัดว่าเป็น Mass

ที่นี้เมื่อ " สังขาร = Mass " การดำรงอยู่แห่งสังขาร จึงเท่ากับ "**สภาวธรรม**" เหมือนตัวอย่างว่าบ้านตั้งอยู่ตรงนี้ ตั้งอยู่ = "ธรรม" ดังนั้น ในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จึงหมาย ความ คำว่า "ธรรม" คือ **การดำรงอยู่ การตั้งไว้ การทรงไว้ ของ Mass หรือ สังขาร** นั่นเอง

การรวมตัวของไตรพิธสังขาร คือ การรวม Mass ทั้ง ๓ ชนิดนั้นในขณะเดียวกันแบบเฉียบพลัน แล้วนำ Mass ไปตั้งไว้ ณ ตำแหน่งที่กำหนด (นิยะมะฐานธาตุ)

ท่านที่อ่านมาถึงตรงนี้ก็จะบอกว่า Mass เป็นสรรพสิ่ง แต่ลมหาใจไม่ใช่เป็น Mass นี่ จะเป็น Mass (สังขารไปได้ไง) อันนี้ผิดหรือเปล่า?

คำตอบคือ เปล่าเลย ! ไม่ผิด **วาจา** ตามอภิธรรมจัดว่าเป็น **ปถวีธาตุ** ตามหลัก Quantum Physics ก็พิสูจน์ยืนยันว่า เป็น Mass เพราะประกอบด้วย Atom เป็นพื้นฐานส่งผลให้เกิดการเคลื่อนไหวของโมเลกุลในอากาศ จึงทำให้เกิดเสียง

ความผาสุขสวัสดี ลาภผลบรรดามีจงบังเกิด สิ่งประเสริฐจงปรากฏโดยพลันแด่สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติ ทุกท่านทุกประการเทอญ เจริญพร

คุณ Jeep : เมื่อวานเช้าสวดธรรมจักรครับ บังเอิญจริง ๆ ครับขึ้น ๑๕ ค่ำ พอดี

พระอาจารย์ : อนุโมทนาคุณ Jeep บทสวดธรรมจักร คือ บทที่ กล่าวถึง "การนำอารมณ์ (ระลึกรู้อารมณ์=สติ ไปตั้งไว้ = ตั้งลมยังฐานต่างๆ) ทรงแสดงให้แก่ บูรพาจารย์แห่งรัตตัญญุศาสตร์ (ที่หลายๆ ท่าน และพระสงฆ์ไทย เกือบ ๑,๐๐๐ รูปได้รับการอบรมไปแล้ว) คือ พระอัญญาโกณฑัญญะ จนสำเร็จดวงตาเห็นธรรม เป็นพระสงฆ์องค์แรก บทนี้จึงเป็น ปฐมเทศนา (เทศกัณฑ์แรกของพระพุทธศาสนา ทำให้มีพระรัตนตรัย ครบทั้ง ๓ ประการ คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์)

คุณ Jeep : สาธุครับผม พยายามสวดให้ได้ทุกวันครับพระอาจารย์ สวดแล้วชีวิตผมดีขึ้นดีขึ้นทุกวันครับผม

พระอาจารย์ : **ธรรม** แปลว่า ทรงไว้ หรือ ตั้งไว้ **จักร** แปลว่า จุด หรือ ตำแหน่งฐาน (เป็นภาษาปฏิบัติทางโยคะ) **กัปปวัฒน** หมายถึง การเคลื่อน หรือการเปลี่ยนแปลงย้ายที่ รวมความได้โดยสรุป คือ **การเคลื่อนย้ายการตั้งอารมณ์(สติ) ไปยังตำแหน่งฐานต่าง ๆ เพื่อพิจารณา ควบคุม และรู้เท่าทัน การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ของสรรพสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น** แต่ในยุคหลังมาผู้ที่แปลคัมภีร์ แทรกความคิดเห็นของตนเข้าไป จนทำให้ความหมายของ ธรรมจักรกัปปวัตนสูตร เพี้ยนไปชนิดขาวกับดำ นำมาใช้เป็นแนวทางปฏิบัติไม่ได้ เจริญพร

ท่านทั้งหลาย ที่ได้รับการอบรมสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรคไปแล้ว จะเข้าใจได้หลายส่วนในบทสวดธรรมจักร ในเรื่องของการตั้งลม ในเรื่องของการย้ายลมหาใจไปยังจุดฐานต่าง ๆ การกำหนดระลึกรู้อารมณ์ (ที่เราฝึกใช้นะโม) กันมานั้น ให้พิจารณาในธรรมจักรบทแปลไทย ก็จะร้อง "อ๋อ" และเข้าใจได้เลยว่า ทำไม ? พระอัญญาโกณทัญญะ ท่านจึงดวงตาเห็นธรรม ก็เพราะว่า ท่านฟังด้วย "ใจ" คือ "กายในกาย" ตามหลักแห่งสติปัฏฐานข้อแรก นั่นเอง

อีกเรื่องหนึ่งคงขาดเสียไม่ได้ มิฉะนั้นเรื่องธรรมจักรจะไม่สมบูรณ์คือ จะเห็นในตอนท้ายบทสวดว่า "ภุมมานัง เทวานัง...." ซึ่งได้บรรยายถึงเทวดาทุกชั้นฟ้า ได้มาร่วมฟังธรรมในครั้งนั้นด้วย นั่นหมายถึงว่า "เทวดา และมนุษย์ สัมผัสกันได้ เพราะ เทวดาก็อยู่ภพภูมิเดียวกันกับมนุษย์ เรียกว่า "**กามาวจรภูมิ**" แม้แต่พรหม ซึ่งอยู่คนละภูมิกับมนุษย์ ผู้ปฏิบัติก็สัมผัสได้ ด้วยการฝึก "**ภาษาเทวดา**" หรือ **ภาษาใจ** = ปากใจ ต้องตรงกัน เพื่อให้คุยกับเทวดาได้ เพราะพุทธองค์ท่านให้พระสงฆ์เทศนาสั่งสอนมนุษย์และเทวดาด้วย ไม่รู้ภาษาเทวดา จะเทศน์ให้เทวดาฟังได้อย่างไร ธรรมจักรเป็นบทสวดที่รองรับการปฏิบัติ ที่พวกเราได้ประพฤติกันอยู่ ณ ขณะนี้ เจริญพร

คุณ Jeep : พระอาจารย์ครับผมมีคำถาม ครับ เมื่อถึงบทภุมมานังเทวานัง บางที่สวดกล่าวนามแบบสั้นๆ บางที่สวดกล่าวนามเทวดาแบบยาวๆเยอะเราเป็นฆราวาสควรสวดแค่ไหนครับ

พระอาจารย์ : คุณ Jeep จะสวดยาว สวดสั้น แค่ไหนก็ไม่สำคัญ แต่ความสำคัญอยู่ตรงที่ การสวดนั้น "เสียง=วาจา เปล่งออกมา พร้อมกันกับ เสียงของใจ หรือเปล่า ?

คุณJeep : กราบขอบพระคุณครับพระอาจารย์

พระอาจารย์ : การสวดมนต์ คือ การฝึกให้ **ปาก กับ ใจ ตรงกัน** พระสงฆ์จึงได้เปรียบ เพราะได้ฝึกสวดมนต์ตลอด แต่ปัจจุบัน กลายเป็นเรื่องพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งไม่ได้ตรงกันกับ "พุทธประสงค์ ของพระบรมศาสดา ที่ให้เหล่าสาวกทำวัตร สวดมนต์เพื่อฝึกฝน กาย วาจา ใจ ให้เป็นหนึ่งเดียว เรียกว่า ปริตร (อ่านว่า ปะริต) หรือพระปริตรจ้า

ผู้ที่สวดมนต์ ให้ วาจาใจตรงกันเป็นประจำ ก็คือ ผู้ที่ฝึกพูดภาษาเทวดา เมื่อชำนาญ (เป็นเสียงเดียวกัน) ได้เมื่อไร เมื่อนั้นเทวดาก็เต็มห้อง เต็มบ้าน มารอฟังเราสวด

มนต์ทำวัตร ชีวิต กิจการก็เจริญ โบราณเขาจึงไม่เป็นหนี้สิน สุโขทัยคนถือศีลสวดมนต์ด้วยใจ จึงในน้ำมีปลา ในนามีข้าว แต่เดี๋ยวนี้ ในน้ำมียา(ฆ่าแมลง) ในนามีหนี้(ธกส) ไปแล้ว กรรม...จริง ๆ

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ได้เข้ามาฝึกอบรมสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค จึงต้องฝึกขั้นต้นให้ ปาก =วาจา(วจีสังขาร) ใจ = (มโนสังขาร) ให้ตรงกัน เริ่มจากการสวดมนต์ตัวเดียว คือ **นะ** แล้วก็ไป **โม** อย่างนี้ หวังว่าตอนนี้คงกระจ่าง ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เพราะเมื่อการประสานของวาจา กับ ใจ เป็นหนึ่งเดียว นั่นคือ การสวดมนต์ หรือปริตร เรียกว่า **ปริ - กรรม** (แยกได้ตามศัพท์ คือ ปริ = ปาก กรรม=กระทำ) และเมื่อการสวดมนต์ด้วย วาจา ใจ พร้อมกัน อานิสงค์ที่ได้ ณ ขณะเวลานั้น เช่น เกิดอาการง่วง หรือ คล้ายกับขนลุกขนพอง ฯลฯ ขณะสวดมนต์ (ตอนไม่สวดไม่เป็น) อย่างนี้ให้รู้ว่า สภาวะของ "ใจ" ได้ถึงพร้อมแล้ว เป็นสภาวะแห่ง "พรหม" เรียกว่า "**ปริตตาพรหม**" เป็นพรหมชั้นต้น ที่ได้กุศลมาจากการสวดมนต์ปากกับใจตรงกัน

สมัยโบราณก่อนยุครัตนโกสินทร์ (พ.ศ. ๒,๕๐๐) ชนชาติไทยจึงขยันทำวัตรสวดมนต์ สังคมไทยจึงเป็น "สยามเมืองยิ้ม" ปัจจุบันเปลี่ยนไป คนไทยส่วนใหญ่ทิ้งทำวัตรสวดมนต์ บอกคร่ำครึ ต้องทันสมัย ประเทศไทยจาก"สยาม"กลายเป็น "สยอง" .... เฮ้อ !

Dr Ben: เสียดายนะคะ มีคนสวดมนต์มากมายทั้งประเทศ แต่คนส่วนใหญ่ไม่ทราบเรื่องการสวดมนต์ที่ถูกต้อง ให้กาย วาจา ใจตรงกัน ดังนั้น ขออนุญาตพระอาจารย์ให้พวกเรานำธรรมะที่พระอาจารย์สอนไปช่วยเผยแผ่

พระอาจารย์ : เผยแผ่ได้ ก็เยี่ยมเลย แต่ต้องให้เขาฝึกให้ถูกต้อง ไม่ใช่ตะโกน "ท่อง" เหมือนสูตรคูณ มีแต่เสียง "ฟังเพราะ แต่ไม่ได้ผล" เหมือนกับเปิด CD สวดมนต์นั้นแหละ... ผลที่ได้จึงต่างกัน

อนุโมทนา ท่าน Dr Ben ถ้ามีแนวทางเผยแผ่ได้ ประเทศไทยเปลี่ยนโฉมหน้าแน่นอน = ร่ำรวย สมหวัง ถ้วนหน้า เจริญพร

คุณ Aoy : เข้าใจค่ะพระอาจารย์ จะนำคำสอนไปปฏิบัติค่ะ ขอบพระคุณค่ะ

ท่านทั้งหลายที่ได้อ่านธรรมบรรยาย ก็คงสงสัยว่า เอ...อยู่ ๆ บรรยายเรื่อง ไตรพิธสังขาร(กายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร) อยู่ดี ๆ ก็กระโดดไปเรื่อง Quantum Physics แล้วก็วกกลับมาเรื่อง ธรรมจักรกัปปวัตนสูตร แถมยังกระโดดไปเรื่องการสวดมนต์ ...

อาจจะคิดว่าผู้บรรยายคงสับสนมั๊ง.... ขอบอกว่า เป็น "คนละเรื่องเดียวกัน" เปรียบประดุจดั่งก้อนเมฆบนท้องฟ้า กับ น้ำในแม่น้ำมหาสมุทร ก็เกิด กำเนิด เวียนไปจากแหล่งและวัฏฏะ เช่นนั้น นี้คือสิ่งที่กล่าว

สิ่งที่จะผ่านเลยไปเสียมิได้ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ สำหรับพุทธศาสนิกชน คือ คำว่า "มนตร์" คำเต็ม คือ "มนตรา" มาจากศัพท์สองคำคือ "**มน** = มโน มนินทรีย์ = ใจ" + **ตรา** แปล- ว่า ประทับ หรือ กำหนด เวลาเขียนเป็นภาษาไทย สระอาไม่ใช้ จึงการันต์เสียเป็น "**มนต์**"... รวมความแปลว่า "**กำหนดด้วยใจ**" ดังนั้น **มนตรา** จึงแปลว่า "**กำหนดด้วยใจ หรือ กำหนดจากใจ คือต้องสวดจากใจ** ...นี่แหละคือ เหตุใดผู้ที่สวดมนต์ปากใจตรงกัน จึงได้สมาธิ มีอำนาจเสกเป่า อธิษฐานได้สมประสงค์ ก็ด้วยเหตุดั่งนี้

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพ จงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย ปรารถนาสิ่งใดอันไม่พ้นวิสัย ไม่เป็นอกุศล จงสัมฤทธิผลทุกประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

ปฐมบท

เพียงสายตาที่ได้สัมผัสอักษร แน่นอนที่สุดอย่างชนิดเชื่อได้เลยว่า หลาย ๆ ท่านต้องคิดไว้ก่อนเลยว่า ต้องเป็นเนื้อหาที่บรรยายเกี่ยวกับเรื่องธรรมะอย่างแน่นอน... ก็ต้องขอบอกไว้ตรงนี้ก่อนว่า "อย่าเชื่อในสิ่งที่เห็น ... แต่จงเชื่อในสิ่งที่เป็น " เพราะเหตุไร จึงกล่าวเช่นนั้น

ก็เพราะว่าในยุคปัจจุบันที่โลกเจริญพร้อมไปด้วยเทคโนโลยีทันสมัย ไม่ใช่ในยุคเมื่อ ๕๐ -๑๐๐ ปีก่อน ที่มนุษย์โลกยังไม่ต้องแก่งแย่ง แข่งขันกับเวลา แต่ยุคนี้ทุกอย่างต้อง "ทันที" ไม่มีการรอ ทุกอย่างต้องสัมผัสได้ รับรู้ได้ อย่างเป็นรูปธรรม (Physical) สิ่งนั้นก็จะได้รับ "การยอม รับ" หากสิ่งนั้นพิสูจน์ได้ ก็จะได้รับ "การนับถือ" ยกย่องว่ายอดเยี่ยม และหากสิ่งนั้น ๆ พิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์ มีสมการที่สามารถค้นคว้าพัฒนาต่อยอด สามารถนำมาใช้กับชีวิตประจำวัน หรือนำมาประกอบเสริมให้ธุรกิจ และชีวิตของเขาเหล่านั้นดีขึ้น

ดังนั้น เรื่องของธรรมะ หรือ หลักธรรมคำสอน จึงถูกพักไว้ก่อนในยุคปัจจุบัน เพราะต่างมีความคิดอย่างเดียวกันว่า การศึกษา หรือ ปฏิบัตินั้นต้องใช้เวลามาก และที่สำคัญก็มองไม่เห็นว่าจะช่วยให้ชีวิต และธุรกิจดีขึ้นอย่างไร ตัวอย่างเช่น ให้ปล่อย ลด ละ วาง ผู้ที่เป็นนักธุรกิจจะรู้ดีว่า มันปล่อยไม่ได้เพราะธุรกิจต้องใช้การบริหารที่ "ทันที ทันควัน ชนิด Yes, No, OK " ทุบโต๊ะเดี๋ยวนั้น ให้คนอื่นทำก็ไม่ได้ นี่ข้อหนึ่ง

ที่เครียดตัดสินใจไม่ได้ ก็เข้าวัดไปฟังพระเทศนาธรรมบรรยาย พระท่านก็บอกให้ "ปล่อย""โธ่... จะปล่อยได้ไง? ลงทุนไปเป็นพันล้าน ตอนนี้เศรษฐกิจทรุด หุ้นบริษัทก็ตก กลุ้มใจ เรื่องธุรกิจถึงเข้ามาวัด อยากถามหลวงพ่อว่า "มีอะไรที่จะช่วยให้ธุรกิจผมดีขึ้นไหม? ....ให้หุ้นบริษัทผมขึ้นก็ยังดี! ... แต่หลวงพ่อก็บอกให้ปล่อย ผมจะปล่อยมันได้ไง ...ไปๆ มาๆหลวงพ่อ บอกว่าให้ผมทำบุญมาก ๆ ผลบุญจะได้ช่วยให้หุ้นผมขึ้น ผมก็ถวายไปแล้ว ๒๐ ล้านสร้างพระประจำตัว นี่สองเดือนแล้ว หุ้นผมไม่ขึ้นไม่พอ ตอนนี้ดิ่งเหวเลยครับ... "

" เอ่อ... เอ่อ...คุณโยม คงต้องเพิ่มบุญให้มากขึ้นกว่าเดิมอีกนะ.... คือ ต้นเดือนเราจะมีงานบุญ โยมก็ถวายมาเยอะ ๆ จะได้เอาขึ้นไปให้พระพุทธเจ้า ... คราวนี้คงได้สมใจละโยม.... !!

" เอ..พระพุทธเจ้าปรินิพพาน ไปตั้ง ๒๕๕๘ ปีแล้ว!! อ้าว... แล้วหลวงพ่อจะเอาเงินไปถวายพระพุทธเจ้าได้ไง ? "นักธุรกิจ คิดในใจ (คิดดังไม่ได้ เพราะอาจไม่ได้เดินออกวัด) ภาพซ้ำซ้อนที่เหมือนฉายหนังเก่าวนไปมา คือ นักธุรกิจและคนส่วนใหญ่ ในปัจจุบันที่เดินเข้าวัด ก็เพื่อหาความสบายใจ(ชั่วขณะ) และออกจากวัดมาก็กลับสู่สภาวะดิ้นรนเหมือนเดิม

คำถามคือ.... ธรรมะ หรือ แนวทางปฏิบัติ ที่เขาเหล่านั้นได้รับรู้ สัมผัส ไม่อาจช่วยในการดำรงชีพ หรือ ธุรกิจ ให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ หรือเป็นไปตามปรารถนา ไม่ได้จริงหรือ ? ถ้าจริง ต้องพิสูจน์ผล หรือ ถอดสมการที่เป็นวิทยาศาสตร์ อย่างเห็นประจักษ์ได้ นั่นหมาย ถึง "ต้องสัมผัสแตะต้องได้อย่างเป็นรูปธรรม (Physical) ไม่ใช่เป็นเพียงการปลอบใจ ให้คิดฝันเพื่อความสบายใจชั่วครั้งชั่วคราว

และด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้นนั้น คือ แรงผลักดันให้นำเรื่องของ "สติปัฏฐาน๔" อันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา นี้มาเจาะลึกขยายความ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และพิสูจน์เชิงประจักษ์ ทางวิทยาศาสตร์ Quantum Physic ที่โลกทั้งโลกยอมรับอย่างเป็นสากลได้ ทั้งยังสามารถให้ผู้ที่ได้เข้ามาอ่าน ศึกษา นำไปปฏิบัติให้เห็นผล ชนิดสัมผัสแตะต้องได้จริงทันที

ขอความผาสุขสวัสดีจงมีแด่ทุกท่านทั่วกัน .... วันจันทร์ ศึกษาตอนต่อไป ของจริงไม่ยากอย่างที่คิดเหมือนเปิดสวิทช์ไฟฟ้าติดทันใจ จ้า Post by Miracle.

ใครที่เลือกทางเดินที่ ๒ ก็นับว่าเลือกผิดทางแล้ว .... คิดผิดคิดใหม่ได้นะ พระพุทธองค์ ไม่ได้สอนให้มนุษย์ไปสวรรค์ โจรก็ไปสวรรค์ได้ ดังนั้นสวรรค์จึงมีเทวดาเลว เรียกว่า "อสูร" พวกนี้คือ "พวกโกงเงิน หลวง แต่ทำเป็นว่าเอาไปสร้างพระ สร้างวัด หรือไม่ก็ค้ายาได้ร้อยล้าน ถึงเวลาเอาไปบริจาคปอเต็กตึ๊ง ได้ใบรับรองว่าเป็นคนดี พวกนี้แหละ ที่ไปเกิดในสวรรค์ แต่เป็นพวกอสูร หรือ "เทวดาเลว" พระพุทธองค์จึงไม่สอนให้มนุษย์ไปสวรรค์ ศาสนาพุทธสอนให้คนไป "นิพพาน" เจริญพร

คำว่า "**ดี**" ภาษาบาลี คือ "**สุนทรีย์**" แปลว่า "ถูกใจผู้อื่น หรือ เป็นที่ชื่นชอบ" ทั้งนี้ไม่จำเป็นว่าการกระทำนั้น จะทำกับโจร หรือ กับ พระ ไม่จำเป็นว่าจะได้ประโยชน์กับสังคมมวลรวมหรือไม่ คนที่ทำให้เขา "พอใจ ถูกใจ" ผู้ที่ได้รับผล ก็เรียกผู้นั้นว่า "คน

ดี" ถึงขนาดออกใบประกาศให้กันเป็น "คนดีศรีประเทศ" แต่จริงแล้วเป็นซุ้มมือปืน ค้ายา โกงชาติ สิ่งเหล่านี้เราเห็นกันทั่วไป แต่สังคมก็ยอมรับในขณะนั้นเวลานั้นว่า เป็นคนดี นี่แหละ คือ ทำให้ถูกใจไม่จำเป็นจะต้องถูกต้องเสมอไป นั่นแหละเขาเรียกกันว่า "ดี"

จะเต็มใจทำ หรือ ไม่เต็มใจทำ ผู้ได้ประโยชน์จากการกระทำ เขาก็ขนานนามก่อนเลย ว่า "โอ้โฮ ... ดีจังนะ.." โจรขาดเงินจะซื้อปืนไปปล้น เราเอาเงินให้โจรไปซื้อปืน ... โจร..ก็บอกว่า พี่..พี่ ..พี่นี่ ดีจริง ๆ นี่แหละ คือ ดี !!!

ดังนั้น เส้นทางที่ ๒. คือ การเจริญลง...มีที่หวังคือ สวรรค์ หากสิ่งที่ทำนั้นไม่ให้โทษกับคนอื่น แต่สิ่งที่ทำนั้นให้โทษกับคนอื่น ก็ไปนรก ไม่ว่าจะทำดี บริจาคกี่พันล้าน มีเงินกี่แสนล้าน ก็ยังกลับบ้านไม่ได้ ร่อนเร่พเนจร นี่ขนาดยังไม่ตายคนระดับนี้สร้างวัด สร้างพระประธานมากมาย ไหง จึงรับกรรม อย่างที่เห็น ก็เพราะมันเป็นแค่ "ดี" ของวันนี้ แต่อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ดีในวันหน้าก็ได้ ตัวอย่างมีชัดเจน

แต่ใน**เส้นทางที่ ๑ เจริญขึ้น** เริ่มต้นด้วย "**บุญ**" คือ ได้รับความสุข นับแต่เริ่มแรก และมีพระนิพพานอันเป็นบรมสุข เป็นจุดหมายปลายทาง ที่สำคัญคือ **บุญ สำเร็จด้วย การถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ** ผู้ที่ทำดั่งนี้ ผลยิ่งใหญ่มหาศาล ในชาติปัจจุบัน ก็จะหลุดจากทุกข์ อุปสรรค์ ทั้งปวง เพราะ "บุญ" ทำให้หมดทุกข์ ดังนั้น "ทุกข์ที่เกิดจากหนี้สิน หรือ ทุกข์พื้นฐานของมนุษย์ บุญย่อมช่วยให้ก้าวพ้นภาวะนั้น ๆ และอยู่ในฐานะอันสูงกว่ามนุษย์อื่น นี่คือ "บุญ"

"บุญ" สำเร็จได้ด้วยการถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ ...แต่ ดี ... ไม่จำเป็นเลย ทำไงก็ได้ให้ถูกใจ ให้คนอื่น(แม้จะเป็นคนเลว..แต่เป็นผู้มีอำนาจ)ได้ประโยชน์ ก็เป็น "คนดี" แต่บุญ ต้องถึงพร้อมด้วยลักษณะทั้ง ๓ **มีผลมหาศาล** ยิ่งกว่าการสร้างพระเจดีย์ทองคำตั้งแต่พื้นโลก ถึงดวงจันทร์ และข้ามภพข้ามชาติ ข้ามนรก ข้ามสวรรค์...

ผู้ที่ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ได้เพียงนาทีเดียว แค่ วาจา ใจ ถึงพร้อม (เปล่งเสียงให้ปากใจตรงกัน) ก็จะอยู่สูงกว่าสวรรค์ สูงกว่าเทวดา เป็นพรหม เรียกว่า **ปริตตาพรหม** สามารถยกสมาธิให้เจริญขึ้น และเข้าสู่พระนิพพานได้เลย นี่คือความแตกต่างระหว่าง เจริญขึ้น กับ เจริญลง

ส่วน ผู้ใด จะเลือกเส้นทางไหน นั่นก็แล้วแต่ว่า เขาคนนั้นอยู่ในสภาวะ สถานะอะไร สภาพแวดล้อมอย่างไหน ? You have a choice!!

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพจงปกป้องคุ้มครอง ให้สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบทุกท่าน ประสบแต่สิ่งอันเป็นมงคล สิ่งใดอันปรารถนาแล้ว "ด้วยใจกุศล" จงสัมฤทธิผลโดยพลันทุกท่าน ทุกประ- การเทอญ... เจริญพร

วันนี้จะขอนำเอาความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ มาเสริมช่องว่าง เพิ่มเติมให้เต็มในส่วนที่ขาดหายไป เผื่อจะได้เป็นประโยชน์ในการพิจารณาค้นคว้า ศึกษา สำหรับทุกท่านต่อไป

ที่มาของคำว่า "ดี"

"ดี" มีความหมายตรงกับคำ ๒ คำ คือ

๑. คำว่า "**สุนทรีย์**" เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในห้วงเวลาหนึ่ง ลักษณะของอารมณ์หรือความรู้สึกนั้น เมื่อผู้หนึ่งผู้ใด ได้กระทำสิ่งใดให้ถูกใจ หรือ ถูกอารมณ์เรา เราจึงใช้แทนความรู้สึกของเรา ซึ่งได้ความหมายไม่เท่าที่เรารู้สึกจริง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น

พอใจ (interested)

เพลิดเพลินใจ (pleasure)

กินใจ (empathy)

ซึ่ง ทั้งนี้ ไม่ว่าสิ่งที่ได้รับนั้น จะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม แต่ผู้รับ-เกิดอารมณ์นั้น ก็จะเรียกบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่อันทำให้เกิดอารมณ์ดังกล่าว สั้น ๆ ว่า "ดี"

๒. คำว่า "**กัลยาณ**" ซึ่งแปลว่า งาม เช่น กัลยาณี แปลว่า หญิงงาม เป็นต้น แต่เกิด

จากความเข้าใจของผู้แปลบาลี ซึ่งแปลจากคำฉันท์ที่แต่งขึ้นในชั้นหลังพุทธกาล ว่า

"สีลำ กิเรว กลฺยาณำ ท่านว่าศีลนั้นเทียว ทำให้งาม" (ซึ่งเป็นที่มาของกัลยาณธรรม) แต่กลับไปแปลเล่นสำนวน เอาเองว่า "ท่านว่าศีลนั้นเทียว เป็นความดี" .... นี่คือที่กำเนิดของการบัญญัติศัพท์ คำว่า "ดี" ในภาษาไทยที่ใช้อยู่ปัจจุบัน

สรุปคือ บัญญัติศัพท์ขึ้นมาใหม่ โดยความเข้าใจเอาเอง นับแต่ต้นรัตนโกสินทร์เป็นต้นมา มีผลทำให้พุทธพจน์ และ ถ้อยคำในพระพุทธศาสนาผิดเพี้ยนไป สาธุชนรุ่นหลังจึงสับสน และไม่อาจใช้เป็นบรรทัดฐานได้ตราบเท่าปัจจุบัน

ตอบคำถามลูกศิษย์

ดาบโอ๋: กราบนมัสการพระอาจารย์ค่ะ โอ๋มีข้อสงสัยในการปฏิบัติ ๒ ข้อค่ะ

๑. ครั้งหนึ่ง ๒ คราว ติดๆกัน เกิดเหตุการณ์ประหลาดเหมือนกับว่าเราได้ข้ามเวลาไปหนึ่งวัน (ช่วงนั้นตั้งลมมากๆค่ะ แต่ก็ทำงานมากเช่นกันค่ะ)

๒. ตอนเข้าพรรษาขณะสวดมนต์หรือตั้งลมในห้องเรียนที่ จิตตะภาวัน ตัวโอ๋มีความรู้สึกว่าโยกโครงตัวเอียงไปมา แต่คนภายนอกไม่สังเกตเห็นค่ะ หลวงพ่อสินบอกว่า เป็นปีติชนิดหนึ่ง และจากการสวดมนต์โอ๋ได้เกิดปีติ หลากหลาย เช่น หาวจนน้ำตาไหล วูบหน้าคะมำ ขนลุก รู้สึกยุบยิบที่ใบหน้า บางที่เหมือนมีอะไรมาไต่ที่ใบหน้า ที่ตัว และนานมาแล้วเข้าวัดปฏิบัติธรรมครั้งแรกเคยตัวสั่น (ตกใจ และไม่ทราบจะถามใครเลยเก็บของกลับบ้านค่ะ) สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้กับทุกคน และทุกคน จะมีอาการปีติได้หลายอย่าง แต่ในทางปฏิบัติ เราจะจำอารมณ์ปีติที่เกิดขึ้นจากการทิ้งขนนกหรือนับประคำ มาระลึกถึงเทวดาประจำตัว เป็นความเข้าใจที่ถูกต้องใช่ไหมคะ

พระอาจารย์ : กรณี การหาปีติจากการทิ้งขนนก การสวดมนต์ การเดินประคำ จากคำภาวนา เช่น ...นะ โม ก็เพื่อให้รู้ว่า ปีติ ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดตรงไหน โดยเอา "คำ" สวดเป็น "นิมิต" (แปลว่า เครื่องหมาย) ให้เราจดจำได้ ว่าเกิดที่ตัวไหนแน่ ๆ จะได้นำมาใช้ ระลึกรู้

อย่างกรณีที่เกิดขึ้นกับ คุณโอ๋...ถ้าถามว่า ...อาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นที่ตัวอักษรหรือคำว่าอะไร .... ลักษณะการเกิดขึ้น ยาวหรือสั้นกว่าลมหาใจ เราจะทราบหรือไม่ ? หากเราจำไม่ได้ เราก็ไม่สามารถระลึกรู้อารมณ์ "ปีติ" นั้นได้ การเกิดขึ้นของปีติ ก็เพียงให้เราปลาบปลื้มว่า "เราได้ปีติ" แต่นำมาใช้งานตามปรารถนา = ตาม

ต้องการให้เป็น ไม่ได้ เปรียบเสมือน เราจะไปเชียงใหม่ มีเงิน (ปฏิบัติ=ได้บุญ=เปรียบเสมือนเงิน) จ่ายค่ารถ ก็นั่งรถไปถึงเชียงใหม่ได้ มองเห็นภาพวิวทิวทัศน์ข้างทาง มีความรู้สึกเป็นสุข = ปิติ

ทีนี้ เกิดวันหนึ่ง กระเป๋าตังค์ของเราหาย ไม่มีเงิน แต่เรามีรถ...แต่ขับไม่เป็น (คือปฏิบัติไม่ตามขั้นตอน) อยากไปเชียงใหม่ ก็ไปไม่ได้ เพราะไม่รู้จะขับยังไง ส่วนใหญ่ผู้ที่เข้ามาฝึกที่จิตตะฯ ในช่วงพรรษา ซึ่งมีสาธุชนมากมาย เราจะรู้สึกว่า เรา "ทำได้" อะไรมันง่ายไปหมด บางทีไม่ทันนึก ก็ได้มาดั่งใจ

นั่นเพราะอะไร เพราะว่าผู้ที่ฝึกปฏิบัติล้วนเป็นผู้มีบุญ มี เทวดาประจำตัว ต่างคนต่างมีบุญ เปรียบได้กับ Battery ที่พ่วงต่อกัน โน้นนิดนี่หน่อยไฟติด ทุกคนจึงเหมือนขึ้นรถโดยสารพากันไป และทำได้แทบทุกท่าน แต่พอกลับไปบ้าน นานเป็นอาทิตย์ เป็นเดือน ไม่ได้เสวนาธรรมกัน การปฏิบัติก็ทำสำเร็จยาก เหมือนขับรถทั้งที่ยังขับไม่เป็น ขับไม่เก่ง จำทางไม่ได้ ในที่สุด = หลงทาง

ดังนั้น ขั้นตอนของการปฏิบัติจึงสำคัญ เหมือนการขับรถ ไม่ใช่พอเป็น ต้องเป็นจริง ๆ เพราะในมิติแห่งการปฏิบัติ เป็นมิติแห่งใจ ที่เหนือพ้นจากวิสัยมนุษย์ทั่วไปจะทำได้ (เปรียบได้กับคนที่บ้านอยู่ติดถนน ไม่เคยหัดขับรถ แต่รู้หมดทุกยี่ห้อ พันปีก็ไม่มีวันขับรถเป็น)

กลับมาเรื่อง "ปิติ" หรือเครื่องหมาย, สัญญาณอันบอกให้เรารู้ว่า ณ ขณะเวลานั้น กาย วาจา ใจ ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวแล้ว เป็นอาการ ลักษณะ และอารมณ์ ซึ่งจะต้องจดจำระลึกรู้ให้ได้ ภาษาอภิธรรมเรียกว่า "**สติ**"

การถึงพร้อมด้วยกาย วาจา ใจ จริงแล้วเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เหมือนรถประจำทาง ที่ใครก็ขึ้นไปได้ ไม่จำเป็นจะต้องขับรถได้ แต่พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดสั่งสอนวิธีปฏิบัติให้เราสร้าง และควบคุมได้ เหมือนกับมีรถก็ต้องขับรถเราเองเป็น เพื่อถึงจุดหมายได้ตามประสงค์ (อธิษฐานได้ตามปรารถนา)

ดังนั้น กรณีคุณโอ๋ ต้องหาให้ได้ว่า "ปิติ" ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นจาก คำอะไร ? อารมณ์ขณะเกิดเป็นอย่างไร ยาวหรือสั้นขนาดไหน ? เพื่อนำไปตั้งไว้ที่ฐาน

การตั้งไว้ ภาษาบาลี คือ "ธรรม" เมื่อนำมารวมกับ "อารมณ์ที่เกิดปิติ แล้วนำไปตั้งไว้ที่ฐาน จึงเป็นคำว่า "**ธรรมารมณ์**" คือ **ตั้งอารมณ์ไว้ที่ไหน** ? นี่แหละคือที่มาของคำ

ว่า สติปัฏฐาน (มาจาก สติ=ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ที่เกิดปิติ ปถ = เริ่มแรก ฐาน = ที่ตั้ง) รวมความคือ นำเอาอารมณ์ที่ได้ปิตินั้นไปตั้งไว้ ณ ฐานแรก คือปถวีธาตุ (เพื่อพัฒนาไปสู่วิปัสสนา ในการพิจารณา สรรพสิ่งว่าเกิดแต่ธาตุทั้งสี่) ฯลฯ เป็นต้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ที่ขยายความมานี้ คงเป็นประโยชน์ และขจัดข้อสงสัยในการปฏิบัติขอความเจริญในธรรม ก้าวหน้าในการปฏิบัติ จงบังเกิดมีแด่สาธุชนทุกท่านทั่วกัน ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพจงปกป้องคุ้มครอง ขจัดภยันตราย ความทุกข์ ลำบากยากจน พ้นไปจากชีวิต ประสบแต่สุขสมบูรณ์ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

บทนำ (๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘)

ความจริงแล้ว บทความเรื่องนี้ได้เขียนขึ้นไว้ ตั้งแต่เมื่อไปจาริกจำพรรษา ที่อี้เหอซาน มณฑลยูนาน ประเทศจีน ตั้งใจอยู่แล้วว่า จะนำมาให้สาธุชนได้ศึกษากันถ้วนหน้า เมื่อกลับมาเมืองไทย ก็พบว่ามีความก้าวหน้า ของผู้ที่ปฏิบัตินั้นยังไม่เป็นไปดั่งที่คาดหวังไว้แต่ต้นก่อนเดินทางไป

พอจะสรุปรวมความเห็นของผู้ที่ได้รับหนังสือคู่มือปฏิบัติสติ ปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ไปแล้วทั้งเล่ม ๑ และ เล่ม ๒ (The Secret Sutta) ซึ่งมีขั้นตอนในการปฏิบัติ อย่างละเอียดมาก ซึ่งถ้าหากปฏิบัติตามอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง ไม่ใจร้อนเลิกทิ้งเสียกลางคัน แน่นอน ย่อมต้องได้รับผลอย่างน้อย "ต้องอธิษฐานได้ดั่งใจปรารถนา ไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง" ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ตรงตามกำหนด ที่ได้ "ตั้งใจ" ไว้ก็ตาม....

... ยังไงก็ต้องทำได้สำเร็จ แม้แต่จะเป็นเพียงการปฏิบัติ โดยจากอ่านหนังสือที่ได้รับไปก็ตาม ข้อสำคัญคือ "...ผู้ที่ได้รับหนังสือไปนั้น ทำจริงหรือเปล่า"...เท่านั้น !!

สรุปคือ ส่วนใหญ่ที่รับหนังสือไป จะ ไม่ค่อยมั่นใจ เพราะคิดเอาเองว่า อ่านจากหนังสือ เมื่อปฏิบัติแล้วจะไม่ได้ผลจริง ตามที่บรรยายไว้ในตัวหนังสือ จึงทำให้เกิดความลังเล ในที่สุดเลิกปฏิบัติ ซึ่งแทบจะเป็นการประจวบเหมาะที่บทความเรื่อง "พลังเหนือโลก (The Enlightenment Power) นี้ เขียนขึ้นเพื่อที่จะเป็นตัวอย่าง ของจริง ที่มีอยู่

จริง พิสูจน์หลักฐาน ศึกษาค้นคว้าต่อยอดได้ ว่า "ผู้ที่ฝึกปฏิบัติจากหนังสืออย่างเดียว ไม่มีใครเป็นพี่เลี้ยง คอยตอบคำถาม ก็สามารถฝึกได้สำเร็จ จนมีพลังสมาธิ (The Enlighten ment Power) ระดับโลกได้

อีกทั้งยังเป็นที่ประจักษ์ชัดอย่างจริงแท้แน่นอนว่า เส้นทางวิถีแห่งโยคาวจร (ผู้ปฏิบัติ) จะมีความละม้ายคล้ายคลึงกัน แทบจะเรียกว่า "ลอกแบบ" จากบล๊อกเดียวกัน ซึ่งไม่ผิดอะไรกับ ฝรั่ง กับ ไทย ขึ้นรถบริษัทเดียวกัน สายเดียวกัน แต่คนละเที่ยว ไปเชียงใหม่

แน่นอนวิวทิวทัศน์ข้างทาง ย่อมต้องไม่แตกต่างกัน สิ่งพบเห็น สิ่งผ่านตา ประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ที่สูงชัน ก็เหมือนกัน ความต่างอยู่ที่ใครไปก่อนใครเท่านั้น ดังนั้น ฝรั่ง ไทย หรือ ชาติไหนๆ เดินทางสายปฏิบัติ ย่อมมีประสบการณ์อย่างเดียวกัน (ยกเว้นไปคนละเส้นทาง คือคนหนึ่งขึ้นรถ อีกคนหนึ่งไปเครื่องบิน.... ยังงี้คุยกันคนละเรื่อง)

ในบทความ "พลังเหนือโลก (The Enlightenment Power)" จะตอบข้อสงสัย และเป็นกำลังใจให้กับผู้ที่ลังเลที่จะปฏิบัติ ผู้ที่เริ่มปฏิบัติ และผู้ที่ปฏิบัติไปแล้วแต่ไม่ได้ผล ก็จะใช้เนื้อหา และประสบการณ์ที่มีตัวตนในบทความ เป็นตัวเทียบเคียง เหมือนพี่เลี้ยงที่อยู่ข้างกาย

ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย อันมีพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น จงบันดาลผลให้สาธุชนผู้ใฝ่ในธรรม ก้าวหน้าในการปฏิบัติ สมประสงค์ในทุกสิ่งที่ปรารถนาอันเป็นกุศล ดั่ง "ใจ" อธิษฐาน จงทุกประการ ทุกท่านเทอญ....สาธุ

:::: ตัวอย่าง ผู้ที่ฝึกการปฏิบัติ โดยศึกษา ทดลอง และลงมือปฏิบัติ จากหนังสือ โดยไม่มี ครู, ผู้รู้ ที่คอยแนะนำ อบรมช่วยสอน แต่อย่างใด :::

ณ หมู่บ้านเล็กๆ ที่เล็กมากๆ จนไม่ปรากฏบนแผนที่โลก มีชื่อว่า GoraKalwaria อันเป็นชนบทชายแดน ที่ห่างไกล และหนาวเหน็บด้วยหิมะ ของประเทศโปแลนด์ติดกับรัสเซีย

ในบ้านชาวยิวที่ยากจนข้นแค้นหลังหนึ่ง หญิงครรภ์แก่ใกล้คลอดได้ออกไปเก็บฟืนในป่า วันนั้นเป็นเช้าของวันที่ วันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ.๒๔๔๒ เธอได้ลื่นล้มตกลงไปในหุบผา ด้วยแรงกระแทกที่ตกจากที่สูง เธอได้ให้กำเนิดทารกเด็กชายผู้หนึ่ง ในขณะนั้น

เธอนอนอยู่ก้นหุบเหว จากเช้าเป็นเที่ยง จากเที่ยงเป็นบ่าย จากบ่ายเป็นเย็นค่ำและดึก เวลาผ่านไปท่ามกลางความหนาวเหน็บยามค่ำคืน ฝูงหมาป่า ได้กลิ่นคาวเลือดจากทีคลอดทารก พากันส่งเสียงเห่าหอน และเวียนมาเป็นฝูง ล้อมรอบเธอกับลูกน้อย

ด้วยสัญชาติญาณของมารดา เธอกอดลูกน้อยที่เพิ่งคลอดไว้กับอก เพื่อปกป้องอันตราย และความหนาวเหน็บ เธอก้มลงจูบที่หน้าผากทารกน้อยที่ห่อไว้ด้วยผ้าคลุมผมของเธอ รอคอยความหวังที่จะมีใครสักคนมาช่วยเหลือ ใช่... เธอได้แต่เพียง "หวัง".... เพราะ ความหวัง เป็นสิ่งหนึ่งที่ให้มนุษย์มีพลังกระตุ้นให้ "อยู่รอด"เธอส่งเสียงตะโกนต่อเนื่อง... ไม่หยุด ...เผื่อว่า... จะมีใครสักคน ได้ยินเสียงของเธอ เพื่อที่จะช่วยให้ ลูกน้อยที่เพิ่งคลอดของเธอ มีชีวิตอยู่รอดปลอดภัย....

เวลาผ่านไปจนถึงเช้า สามีของเธอ ได้ออกติดตาม จนกระทั่งได้ยินเสียงแว่ว ๆ จากก้นหุบเหว เขาจึงไต่ลงไปพบภรรยา ที่กำลังอิดโรย แต่ปากของเธอยังคงส่งเสียง " โวล์ฟ (Wolf หมาป่า)... โวล์ฟ (Wolf หมาป่า)... โวล์ฟ (Wolf หมาป่า)..." ไม่ขาดปาก และเมื่อเขาอุ้มเธอขึ้นมา จึงได้พบว่า ที่อกของเธอแนบไว้ด้วยร่างทารกน้อยแรกเกิดทายาทคนแรกของเขา

ทารกน้อย จึงได้ชื่อว่า "โวล์ฟ"...และภายหลังจากที่เธอถูกช่วยเหลือจากหุบเหวได้ ๓ วัน มารดาของโวล์ฟก็ลาโลกไป

บิดาของโวล์ฟ เป็นภารโรงในโบสถ์ยิวในหมู่บ้านนั้น ทำให้ภายในบ้านมีแต่คัมภีร์-คำสอนศาสนาต่าง ๆที่ทางโบสถ์ทิ้งแล้ว และบิดาของเขาเก็บเอามากองสุมไว้เพื่อใช้เผาไฟให้ความอบอุ่นแทนถ่านหินในหน้าหนาว โวล์ฟถือกำเนิดและถูกเลี้ยงดูจนโตภายในกองหนังสือนั้น บิดาเขาก็อาศัยหนังสือต่าง ๆ นั้นสอนอ่าน-เขียนให้กับโวล์ฟด้วย เหตุนี้ทำให้เพียงอายุ ๖ ขวบเขาก็สามารถอ่านและท่องตำราโบราณเหล่านั้นได้หลายสิบเล่ม

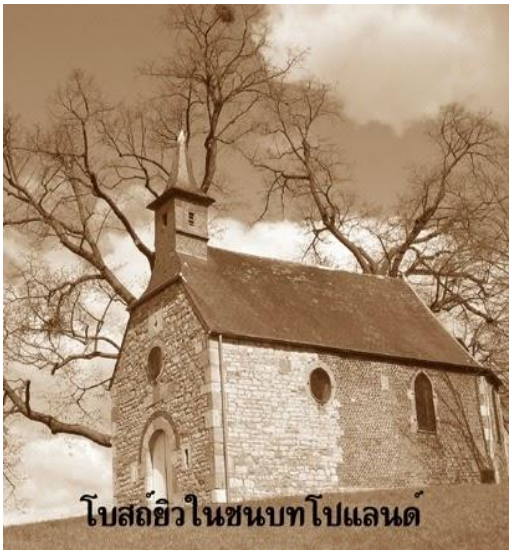
โบสถ์ยิวในชนบทโปแลนด์

ด้วยความยากจนบิดาของเขาจึงนำเขาไปยกให้เป็นเด็กรับใช้ในโบสถ์ยิวประจำหมู่บ้านแต่โวล์ฟไม่มีนิสัยที่จะชื่นชอบ หรือเอียงไปในความเชื่อต่อศาสนายูดายแต่อย่างใดในโอกาสที่เขาใช้ชีวิตอยู่กับนักบวช เขาได้ถูกใช้ให้ดูแลทำความสะอาด และจัดหนัง-สือในห้องสมุด จึงทำให้เขาได้ศึกษาเรียนรู้ศาสนา-ปรัชญาบูรพาทิศรวมทั้งวิธีปฏิบัติของเหล่าโยคีในชมพูทวีป

ด้วยความเป็นเด็กที่อยากรู้ อยากลอง จึงเป็นแรงกระตุ้นให้โวล์ฟแอบทดลองทำสมาธิตามแบบโยคีที่เขาได้ศึกษาในหนังสือจากห้องสมุดอย่างเอาจริงเอาจัง ในขณะที่มีโอกาสว่างทุกวัน ซึ่งการกระทำเช่นนั้นถือว่าละเมิดกฎข้อห้าม เป็นความผิดร้ายแรงของศาสนายูดาย และแล้ววันหนึ่งเขาก็ถูกนักบวชยูดายจับได้จึงสั่งลงโทษหนัก โดยการเฆี่ยนและขังเดี่ยว ขณะนั้น โวล์ฟ มีอายุได้เพียง ๑๑ ปี

เมื่อมีครั้งแรกย่อมมีครั้งต่อไป โวล์ฟ ได้ละเมิดกฎร้ายแรงของโบสถ์ยูดายอีก โดยแอบศึกษาปรัชญา-บูรพาทิศ และปฏิบัติสมาธิ ทั้งที่ถูกห้ามและลงโทษแล้ว แต่ครั้งนี้ โวล์ฟ ได้ปะทะคารมกับนักบวชยูดาย ด้วยหลักศาสนา-ปรัชญาบูรพาทิศ

จากเหตุโต้คารมนี้ทำให้โวล์ฟ ต้องได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่าเดิม ซึ่งเป็นความผิดที่เกินกว่าอำนาจของนักบวชประจำโบสถ์ ต้องให้คณะนักบวชระดับสูงออกคำสั่งลงมาว่าจะลงโทษโวล์ฟ อย่างไร จึงให้เอาตัวไปขังไว้ในห้องใต้ดินของโบสถ์ก่อน ที่จะนำตัวมาตัดสินลงโทษเด็ดขาดต่อไป

Messing ถูกขังรอการลงโทษ

โวล์ฟได้ตัดสินใจหนีในคืนแรกที่ถูกขังในห้องใต้ดินของโบสถ์ยิว ออกไปสู้ชีวิตในโลกกว้างเพียงผู้เดียวด้วยอายุเพิ่งเริ่ม ๑๑ ปี โดยมีเงินติดตัวเพียง ๑๘ เซ็นโปแลนด์ (ประมาณ ๓ บาทไทย) เท่านั้น เด็กน้อย โวล์ฟ จะมีชีวิตรอดในโลกอันสับสนได้หรือไม่ ติดตามตอนต่อไป ในวันพรุ่งนี้ ....

ขอความผาสุขสวัสดี มีโชคชัย ก้าวหน้าในการปฏิบัติ ปรารถนาสิ่งใดจงได้ดั่ง "ใจ" อธิษฐานอันเป็นกุศลเทอญ....เจริญพร

โวล์ฟ ได้หลบหนีไปอยู่ที่สถานีรถไฟ เพื่อที่จะหนีไปให้ ไกล...ไกล..เกินกว่าที่จะมีใครทำร้ายเขาได้ เขาตั้งใจจะเข้าสู่ กรุงเบอร์ลิน โดยทางรถไฟ แต่เขาไม่มีเงินพอค่าโดยสาร จึงต้องรอจังหวะเหมาะที่จะซ่อนตัว ขึ้นตู้โดยสาร

เมื่อจังหวะเหมาะมาถึงโวล์ฟ แอบหนีขึ้นรถไฟที่มุ่งหน้าไปยังกรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน โดยไม่มีตั๋ว ซ่อนตัวหลบอยู่ใต้ม้านั่ง และเขาก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย และเมื่อรถ ไฟ เคลื่อนขบวนไประยะหนึ่ง พนักงานตรวจตั๋วได้เดินตรวจตั๋วผู้โดยสารรถไฟ ผ่านแต่ละตู้...ละตู้..และในที่สุด...เท้าของพนักงานตรวจตั๋ว ก็สะดุดเข้ากับขาของโวล์ฟ ที่นอนหลับ และยื่นออกมาจากใต้ที่นั่ง

"... เฮ้ย.. ตื่น ...ตื่น.. เอาตั๋วมาดูซิ..! ถ้าไม่มีตั๋ว กูโยนลงรถไฟแน่... เร็ว..เอาตั๋วมา .." พนักงานตรวจตั๋วตะคอกด้วยความโกรธ เพราะเขาเกือบที่จะหกล้ม ตกไปนอกรถ เพราะสะดุดขาของโวล์ฟ

โวล์ฟ ซึ่งขณะนั้นเป็นเด็กอายุเพียง ๑๑ ปี สะดุ้งตื่น จากเสียงบู่ตะคอกของพนักงานตรวจตั๋ว ครู่หนึ่งเขาก็ตั้งสติได้ ในภาวะเฉียบพลันและมีภัย เขาสูดลมหายใจลึก พร้อมกับรวบรวมสมาธิ พุ่งไปที่เศษกระดาษหนังสือพิมพ์ที่เขาใช้ปูนอน โดยกำหนดภาพในสมาธิ ที่เขาได้สมมุติสร้างขึ้นในขณะจวนตัวนั้น เป็นภาพตั๋วรถไฟ .ที่ผ่านจากร่างเขาไปสู่เศษกระดาษ และเขาก็ฉีกส่งให้พนักงานตรวจตั๋ว...

Messing ใช้พลังสมาธิ (Enlighterment Power) ครั้งแรก

เป็นที่น่าอัศจรรย์ เมื่อพนักงานตรวจตั๋วได้รับเศษกระดาษหนังสือพิมพ์นั้น ก็นำสอดเข้าในคีมเจาะบัตร เมื่อเจาะแล้วแล้วยื่นส่งกลับไปให้โวล์ฟ ราวกับว่าเศษกระดาษหนังสือพิมพ์นั้น เป็นตั๋วโดยสารรถไฟที่ออกโดยสถานี

และนี่คือครั้งแรกในชีวิตที่โวล์ฟ เมสซิง ใช้พลังสมาธิ Enlightenment Power ที่ฝึกจากหนังสือ คัมภีร์บูรพาทิศ มาบังคับผู้อื่นให้เห็นภาพตามที่ตนเองต้องการได้สำเร็จ

ณ กรุงเบอร์ลิน มันไม่ได้เป็นเมืองสวรรค์เหมือนอย่างที่โวล์ฟ คิด มันคือเมืองนรก มีแต่ความเห็นแก่ตัว ผู้คนที่นี่ไร้ความเมตตา เด็กและคนชรานอนตายข้างถนนด้วยความหนาวเหน็บ และขาดอาหาร เรี่ยรายไปตามทาง ที่ผู้คนแต่งตัวสวยงามต่างเดินผ่าน เหมือนกับเห็นใบไม้แห้งที่ร่วงหล่น.... ชีวิตคนมันช่างไร้ค่า กว่าหมาที่คนแต่งตัวดีเหล่านี้จูงเสียอีก

Messing กลายเป็นเด็กขอทาน

โวล์ฟ ที่มีอายุเพียง ๑๑ ปี ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ปราศจากญาติพี่น้อง คนรู้จักที่จะให้การช่วยเหลือ ต้องเดินขอทานเพื่อนำเงินไปซื้ออาหาร ไม่มีน้ำตา ไม่มีเสียงร้องขอความเห็นใจ มีแต่ดวงใจที่กร้าวแกร่ง ทุกครั้งที่เขาท้อ เขาจะสร้างความรู้สึกและภาพมารดาของเขา มาคอยให้กำลังใจ คอยปลอบโยน ยามเขาอ่อนล้า ....

แม้เขาจะไม่เคยพบหน้าแม่แม้สักนาที ที่จำความได้ แต่เขาก็รับรู้ไออุ่นจากอกแม่ที่ได้สัมผัสเขายามแรกเกิด และภาพของแม่ที่ประทับอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ทำให้เขามุ่งหน้าฝึกฝน ปฏิบัติสมาธิ เพราะในคัมภีร์บูรพาทิศ ได้กล่าวไว้ว่า....เมื่อปฏิบัติได้สำเร็จระดับหนึ่ง จะสามารถข้ามกาลเวลา ไปพบกับอดีตบุคคลได้....และแรงผลักดันที่ทำให้เขาฝึกอย่างไม่ย่อท้อเพราะเชื่อว่า .....วันหนึ่ง เขาต้องได้พบแม่ ....แม้จะอยู่ในต่างมิติ

โวล์ฟ ได้กลายสภาพเป็นเด็กขอทาน เลี้ยงชีวิตด้วยเศษอาหารที่เขาโยนทิ้ง วันไหนที่เขาขอทานไม่ได้ เขาก็ต้องคุ้ยถังขยะหาเศษอาหารพอประทังชีวิต เขาร่อนเร่เซซังด้วยเสื้อผ้าเพียงชุดเดียวที่แสนสกปรก ดุจลูกนกน้อยๆ ที่กำลังบินฝ่าพายุร้าย

ในวันหนึ่งเวลาเที่ยง ซึ่งเป็นช่วงที่ โวล์ฟขอทานไม่ได้ ทำให้เขาต้องอดอาหารมา ๓ วันแล้ว อาศัยแต่น้ำจากก๊อกสาธารณะข้างถนนดื่มเพื่อประทังชีวิต เขาหน้ามืดและล้มลงบนสะพานข้ามแม่น้ำ ท่ามกลางสายตาผู้คนนับร้อยที่กำลังเดินข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง เขานอนแน่นิ่งไม่ไหวติง ผู้ใจเมตตาผู้หนึ่งได้นำเขาไปโรงพยาบาล ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของสะพาน

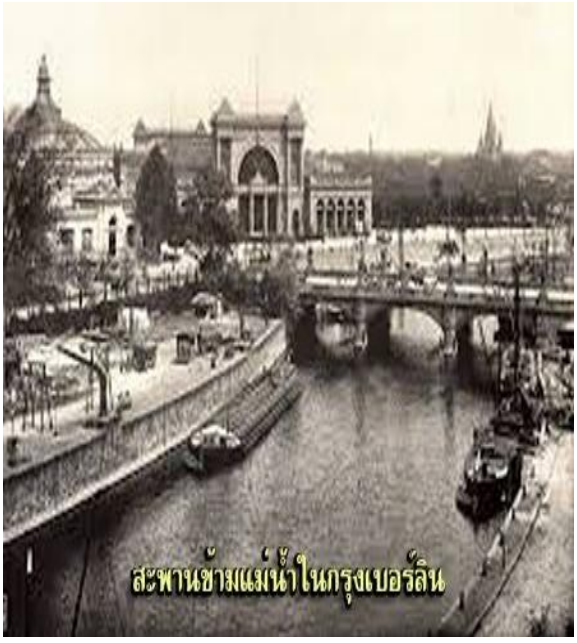
สะพานข้ามแม่น้ำในกรุงเบอร์ลิน

ห้องผู้ป่วยฉุกเฉิน ในโรงพยาบาล

และที่โรงพยาบาลนี้เอง แพทย์ได้ตรวจร่างที่แน่นิ่งของโวล์ฟ พบว่าไม่หายใจ ไม่มีการเต้นของหัวใจและชีพจร ร่างกายเย็นเฉียบ แพทย์ลงความเห็นว่า "ตาย" แน่นอน จึงให้นำร่างของโวล์ฟ (ในขณะนั้นเรียกว่า "ศพ") ไปกองไว้รวมกับศพอื่น เพื่อรอสัปเหร่อนำไปฝังที่ป่าช้าในวันรุ่งขึ้น

โวล์ฟ..... จะตายหรือไม่ ?? ติดตามตอนต่อไป ในวันพรุ่งนี้ !!

ขอความผาสุขสวัสดี ในตรุษจีนปีนี้ ให้ร่ำรวย ยิ่งใหญ่ สมดั่งใจอธิษฐาน ทุกท่าน

เทอญ เจริญพร

เช้าต่อมา ขณะที่อาจารย์แพทย์ได้นำนักศึกษาใหม่ เข้ามาศึกษาภาคปฏิบัติในโรงพยาบาล ได้มีการตรวจคนไข้ทั่วไปและให้นักศึกษาแพทย์เรียนรู้ความแตกต่างการเต้นของชีพจรระหว่างคนที่มีชีวิต กับคนที่ตายแล้ว อาจารย์จึงให้สัปเหร่อไปเข็นศพคนไข้ที่ตายมาให้นักศึกษาทดสอบเป็นตัวอย่าง

สัปเหร่อจึงไปเข็นเอาร่างของโวล์ฟ ซึ่งขณะนั้นก็คือศพศพหนึ่งเข้ามา อาจารย์ได้ให้นักศึกษาแพทย์หลายคน ได้ทดสอบจับชีพจรของคนป่วยซึ่งยังไม่ตาย กับร่างของโวล์ฟ เพื่อเปรียบเทียบ ต่างคนก็ต่างบันทึกลงในสมุดรายงานของตนว่า "ชีพจรของโวล์ฟ ได้หยุดเต้น-คือศพคนตายไปแล้วเหมือนกันหมด"

จนกระทั่งเกือบจะถึงนักศึกษาแพทย์คนสุดท้าย ที่ได้เข้ามาเข้าจับชีพจรสรีระของโวล์ฟ ก็พบว่า "มีการเต้นของชีพจร แต่แผ่วเบามากจนแทบไม่อาจสังเกต รู้สึกได้ นักศึกษาแพทย์ที่พบเช่นนั้นดังกล่าวจึงแจ้งให้อาจารย์ทราบ และตรวจสรีระ(ศพ) ของโวล์ฟ อย่างละเอียด อาจารย์แพทย์ก็ตกตะลึงเพราะพบว่า มีการเต้นของชีพจรแผ่วเบา แต่หัวใจไม่เต้น..

ความโกลาหลจึงเกิดขึ้นในทันที อาจารย์สั่งให้นักศึกษาแพทย์ทั้งหมดเข็นสรีระ (ศพ) ของโวล์ฟที่แข็งแล้วนั้น เข้าห้องฉุกเฉิน เพิ่มระดับความร้อนภายในห้อง และดำเนินการทางการแพทย์ทันที หลังจากนั้นไม่นาน โวล์ฟซึ่งสักครู่มีสภาพเป็นศพ กลับลุกขึ้นนั่งบนเตียงคนไข้อย่างคนปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น สร้างความแตกตื่นให้กับอาจารย์-นักศึกษาแพทย์-คนไข้ ต่อปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นในโรงพยาบาลใดของประเทศเยอรมันนีมาก่อน

ปรากฏหลักฐานตามรายงานของ ดร.อาเบล (Dr. Abel) หัวหน้าแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านประสาทวิทยา ได้บันทึกถึงเหตุการณ์กรณีโวล์ฟ ที่เกิดขึ้นนี้ว่า “...สภาพของโวล์ฟ เมสซิง เมื่อดูด้วยตาจะเหมือนกับศพ แต่ความเป็นจริงเป็นสภาวะอยู่ในการหลับลึก หรืออาการที่ไม่รู้สึกตัวอันเกิดจากการสะกดจิต...

ความสามารถที่จะสะกดจิตตัวเองถึงระดับนี้ได้ จะต้องมีความชำนาญสูงอย่างยิ่ง เพราะเป็นการบังคับพฤติกรรมตนเอง (Catalepsy) ซึ่งเป็นการสร้างชีวิต หรือร่างกายพิเศษขึ้นอีกส่วนหนึ่งทำหน้าที่ดำรงสภาพการมีชีวิตที่เหนือกว่าที่เราจะเข้าใจ แต่สามารถทรงสภาพอยู่ได้ ซึ่งเป็นสภาพของ Plasma ในขณะที่คนทั่วไปอาจจะเข้าใจว่าตาย หรือ เสียชีวิตแล้ว

การที่จะสร้างกายพิเศษเช่นว่านี้ หรือ สะกดจิตให้ร่างกายอยู่ในสภาวะหลับลึก ดังเช่นเกิดขึ้นกับโวล์ฟนี้ จะต้องเป็นโยคีแถบเขาหิมาลัยในชมพูทวีปเท่านั้น จึงจะรู้วิธีการ หรือปฏิบัติได้ ซึ่งยังไม่เคยพบในประเทศแถบยุโรปมาก่อน....." แต่ขณะที่เกิดเหตุนี้ขึ้นนั้น โวล์ฟ มีอายุได้เพียง ๑๑ ปี

จากเหตุการณ์ดังกล่าวนั้น โวล์ฟได้รับการอุปถัมภ์จากคณะแพทย์ของโรงพยาบาล โดยจ้างให้ทำงาน เป็นพนักงานส่งหนังสือของโรงพยาบาล และเป็นผู้ที่แสดงปรากฏการณ์ประหนึ่งตาย (ทำสมาธิแบบโยคีแยกร่างแบบพิเศษ) ให้นักศึกษาแพทย์ได้ชม ในทุกบ่ายวันศุกร์ โดยเขาจะเริ่มทำสมาธิแยกร่างกายพิเศษ ออกจากร่างกายปกติ ร่างของเขาจึงอยู่ในสภาพที่ไม่ผิดกับศพ เพื่อให้นักศึกษาแพทย์แต่ละโรงพยาบาล-วิทยาลัยแพทย์- ผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ ได้ศึกษาเรียนรู้ปรากฏการณ์นี้ โดยจะเริ่มจากบ่ายวันศุกร์ และออกจากสมาธิ คืนสู่สภาพของมนุษย์ปกติในเที่ยงคืนของวันอาทิตย์

โวล์ฟ เปิดเผยต่อคณะแพทย์ว่า เขาได้ใช้พลังสมาธิ (Enlightenment Power) กำหนดให้ รักษาสภาพร่างกายของเขาไว้ ให้คงสภาพทั้งที่ปราศจากลมหายใจ ตลอด ๓ วัน

(หมายเหตุ....ในทางปฏิบัติสมาธิเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า "การเข้าฌาน สมาบัติ" ... เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องและไม่สับสนในข้อมูล เพื่อสะดวกในการค้นคว้า ปฏิบัติ สำหรับผู้ใฝ่ศึกษา คือ ความแตกต่าง ระหว่าง ฌาน กับ สมาบัติ

ฌาน อ่านว่า ชาน แปลว่า นอกเหนือ, พิเศษ, ต่างหาก, ยื่นออกมา เป็นผลจากการฝึกสมาธิจนถึงขั้น ๑ใน ๘ เรียกว่าได้ "ฌาน" ซึ่งสามารถใช้อำนาจแห่งพลังสมาธิ จะแบ่งออกเป็น ๒ ระดับ คือ

ระดับเริ่มต้น คือขั้นที่ ๑ จะเสื่อมง่าย เหมือนถ่าน Battery พลังน้อย ใช้ได้ไม่นาน ภาษาปฏิบัติเรียกว่า "อุปจารสมาธิ-ฌาน"

ขั้นที่ ๒-๘ คือ ระดับสูงเรียกว่า "อัปปนาสมาธิ-ฌาน" ระดับนี้ไม่มีเสื่อม เหมือนพลังแสงอาทิตย์ไม่มีหมด

ฌาน คือ สภาวะที่จิตอันระลึกรู้อารมณ์ และได้ถูกนำไปตั้งไว้ ณ ฐาน (ตำแหน่ง) ที่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ฐานที่ว่านี้เรียก ที่ตั้งของ "ใจ" หรือ มโน, มนัส, จูฬ, เจโต, เจตสิก, กายในกาย ฯลฯ

สภาวะที่จิตระลึกรู้อารมณ์ เรียกว่า "สติ" เมื่อนำไปตั้งไว้ ณ ตำแหน่งของใจอย่างมั่นคง ไม่สั่นไหว ก็จะเกิดสภาวะจิตอีกดวงหนึ่ง อันทำให้เกิด ฤทธิ์ที่เหนือธรรมชาติขึ้น สภาวะจิตนี้เรียกว่า "**อภิญญาจิต**"

และเมื่อผู้ปฏิบัติถึงขั้นระลึกรู้อารมณ์ ณ ขณะนั้นของการรวม "สติ" กับ "อภิญญาจิต" ได้ ตรงนี้แหละที่เรียกว่า "ฌาน" หรือ ได้ฌาน

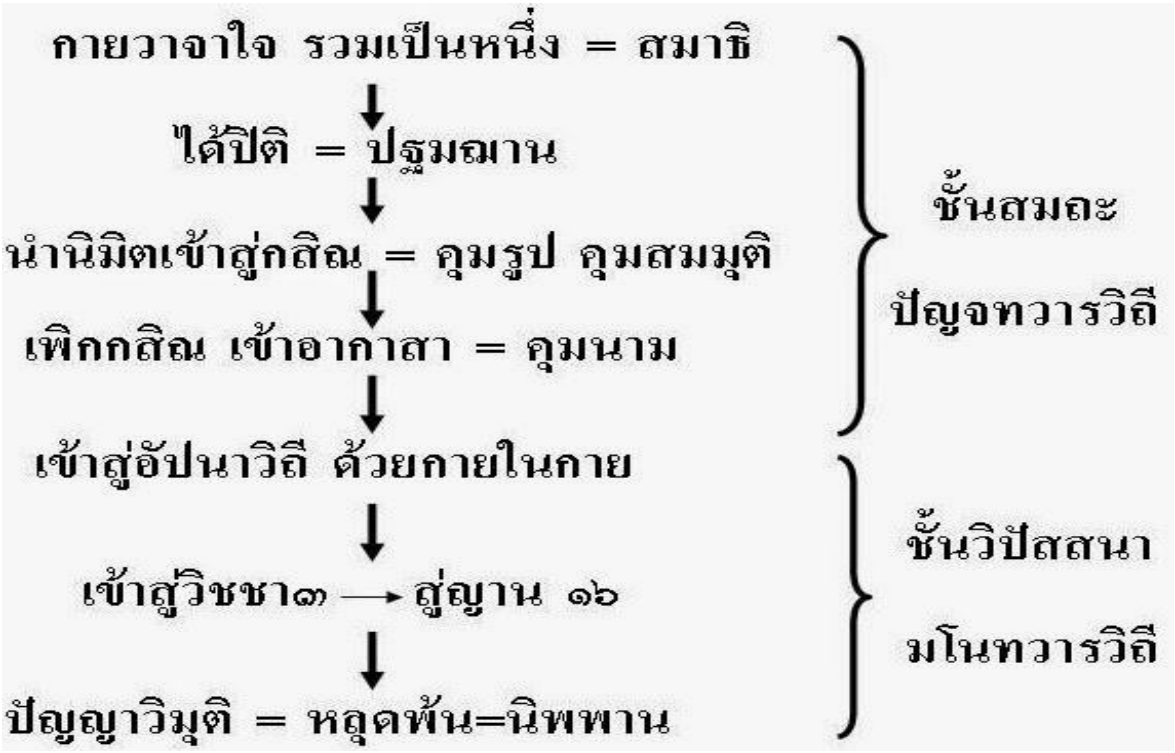

จากนั้นผู้ปฏิบัติ นำเอาอารมณ์แห่งสภาวะการรวมของ "สติกับอภิญญาจิตนั้น ไปตั้ง ณ ฐาน(ภาษาปฏิบัติเรียกว่า นิยม อ่านว่า นิยะมะ แปลว่า ที่หมาย , ที่กำหนดไว้) นี้เรียกว่า "**ทรง** หรือ ทรงไว้ หมายความถึง **รักษาอารมณ์นั้นไว้ในการปฏิบัติ** ทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า "**ธมฺม**" อ่านว่า ธรรมะ แปลว่า ทรงไว้, ทรงสภาพ, รักษาไว้

การรักษาอารมณ์นั้นไว้ ณ ฐานที่ตั้งอันกำหนด จึงเรียกว่า "**ทรงฌาน**" หรือภาษาบ้าน ๆ เรียกว่า "เข้าฌาน" ภาษาปฏิบัติเรียกอาการนี้ว่า "เข้าสมาบัติ" และเรียกรวม ๆ ว่า "**ฌานสมาบัติ**" ดังนี้

การทรงฌาน จะต้องผ่านการฝึก "ตั้งลม" ให้ได้ก่อนเป็นพื้นฐาน เพื่อใช้ในการรักษาฌาน ในการ"อธิษฐาน" เพื่อให้เกิดสิ่งต่าง ๆ อันเหนือธรรมชาติตามต้องการได้ โดยทำภาพที่ปรารถนา นั้น ๆ ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดในอารมณ์ของฌาน จากนั้นจึง "ทรงไว้ หรือ รักษาไว้" นี้ เรียกว่า "การอธิษฐานด้วยฌาน" อันสำเร็จได้ด้วยอภิญญาจิต ... ส่วนใหญ่ก็จะเรียกกันว่า "ได้อภิญญา" ก็คือ ได้สภาวะจิตดังที่กล่าวนี้

พฤติกรรมในการรักษาอารมณ์ไว้นี่แหละ ที่เรียกว่า "ธรรมารมย์" ที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงบัญญัติไว้ชัดเจนว่า "...ไม่ให้หลงติดในธรรมารมย์ นั้นก็คือในทางปฏิบัติ คือไม่ให้หลงติดในฌาน เพราะเมื่อมีฤทธิแล้ว ก็จะท่องเที่ยวไป ในจักรวาลต่าง ๆ บ้าง ทดสอบ ทดลอง หรือ ที่ทรงฌานได้สูง ก็เข้าฌานสมาบัติ อธิษฐานให้

เวลาปกติสั้นลง คือ ๑๐๐-๒๐๐ ปี เหมือนเวลาวันเดียว ...

ทางจีนเรียกว่า "สำเร็จเป็นเซียน หรือ เต๋า" หรือเป็นอมตะ มีสภาพภาย นอกปกติเป็นร้อย ๆ ปี ก็เกิดจากอำนาจของการทรงฌาน หรือ ผลของฌานสมาบัติ ดังเช่นปรากฏในพระไตรปิฎก กรณีพระเรวตะ เข้าฌานสมาบัติก่อนพระพุทธองค์ปรินิพพาน เวลาผ่านไปถึง ๒๐๐ ปี จึงมีผู้ไปพบท่าน และท่านก็ออกจากฌานสมาบัติ ลุกขึ้นอย่างมนุษย์ปกติเหมือนเวลาผ่านไปเมื่อไม่กี่นาที ...เฉกเช่นกรณีเดียวกับที่ โวล์ฟ ได้แสดงการตายเสมือน (ตายแล้วฟื้น) ให้คณะแพทย์ดูนั่นเอง..

โวล์ฟ อายุได้ ๑๔ ปี ก็ได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยแพทย์ต่าง ๆ ให้ไปแสดง "การตายเสมือน" และ ให้ข้อมูลประสบการณ์ในการทำสมาธิแก่ ครู อาจารย์ คณะแพทย์ทั่วยุโรป ทำให้ชื่อเสียงของเขาเริ่มเป็นที่รู้จักในหมู่ปัญญาชน-สังคมระดับสูงของยุโรป

เมื่อ โวล์ฟ อายุได้ ๑๕ ปี เขาได้ทำให้ฝูงชนประจักษ์ถึงพลังแห่งสมาธิ ณ เมือง Winter Gaten ประเทศเยอรมันนี โวล์ฟ ได้แสดงการทรมานตนแบบโยคี คือ นั่งอยู่บนปลายเหล็กแหลมอย่างน่าหวาดเสียว ซึ่งเป็นที่โจษจรรย์จนทำให้สื่อมวลชนเบอร์ลินนำเสนอข่าวของเขาอย่างครึกโครม ชื่อเสียงของเขาจึงเป็นที่รู้จัก และติดปากประชาชนเยอรมัน และยุโรป ในฐานะมนุษย์มหัศจรรย์แห่งยุค

นี่เป็นเพียงแค่เริ่มต้น ของผู้ฝึกใช้พลังสมาธิ Enlightenment Power แต่เส้นทางของผู้ปฏิบัติย่อมมีแบบฝึกหัด และข้อสอบ นั่นคือสิ่งปกติที่ทุกท่านต้องผ่าน ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับโวล์ฟ จะได้รับบททดสอบ สาหัส ขนาดไหน เขาจะผ่านได้หรือไม่ ....

ติดตาม ใน Enlightenment Power ตอนที่ ๔

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ จงดลบันดาลให้ สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติ จงก้าวหน้าในธรรม เจริญยิ่งสำเร็จในทุกสิ่งที่ปรารถนา "อธิษฐานด้วยใจ" ทุกกาล เทอญ ....เจริญพร

ก่อนที่จะต่อ The Enlightenment Power ในตอนที่ ๔ ก็ขอทำความเข้าใจ กับท่านผู้อ่าน กันเสียก่อนว่า อย่าอ่านเพียงผ่าน ๆ หรือเพื่อความสนุก ตื่นเต้น แต่ขอให้อ่านด้วยความพิจารณาเทียบเคียง ไปด้วย

ที่สำคัญคือ **การนึกภาพ** การอ่านคือการฝึกนึกภาพ ...ดังนั้น คนสมัยก่อนจึงส่งเสริม การอ่าน เพราะ ภาพ หรือ Image นั้นมีความสำคัญต่อการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์อย่างยิ่ง...สิ่งที่เราเป็น มา หรือ จะเป็นไป ส่วนใหญ่เราจะมีภาพอยู่ใน "ใจ" ของเรา ก่อนแล้ว

จากนั้น "ใจ" จะนำภาพนั้น ๆ ไป Create ให้เป็น Physical ที่เราสามารถแตะต้องหรือเป็นเช่นนั้นได้ พระพุทธองค์จึงทรงสอนว่า "สิ่งทั้งหลาย สำเร็จได้ด้วยใจ" เราเห็นภาพเราเป็นอย่าง ไร ไม่นานเราก็จะเป็นอย่างนั้น ฝรั่งมีคติว่า U can be, what U want to be...เพื่อไม่ให้เสีย เวลารอคอย ติดตามตอนที่ ๔ ต่อไป...

โวล์ฟ ได้มุ่งมั่นฝึกฝน Enlightenment Power ในรูปแบบของโยคีชมพูทวีป และศึกษาศาสนา-ปรัชญาบูรพาทิศ ถึงระดับที่สามารถส่งกระแสจิต รับรู้ และอ่านจิตใจความคิดผู้อื่นได้ เป็นที่ประจักษ์อย่างอัศจรรย์ เช่นกรณีของ เคานต์ ซาโต ริสกี้ (Count Czartoryski) ซึ่งเป็นเชื้อพระราชวงศ์โปแลนด์ ขณะนั้นดำรงฐานะเป็นมหาเศรษฐีแห่งโปแลนด์ ภายในงานเลี้ยงรับรองของรัฐ

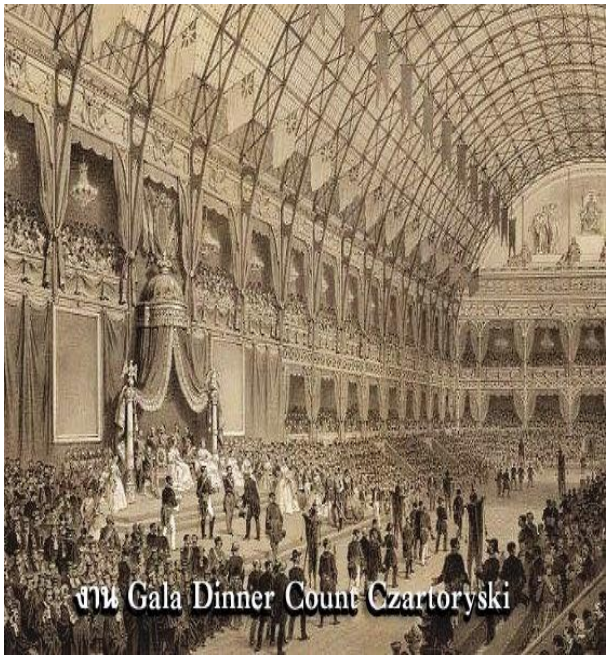

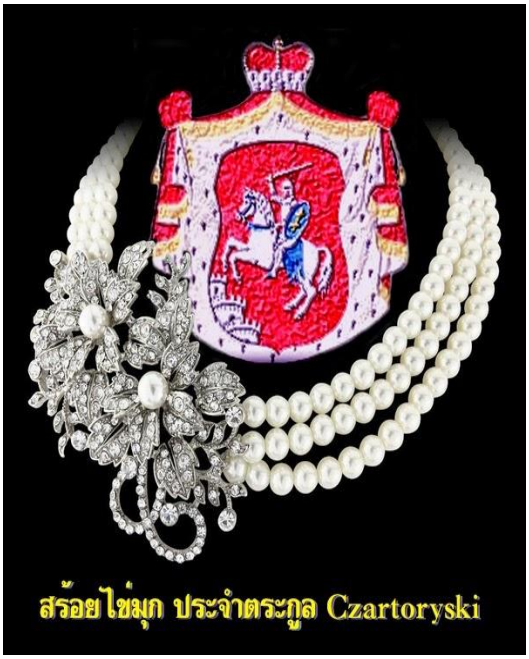

โดยเคานต์ ซาโต ได้ท้าทายความสามารถของโวล์ฟ ว่า หากค้นหาสร้อยเพชรประจำตระกูลที่สูญหายไปได้ เขาจะมอบเงินรางวัลให้แก่โวล์ฟ ๒๕๐,๐๐๐ เหรียญโปแลนด์ ซึ่งเคานต์ซาโต ได้เคยแจ้งความกับตำรวจให้สืบค้นมาแล้วก่อนหน้านั้น แต่เจ้าหน้าที่จนหนทาง ค้นหาไม่พบ (สร้อยเพชรนั้นมีค่าเกือบล้านเหรียญโปแลนด์)

โวล์ฟ รับคำท้านั้นทันที เขาหลับตาทำสมาธิเพียงชั่วขณะ ต่อหน้าแขกในงาน ซึ่งรวมทั้งผู้บัญชาการตำรวจเจ้าของคดีสร้อยเพชรที่สูญหาย สักครู่หนึ่งเขาก็ลืมตาขึ้น และบอกให้เคานต์ซาโต นำเขาไปยังปราสาทของท่าน แขกเหรื่อในงานเมื่อได้ยินก็ต่างขอติดตามไปด้วยกว่าครึ่งร้อย

เมื่อไปถึงปราสาท โวล์ฟ ได้ถามท่านเคานต์ซาโต ว่า ห้องนอนของลูกคนใช้ในปราสาทอยู่ตรงไหนให้ช่วยนำไปด้วย ท่านเคานต์เดินนำหน้าโวล์ฟ และแขกที่ตามมาจากงานเลี้ยง หลัง จากเข้าประตูห้องคนใช้ โวล์ฟ เหลียวมองหาอยู่พักหนึ่งก็หยิบตุ๊กตาหมี ซึ่งเป็นของลูกคนใช้

เขาขอให้ท่านเคานต์ซาโต ผ่าตุ๊กตาหมีนั้นออกมา ปรากฏว่าพบสร้อยเพชรประจำตระกูลที่สูญหายถูกซ่อนอยู่ภายในตุ๊กตานั้น ต่อหน้าแขกระดับสูงของรัฐที่ติดตามมา

นับแต่นั้นมา โวล์ฟ ก็ได้รับเชิญอย่างเป็นทางการ จากผู้นำนานาประเทศ ให้ไปสาธิตพลังสมาธิ เช่น ญี่ปุ่น, อาเย็นตินา่, บราซิล, ออสเตรีย, ฝรั่งเศส, อังกฤษ, สวิสเซอแลนด์ เป็นต้น

ห้องหนึ่งในปราสาท Count Czartoryski

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๐ โวล์ฟ ได้รับเชิญจากรัฐบาลอินเดีย มหาตมะ คานธี ได้ขอให้เขาแสดงพลังสมาธิ ต่อหน้าบุคคลสำคัญของรัฐบาลอินเดีย โดยให้โวล์ฟทำสมาธิ แล้วมหาตมะ คานธี จะเป็นผู้นึกในใจ ให้โวล์ฟ ใช้ ทำตามที่มหาตมะ คานธี นึกนั้นให้ถูกต้อง

โวล์ฟ ถูกแยกให้อยู่อีกห้องหนึ่ง ซึ่งห้องที่มหาตมะ คานธี อยู่นั้นประกอบไปด้วยนักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์สาขาประสาทวิทยา ผู้นำศาสนาฮินดู รวมทั้งบุคคลชั้นนำในรัฐบาลอินเดีย มหาตมะ คานธี ได้เขียนข้อความใส่ไว้ในซองปิดผนึกโดยไม่มีใครทราบข้อความนั้น

หลังจากที่เขียนเสร็จ มหาตมะ คานธี ก็นั่งนิ่งนึกสิ่งที่เขียนไว้ และรอพิสูจน์ผล ว่าโวล์ฟ จะสามารถรู้ความคิดนั้นหรือไม่

เหตุการณ์อีกห้องที่โวล์ฟอยู่ คือ โวล์ฟ ได้ลืมตาจากสมาธิ แล้วลุกขึ้นไปหยิบขลุ่ย (สำหรับเป่าในพิธีทางศาสนาของฮินดู) จากนั้นเดินออกจากห้อง นำขลุ่ยนั้นไปมอบให้กับมือมหาตมะ คานธี

มหาตมะ คานธี จึงเปิดผนึกซองที่เขียนไว้ว่าจะนึกอะไร? ต่อทุกสายตาในห้อง ในกระ ดาษนั้นมีข้อความว่า "จงไปหยิบขลุ่ย และนำมันมาให้ฉัน ในห้องนี้" มหาตมะ คานธี ได้ยกย่องโวล์ฟว่า "เป็นผู้บรรลุความวิเศษแห่งโยคะ(ฌาน)..."

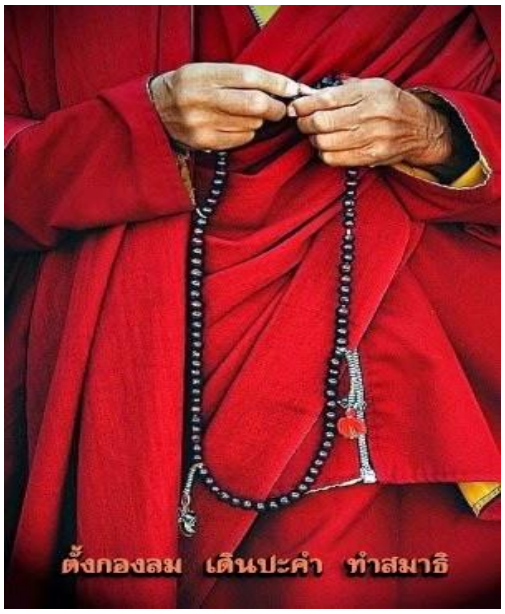

โวล์ฟ ได้อาศัยช่วงเวลาที่ได้รับเชิญจากรัฐบาลอินเดีย ไปกับการศึกษา-ปฏิบัติสมาธิ เพิ่มเติม จากเหล่าโยคี ลามะพุทธ ตัวจริง-มีชีวิตจริง ในแถบภูเขาหิมาลัย เป็นเวลาหลายปี สมดั่งที่เขาใฝ่ฝันมาตลอด นับตั้งแต่ครั้งเป็นเด็กที่ต้องศึกษา-ฝึกฝนด้วยตนเองจากตำราที่ถูกทิ้งแล้วเท่านั้น

ที่วัดถ้ำเชิงเขาหิมาลัย โวล์ฟได้พบกับลามะพุทธอายุเกินสองร้อยปี โวล์ฟจึงได้เข้าพิธีสาบานตน ฝากตัวเป็นศิษย์เรียนสมาธิแบบพุทธธิเบต นับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตของ โวล์ฟ ที่ได้มีหลักธรรมประจำใจ

วันหนึ่งลามะผู้เป็นอาจารย์นั้นได้บอกแก่โวล์ฟว่า "... ภายใน ๑๕ วันนี้เธอจะต้องเดินทางไปจากชมพูทวีป หลังจากนั้นต้องพบเคราะห์กรรมอย่างแสนสาหัส

เธอต้องใช้พลังสมาธิ (Enlightenment Power) ที่ได้เรียนและปฏิบัติไปนี้เท่านั้นจึงจะช่วยเธอจะรอดพ้นเคราะห์ร้ายทั้งหมดได้... ไม่มีวิธีอื่นนอกเหนือไปจากนี้..."

ขอความผาสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแด่สมาชิกทุกท่าน ขอจงมีความสุขสำราญบานใจ ในวันปีใหม่จีน หวังสิ่งใดจงได้ดั่งหวัง อู๋จี้ ตั่งตั่ง เซ็งลี้ฮ้อ ขอสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผล ในกาลทุกเมื่อเทอญ เจริญพร

คำสอนพระอาจารย์ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ก่อนที่เราจะเข้าสู่บทต่อไปของ The Enlightenment Power ตอนที่ ๕ ....วันนี้เรามาลองตรวจสอบสภาพจิตของแต่ละท่านกันดูก่อน เป็นแบบทดสอบที่สถาบันจิตวิทยาระดับโลก นำมาใช้ เอาแค่จิ๊บ ๆ ๖ แบบ ก็คงพอ

แบบทดสอบที่ ๑ ตรวจสภาพความแปรปรวนของอารมณ์.....ตามภาพที่เห็น ถ้าอารมณ์ดีจะเห็นเป็นหญิงสาว แต่อารมณ์ขุ่นมัว จะเห็นเป็นภาพแม่มด

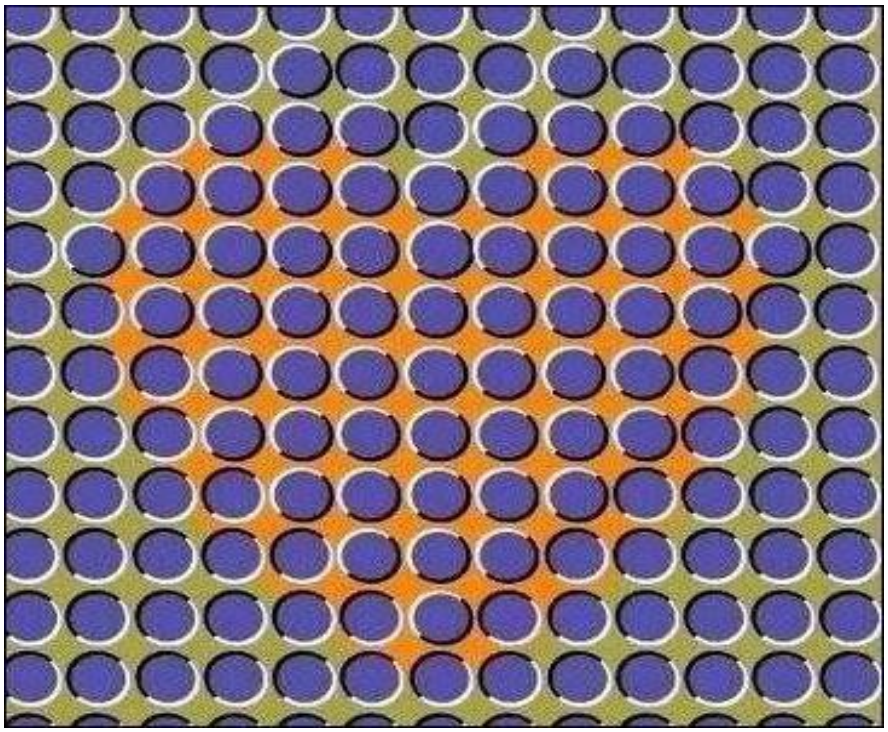

แบบทดสอบที่ ๒ ตรวจสภาพ ความรัก และ ความหวัง.... โปรดดึงสายตาเดินล้อมภาพนี้ ๓ รอบแล้ว และตั้งใจมองรูปหัวใจในภาพ ถ้าคุณเห็นหัวใจกระโดด แสดงว่าสภาพความรักของคุณเกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญภายในช่วงครึ่งปีที่ผ่านมา

แบบทดสอบที่ ๓ ตรวจสภาพส่วนลึกของจิตใจ..... ผู้ชายบางคนมีนิสัยแบบผู้หญิงบ้าง ส่วนผู้หญิงบางคนมีนิสัยแบบผู้ชายบ้าง เมื่อมองภาพนี้วินาทีแรก ถ้ามองคล้ายเป็ด จะมีนิสัยเป็นผู้ชายมากกว่า แต่หากมองคล้ายกระต่าย จะมีนิสัยเป็นผู้หญิงมากกว่า

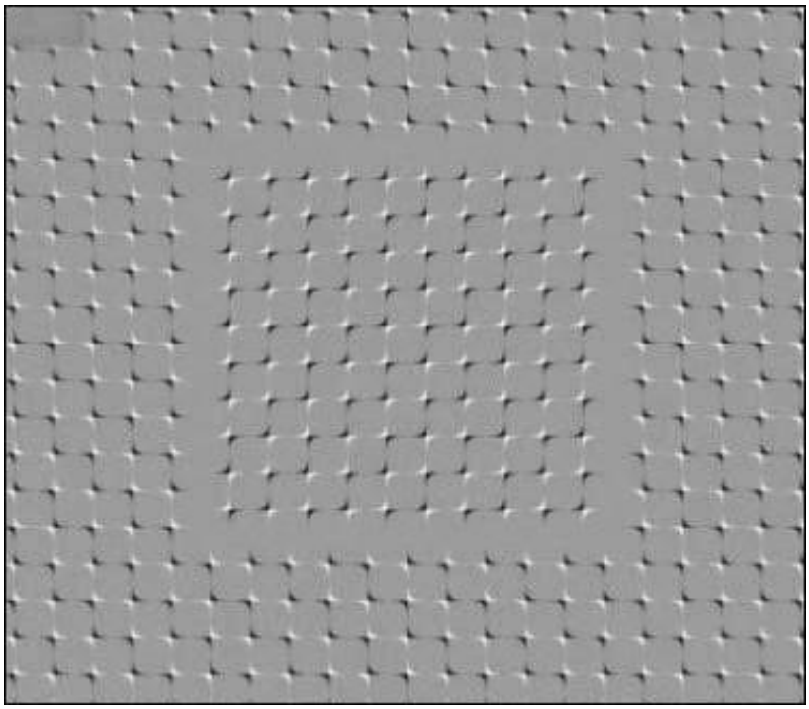

แบบทดสอบที่ ๔ ตรวจสภาพความกดดันภายในจิตใจ..... นี่เป็นภาพนิ่ง ถ้าคุณเห็นภาพ ถ่ายเคลื่อนไหว แสดงให้เห็นว่า คุณมีแรงกดดันด้านชีวิตความเป็นอยู่มากเกินไป และมีอารมณ์ผันผวนค่อนข้างมาก

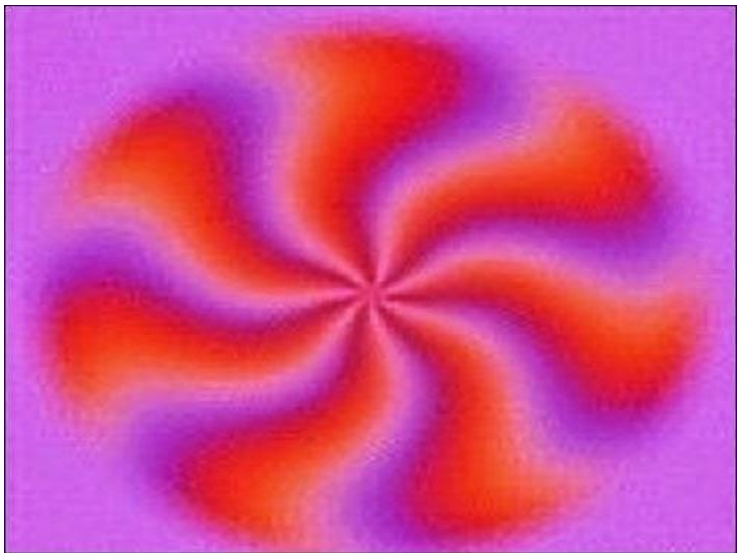

แบบทดสอบที่ ๕ ตรวจสอบสภาพความเครียดภายใน.... ภาพนี้เป็นภาพนิ่ง ผู้ที่ดูภาพยิ่งมีความเครียดมาก ภาพก็จะหมุนเร็วยิ่งขึ้น แต่ผู้ที่ไม่เครียด เช่นเด็กๆ เมื่อดูภาพนี้มักจะเห็นเป็นภาพนิ่งธรรมดา

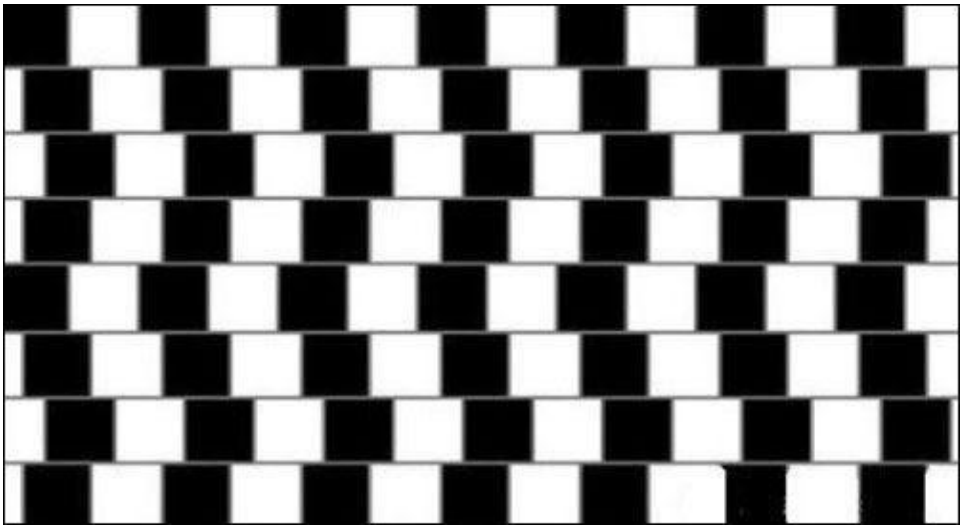

แบบที่ ๖ ตรวจสภาพ การปรับตัวเข้ากับสังคม และสิ่งแวดล้อม.... เชื่อไหมว่าบรรดาเส้นนอนในภาพนี้ เป็นเส้นขนานทั้งนั้น คนที่ได้รับผลกระทบมากจากปรากฏการณ์สังคมทางลบ เมื่อมองภาพนี้แล้วจะรู้สึกว่า เส้นนอนทั้งหลายมีความโค้งและไม่ขนานกัน เชิญทดสอบ ลองพิสูจน์ด้วยตนเอง สำหรับผู้ที่ปฏิบัติสมาธิอย่างถูกวิธี จะมองเห็นภาพเหล่านี้แตกต่างไป เพราะสภาพจิตได้ถูกควบคุมให้นิ่งสงบ นี่คือผลทางบวก ที่เหนือกว่าของผู้ปฏิบัติ

ด้วยอำนาจแห่งพุทธานุภาพ ขอความผาสุข สมหวังจงบังเกิดแด่ทุกท่านทั่วกัน

เทอญ เจริญพร

จากวันที่ลามะอาจารย์บอกแก่โวล์ฟเพียงสองสัปดาห์ เขาก็ต้องเดินทางกลับด่วน ตามคำร้องขอของรัฐบาลประเทศโปแลนด์ ที่แต่งตั้งให้เขาเป็นที่ปรึกษาพิเศษของคณะรัฐบาล-กองทัพโปแลนด์ Poland Government Advisor WWII

ปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ณ กรุงวอซอร์ เมืองหลวงโปแลนด์ โวล์ฟ ได้ประกาศต่อหน้าประชาชนนับพันว่า "...ฮิตเลอร์จะต้องตาย หากเปลี่ยนทิศทางการบุกไปทางด้านทิศตะวันออก...."

สื่อมวลชนยุโรปกระพือข่าวคำพยากรณ์นี้ทันที ซึ่งแน่ละย่อมเป็นข่าวดีสำหรับประเทศที่ถูกกองทัพนาซีรุกราน แต่กลับเป็นข่าวร้ายสุดสุด สำหรับอาณาจักรเยอรมัน เพราะคำพยากรณ์ของโวล์ฟ ผู้เป็นที่ปรึกษาพิเศษของรัฐบาล-กองทัพโปแลนด์ ทั้งมีฉายาจอมอภินิหาร หรือ มนุษย์มหัศจรรย์ ผู้มีตาทิพย์ ซึ่งได้รับการยกย่องโดยสากลว่า "เป็นจริง เชื่อถือได้เต็มร้อย "

142a. The dreaded SS officers staff. หน่วย SS ของ Nazi

ข่าวคำพยากรณ์ดังกล่าวของโวล์ฟ ล่วงรู้ไปถึงหน่วยเอสเอส (หน่วยสืบราชการลับนาซี) จึงรายงานสู่เบื้องบน เมื่อฮิตเลอร์ได้รู้ข่าวนี้ จึงมีคำสั่งไปยังกองทัพทั่วภาคพื้นยุโรป ให้จับตัว โวล์ฟ เมสซิง มาให้ได้ โดยมีรางวัลนำจับสูงถึง ๒๐๐,๐๐๐มาร์ค (๒ล้าน๒แสนบาท ขณะนั้น) ไม่ว่าเป็นหรือตาย และส่งหมายจับประกอบรูปถ่ายไปยังหน่วยทหารทุกพื้นที่ พร้อมกับให้หน่วยเอสเอสรับผิดชอบและรายงานเรื่องของโวล์ฟโดยตรงต่อท่านผู้นำ (ฮิตเลอร์)

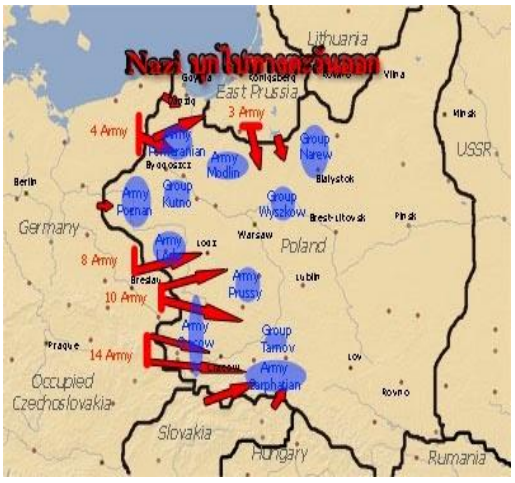

จากสาเหตุคำพยากรณ์ของโวล์ฟ ดังกล่าว คณะเสนาธิการของฮิตเลอร์ ได้ประสานฝ่ายสงครามจิตวิทยา (IO) ปล่อยข่าวลวงออกไปว่า คำพยากรณ์ของโวล์ฟนั้น ไม่เป็นความจริง โดยเปลี่ยนแปลงข้อความคำทำนายของนอสตร้าดามุส (นักพยากรณ์ของโลก) เป็นว่า "...ฮิตเลอร์ คือผู้ปลดปล่อยโลก รวมทั้งโปแลนด์" พิมพ์เป็นใบปลิวทิ้งจากเครื่องบินไปทั่วประเทศโปแลนด์ และยุโรป หลังจากโปรยใบปลิวแล้ว ฮิตเลอร์ก็สั่งให้กองทัพนาซีบุกเข้ายึดประเทศโปแลนด์ในทันทีแบบสายฟ้าแลบ ชนิดไม่ให้ตั้งตัวโดยบุกเข้ายึดกรุงวอร์ซอ (เมืองหลวงโปแลนด์) ภายในเวลาไม่ถึง ๒๔ ช.ม. โดยปราศจากการต่อต้านจากกองทัพแห่งชาติโปแลนด์ หน่วยเอสเอสได้ส่งกำลังออกค้นหา โวล์ฟ เมสซิง ตั้งด่าน ค้นอาคารทั่วกรุงวอร์ซอ เพื่อจับกุมตัวให้ได้ตามคำสั่งท่านผู้นำ

ขณะที่กองทัพนาซีเคลื่อนเข้ายึดกรุงวอร์ซอ โวล์ฟ ไม่อาจหลบหนีออกนอกเมืองหลวงได้ทันท่วงที ในช่วงเวลาอันวิกฤตนั้น เขาได้อาศัยซ่อนในร้านขายเนื้อโดยซุกตัวอยู่ในตู้ แต่ก็ไม่อาจพ้นจากการจับกุมของหน่วยเอสเอส แห่งกองทัพนาซีไปได้

โวล์ฟ ถูกนำตัวไปยังด่านตรวจชั่วคราวของทหารนาซี นั่งอยู่ตรงหน้านายทหารผู้รับผิด ชอบด่านนั้น เพื่อทำการไต่สวน โดยมีทหารนาซีถือปืนกลรายล้อมเกือบร้อย "... แกเป็นใคร ? " นายทหารนาซีถาม "ผมเป็นพลเมืองโปแลนด์คนหนึ่ง" โวล์ฟตอบ นายทหารนาซีมองหน้าโวล์ฟ แล้วหยิบหมายจับซึ่งมีรูปของโวล์ฟขึ้นมาแล้ว โยนไปตรงหน้าโวล์ฟ พร้อมทั้งตะคอกใส่หน้า โวล์ฟ ว่า

"ไอ้บัดซบ ! ไอ้โกหก ... แกคือ โวล์ฟ เมสซิง ที่ทำนายให้ร้ายท่านผู้นำ (ฮิตเลอร์) ของเรา...ทหาร จัดการมัน.." นายทหารนาซีหันไปพยักหน้ากับทหารที่ยืนถือปืนกลมืออยู่ด้วย ทันใด ทหารคนหนึ่งก็ใช้พานท้ายปืนกระแทกไปที่ปากของโวล์ฟ จนสลบฟุบไปกับโต๊ะฟันหัก ๖ ซี่ เลือดกระจายเต็มโต๊ะ นายทหารสั่งให้เอาร่างของโวล์ฟที่สลบนั้นไปขังเพื่อรอส่งมอบให้กับหน่วยเอสเอสต่อไป

โวล์ฟ ฟื้นจากสลบขึ้นมา ท่ามกลางความมืดและหนาวเหน็บ เขารวบรวมพลังสมาธิ (Enlightenment Power) จนเห็นภาพนิมิต (Imagine) ของทหารยามภายนอกอย่างชัดเจน ตามที่ได้ศึกษาฝึกปฏิบัติมาจากลามะพุทธผู้เป็นอาจารย์ ว่าทหารที่ควบคุมเขาอยู่นับร้อยนั้นพากันเดินเข้าไปในห้องขัง และทหารผู้หนึ่งใส่กุญแจห้องขังนั้น โดยมีทหารทั้งหมดอยู่ภายใน จากนั้น ทหารคนนั้นก็มาไขกุญแจนำตัวเขาออกจากที่คุมขัง พร้อมกับนำไปปล่อยในที่ปลอดคน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นไปตามนิมิตนั้นดุจดั่งปาฏิหาริย์ (ปรากฏตามคำสอบสวน -รายงานของหน่วยเอสเอส ในกรณีดังกล่าวนี้) สิ่งที่เกิดขึ้นนับเป็นครั้งแรกที่โวล์ฟ ได้ใช้พลังสมาธิ (Enlightenment Power) เอาชีวิตรอดจากความตายได้ สมดั่งที่อาจารย์เขาได้บอกไว้นั้น...แต่มันจะหมดเคราะห์ร้ายของเขาเพียงแค่นี้หรือ.... ?

โวล์ฟ ได้หลบหนีทหารนาซี โดยซ่อนตัวไปกับรถบรรทุกหญ้าแห้ง ร่วมผู้อพยพลี้ภัยสงครามนับพันเข้าสู่เมืองBrest Litovvsk ของประเทศรัสเซีย ได้อย่างปลอดภัย

เมื่อเข้าสู่ประเทศรัสเซีย โวล์ฟ ตรงไปยังกระทรวงวัฒนธรรมรัสเซีย และเข้าพบ รมว.วัฒนธรรม เมื่อทำการทดสอบความสามารถเหนือมนุษย์ของโวล์ฟ แล้ว รมว.วัฒนธรรม จึงตกลงว่าจ้าง โวล์ฟ ให้เป็นที่ปรึกษาพิเศษ

โดยมอบหมายให้ทำหน้าที่เดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ เพื่อเปิดการแสดงสาธิตพลังสมาธิ (Enlightenment Power) เหนือมนุษย์ เป็นการเสริมกำลังใจให้แก่กองทัพ และประชาชนชาวรัสเซีย ให้เชื่อมั่นว่าจะชนะกองทัพนาซีของฮิตเลอร์ได้ ด้วยพลังเหนือธรรมชาติ กระทรวงวัฒนธรรมรัสเซีย ได้ตั้งชื่อการสาธิตพลังสมาธิ (Enlightenment Power) ของ โวล์ฟ เมสซิง ว่า "การทดลองทางจิตวิทยา" (Parapsychology Experiment)

โวล์ฟ ได้แสดงความสามารถแห่งพลังสมาธิ (Enlightenment Power) ในการอ่านจิตใจของผู้นำทางทหารระดับสูงของรัสเซีย เข้าไปถึงระดับการวางแผนยุทธศาสตร์ อีกทั้งสามารถพยากรณ์ผลการรบในยุทธภูมิล่วงหน้าได้อย่างถูกต้องเกินร้อย

พลังสมาธิ (Enlightenment Power) ของโวล์ฟ ในส่วนของการพยากรณ์ ผลการรบล่วง- หน้า อย่างถูกต้องทุกสมรภูมิ ทำให้ทางกองทัพของโซเวียตหวั่นวิตกเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากการแสดงของโวล์ฟ จะขัดต่อหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ยุคสตาลินชนิดขาวกับดำ ในการห้ามไม่ให้เชื่อถือสิ่งลึกลับ หรือแม้แต่การนับถือศาสนา

การนำเสนอต่อมวลชนของโวล์ฟ ซึ่งเป็นสิ่งแปลกใหม่ และแม้เหตุการณ์จะเกิดขึ้นจริง ตามคำพยากรณ์ของโวล์ฟก็ตาม ทางการรัสเซีย โดยกระทรวงประชาสัมพันธ์ได้ให้ผู้อำนวยการแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางจิตเวช แถลงผ่านหนังสือพิมพ์ปราฟดา ว่า "การล่วงรู้อนาคต หรือ การอ่านความคิด-จิตใจคนไม่มีอยู่จริง และเป็นไปไม่ได้ในทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์...."

ดังนั้น ขณะที่ โวล์ฟ เมสซิง กำลังสาธิตพลังสมาธิ Enlightenment Power อยู่ที่เมืองGomel ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของรัสเซีย อยู่นั้น... ทันใด เจ้าหน้าหน่วยสืบราชการลับรัสเซีย (KGB) ก็ได้แสดงตนและประกาศผ่านเครื่องขยายเสียงบนเวทีว่า

"...เรามีความเสียใจอย่างยิ่งต่อผู้มีเกียรติทุกท่าน ที่ต้องจบการสาธิตของ โวล์ฟ เมสซิง เพียงเท่านี้..." จากนั้น โวล์ฟ ก็ถูกเจ้าหน้าที่ KGB นำตัวออกไปขึ้นรถ ท่ามกลางความมตกตะลึงพรึงเพริดของผู้เข้ารับชมจำนวนพัน.... โวล์ฟ จะเจอกับอะไร? ตายหรือไม่ โปรดติดตามตอนต่อไป

โวล์ฟ ถูกนำตัวไปพบกับ Lavrenti Beria หัวหน้าตำรวจลับKGB ซึ่งได้แจ้งให้โวล์ฟทราบว่า "สตาลิน" ผู้นำสูงสุดของรัสเซีย ต้องการพบเขาด่วน เป็นการส่วนตัว...

แต่เขาจะต้องใช้ความสามารถเข้าไปพบสตาลินด้วยตัวเอง โดยผ่านด่านคุ้มกันของทหารหน่วยรบพิเศษจำนวนนับพันที่ทำหน้าที่อารักขา ซึ่งพร้อมที่จะสังหารทุกชีวิตที่ผ่านเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต และสตาลลินก็ไม่ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ทหารเหล่านั้นปล่อยให้ โวล์ฟ ผ่านเข้าพบเป็นกรณีพิเศษแต่อย่างใด !!

สรุปคือ..ถ้าโวล์ฟผ่านเข้าไปได้ก็ได้พบ ผู้นำสตาลิน..แต่...ถ้าผ่านไม่ได้ก็ตายสถานเดียว!! จากนั้นเจ้าหน้าที่ KGB ได้นำตัวของโวล์ฟไปยังนอกปราสาทที่พักของสตาลิน อันเป็นเขตหวงห้ามพิเศษ ตั้งอยู่ชานเมือง Kuntsevo

ภายในตัวปราสาท ได้มีคำสั่งด่วนให้อารักขารักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวดสูงสุด โดยเฉพาะหน้าห้องสตาลิน ได้เสริมกำลังเข้าไปอีกหนึ่งกองร้อย ให้ทำการสกัดกั้นสังหารทุกสิ่งไม่ให้ผ่านเข้ามาได้ ไม่เว้นแม้แต่ มด แมง แมลง หนู

โวล์ฟ ภายใต้เครื่องแต่งกายพลเรือนปกติ หยุดนิ่งทำสมาธิอยู่หน้าปากทางเข้าคฤหาสน์นั้นพักหนึ่ง ท่ามกลางการจับจ้องของเจ้าหน้าที่KGBที่คอยดูเหตุการณ์อย่างระทึก เพราะพวกเขารู้ว่านี่คือการทดสอบความสามารถโวล์ฟ โดยสตาลินผู้นำสูงสุดของรัสเซีย

โวล์ฟ เริ่มออกก้าวเดินผ่านหน่วยอารักขารบพิเศษ ไปเรื่อยๆ แต่ละด่าน ทุกด่านล้วนมีพฤติกรรมเหมือนกันคือ ทหารเหล่านั้นทำความเคารพโวล์ฟอย่างเข้มแข็ง และเปิดไม้กั้นให้โดยปราศจากการตรวจตราใดใดทั้งสิ้น

โวล์ฟ เข้าประตูภายในตัวปราสาท ผ่านห้องต่าง ๆ ที่ประดับตกแต่งอย่างพิเศษปูพรมขนแกะอย่างดี ภาพเขียนสีน้ำมันขนาดยักษ์ที่แขวนอยู่บนฝาผนัง เขาขึ้นบันไดสู่ชั้นบนซึ่งเป็นเขตหวงห้ามสูงสุด มีหน่วยล่าสังหารรบพิเศษพร้อมปืนกลมือที่ขึ้นลำพร้อมยิงประจำอยู่ทุกขั้นบันได ต่างล้วนชิดเท้าทำความเคารพโวล์ฟ ตลอดจนถึงประตูหน้าห้องโถงใหญ่

ทหารหน้าห้องเปิดประตูให้ โวล์ฟเดินตรงเข้าไปยังชายผู้หนึ่งที่ไว้หนวดขลิบปากกำลังนั่งทำงานอยู่กลางห้อง โดยไม่รู้ตัวว่าโวล์ฟได้เดินเข้ามาถึงตัวแล้ว โวล์ฟ รู้ทันทีว่านี่คือ "สตาลิน" ผู้นำสูงสุดของรัสเซีย

"ท่านผู้นำ...ท่านสตาลิน.." โวล์ฟ ส่งเสียงเบา ๆ เรียก

สตาลิน ผู้นำสูงสุดแห่งรัสเซีย เงยหน้ามองโวล์ฟด้วยสายตาตกตะลึง เพราะคาดไม่ถึงว่าโวล์ฟจะสามารถฝ่าแนวอารักขาเข้ามาถึงตัวได้

สตาลิน ซึ่งอยู่ในสภาพฉงนสนเท่ห์และทึ่งในความสามารถพิเศษของโวล์ฟ ที่ผ่านแนวป้องกันที่เข้มแข็งสุดยอดมาได้โดยปราศจากการขัดขวาง สตาลินได้สอบถามโวล์ฟว่า ใช้วิธีใด แบบไหน จึงสามารถผ่านแนวป้องกันเข้ามาถึงตัวเขาได้ดั่งปาฏิหาริย์เช่นนี้

โวล์ฟ ได้เปิดเผยขั้นตอน วิธีการฝ่าแนวป้องกัน จนถึงตัวสตาลิน อย่างละเอียดว่า "... ผมได้ใช้พลังสมาธิ (Enlightenment Power) **กำหนดให้ใจเห็นภาพ**ของ Lavrenti Beria หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ KGB ซึ่งเป็นผู้แจ้งให้โวล์ฟทราบว่า ท่านสตาลินต้องการพบด่วน เมื่อได้กำหนดภาพ (Image) ของหัวหน้า KGB ในใจจนชัดเจนแล้ว เขาก็**สร้างภาพเชิงซ้อน (Imagine) ของตัวเขา** จากนั้น**ซ้อนภาพ**ของหัวหน้า KGB ไว้บนภาพของเขา (Layer) แล้วก็ **รักษาความรู้สึก** ว่า **ประคองภาพทั้งสองให้ซ้อนกันพอดี**

ในขณะที่ผ่านแนวป้องกันอารักขา ทหารที่อารักขาท่าน (สตาลิน) ทุกนาย ทุกด่าน จึงต่าง**มองเห็นผมเป็น Lavrenti Beria** หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ KGB และ ปล่อยให้ผมผ่านจนมาถึงตัวท่านผู้นำ และเมื่อผมเข้ามาภายในห้องท่านผู้นำ ผมจึงหยุดใช้พลังสมาธิ (Enlightenment Power)ท่านผู้นำจึงเห็นผมตามสภาพปกติที่ผมเป็น ก็คือ โวล์ฟ เมสซิง ที่อยู่ตรงหน้าท่านในขณะนี้ ครับ

โวล์ฟ ได้เปิดเผยถึงความลับ ในการอ่านความคิด-จิตใจของบุคคลอื่น ไว้ว่า "**ผมตั้งสมาธิให้ใจนิ่ง** เหมือนยืนอยู่ชายทะเลที่สงบเงียบ จากนั้นก็จะ**เห็นภาพ**ความคิดของคนอื่น ๆ ไหลเข้ามาเป็นฉาก ๆ เหมือนดูละคร **มันเป็นภาพที่เกิดขึ้นในใจ รับรู้ สัมผัสความรู้สึกได้ เสมือนว่าเกิดขึ้นจริง** ๆ...

ซึ่งทั้งนี้ก่อนที่ผมจะทำได้นั้น ต้องผ่านขั้นตอนของการ**ฝึกฝนระลึกภาพ** ตามแนวปฏิบัติของลามะพุทธอาจารย์ของผม เมื่อครั้งที่ได้ไปศึกษาจากอินเดียคราวนั้น มันเป็น**มโนภาพ** ที่ผมต้อง**กำหนดเวลา** (Time) **สถานที่** (Space) **ไว้ล่วงหน้า ต้องชัดจนสัมผัสรับรู้ได้ สิ่งนั้นจึงจะตรงกับความจริง หรือ เกิดขึ้นจริง อย่างที่เห็น**

ความสามารถในการอ่านความคิด-จิตใจคน แม้แต่การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้านั้น ไม่ใช่เรื่องไสยศาสตร์หรือความลึกลับอย่างที่ใคร ๆ คิด แต่เป็นกฎของธรรมชาติที่ถูกนำมาใช้ เป็นเพียงปรากฏขั้นต้นแรกเริ่ม ที่เป็นสัญญาณบ่งถึงความสำเร็จ ของการฝึกพลังสมาธิ (Enlightenment Power) เท่านั้น ซึ่งทุกคนสามารถฝึกฝนได้ ไม่ใช่แต่เฉพาะผม...ที่สำคัญคือ **ต้องเริ่มเมื่อใจพร้อม** และคุณต้องรู้ว่าเมื่อไรที่ใจคุณพร้อม นี่แหละคือความลับที่คุณเท่านั้น จะเป็นคนเดียวที่รู้ เมื่อคุณได้ลงมือฝึกปฏิบัติเอง คุณก็สามารถกำหนดชีวิตคุณได้ตามปรารถนา เมื่อใจของคุณเป็นหนึ่งเดียวกับพลังสมาธิ (Enterlightenment Power)...."

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพ จงสถิตอยู่กับทุกท่าน ดลบันดาลให้ปฏิบัติก้าวหน้าสมปรารถนา เจริญในธรรมทุกท่านเทอญ

ทุกครั้งที่แผ่นดินไทยภาคใต้ เกิดความไม่สงบสุข เต็มไปด้วยภยันตราย จากโจรผู้ร้าย และผู้ก่อความไม่สงบ พระสงฆ์เป็นฟันเฟืองอันสำคัญ ที่จะฟื้นฟูขวัญกำลังใจให้กับประชาชนพลเมือง ดุจดั่งบูรพาจารย์บรรพบุรุษไทย ได้กระทำมาแล้วในอดีต

การลงใต้เพื่อถ่ายทอดวิชชา เสริมส่วนที่ขาดแก่คณะสงฆ์ เพื่อให้เป็นที่พึ่งทางใจของประชาชนไทย คือการเขียนประวัติศาสตร์ อีกครั้ง ดั่งที่บูรพาจารย์เคยทำมา ดังปรากฏในประวัติศาสตร์ไทยดังนี้

วันนี้จะเล่าถึงเรื่องประวัติศาสตร์ไทย ในครั้งอยุธยาตอนต้น เมื่อพระมหาธรรมราชา ได้ขึ้นครองราชย์ในอาณาจักรอยุธยา ได้ทรงนิมนต์พระเถระจากวัดฤาษีชุม (วัดป่า

มะม่วง) เมืองสุโขทัย อันสืบทอดวิชชา สมาธิมาแต่สมเด็จพระมหาเถระสรีสัทธาฯ ให้มาถ่ายทอดพระอภิธรรม คำสั่งสอน ณ อยุธยาอาณาจักร

พระมหาธรรมราชา ทรงถวายที่ดิน ณ ป่าประดู่ชายเมือง สร้างเป็นโรงธรรม (วัด) จึงเรียกว่า "วัดประดู่โรงธรรม" ต่อมาประชาชนได้พากันปลูกต้นดอกแก้วรอบวัด จึงได้ชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า "วัดป่าแก้ว" ถวายตำแหน่งเป็นที่ "สมเด็จพระพนรัตน์" ปกครองคณะสงฆ์ฝ่ายอรัญวาสี ทั่วสังฆมณฑล ประชาชนจึงเรียกพระนามท่าน ว่า "สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว"

สมเด็จพระพนรัตน์ ได้ทรงเป็นพระอาจารย์ถ่ายทอดคัมภีร์มหาจักรพรรดิฯ แด่สมเด็จพระนเรศวรครั้งทรงเจริญวัย อันสมเด็จพระนเรศวรฯ ได้ใช้ในการทำศึกสงคราม ชำนะทั่วสารทิศ ไร้ปัจจามิตร ทั้งหลาย กู้แผ่นดินไทยให้มีอิสรภาพ เป็นเอกราช จากทาสคืนสู่ความเป็นไท อีกครั้ง

ครั้นเมื่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงขึ้นครองราชย์ แผ่นดินตอนใต้อยุธยา คือ ตั้งแต่นครศรีธรรมราช ลงไปจรด ปัตตานี ปีนัง ตรังกานู บรูไน มะละกา สิงหล ล้วนมัก ก่อเหตุเพศภัย กระทำให้เดือดร้อนแก่ประชาราษฎร์ ไม่สุขสงบได้ สมเด็จพระ

นเรศวรจึงทรงปรึกษาต่อ สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว เพื่อขอขรัวครู ผู้ทรงวิทยาอาคมแตกฉานในการธรรม ให้ติดตามกองทัพเพื่อเป็นขวัญกำลังใจ ในการนำไพร่พลสู่ใต้ในครั้งนั้น

สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว จึงส่งพระครูเวทวิทยาคุณ ศิษย์เอกของท่านเป็นหัวหน้า พร้อมพระสงฆ์ตามขบวนอีก ๔ รูป รวมเป็น ๕ ครบองค์สงฆ์ ร่วมไปเป็นขรัวครูในกองทัพที่จักลงใต้นับแต่นั้น

ครั้นเมื่อกองทัพอยุธยามุ่งลงใต้ เลยผ่านเมืองนครเข้าสู่ป่าใหญ่ ทะลุออกอีกด้านกลายเป็นทุ่งกว้างสุดลูกหูลูกตา แต่กลางทุ่งมีควน(เขาเล็ก ๆ) พุ่งอยู่กลางเป็นที่อัศจรรย์ท่านพระครูเวทฯ เห็นเป็นมงคลยิ่งดั่งในตำรามหายุทธ จึงบอกให้ให้ยั้งทัพ ตั้งค่าย ที่เหลือก็ตัดไม้มาปักทำเสาตะลุง(คอกช้าง) จึงเป็นที่มาของชื่อจังหวัดว่า "พัทลุง" มาจากคำว่า "ปักตลุง" คือ ปักเสาตะลุงช้าง)

ท่านพระครูเวทฯ นำพระอีก ๔ รูป เดินไปสำรวจเชิงควนที่ล้อมรอบไปด้วยต้นอ้อต้นแขมหนาแน่น เมื่อถางต้นอ้อเข้าไป จึงเห็นว่าเป็นถ้ำใหญ่ พอที่จะใช้ทำสังฆกรรมตามพระวินัยได้ จึงกำหนดเขตสงฆ์ ณ ตรงนั้นให้เป็นที่จำพรรษา และปฏิบัติธรรม (ต่อมาคือ ควนอ้อ หรือ เขาอ้อ ในปัจจุบัน)

วันหนึ่งท่านพระครูเวทฯได้พบกับพระอาคันตุกะอันมาแต่วัดใหญ่ เมืองนครศรีฯ เอาสามเณรน้อย มีนามว่า "ปู" อายุประมาณ ๑๒ ปี มาฝากเพื่อให้ไปเรียนต่อ ที่กรุงศรีอยุธยา ด้วยว่าเณรน้อยนี้ฉลาดหนักหนา แม้อายุน้อยก็ท่องตำรา ศึกษาบาลี รู้แจ้งได้ถ้วนทั่ว จนหมดภูมิอาจารย์ทั้งหลายที่วัดใหญ่จะถ่ายทอดได้ จึงฝากให้พระครูเวทฯ ช่วย

ส่งเสริมให้สามเณรน้อยได้เข้าไปศึกษาในกรุงศรีอยุธยา ด้วยเถิด

พระครูเวทฯ เห็นลักษณะท่าทางสามเณร "ปู" ดูผิวพรรณ วรรณะ ดุจดั่งผู้มีบุญ สมควรสนับสนุน จึงส่งสามเณรน้อยไปพร้อมกับ ทหารที่ต้องขึ้นล่องส่งรายงานถึงกรุงศรีฯ พร้อมกับจดหมายฝากฝังสามเณร "ปู" ให้ไปอยู่ที่วัดแคเพื่อศึกษาบาลี และระเบียบปฏิบัติที่จะรับใช้ เป็นศิษย์ สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ต่อไป

สามเณร "ปู" เมื่อเข้ามาในกรุงศรีฯ พำนักที่วัดแค เพื่อศึกษาระเบียบวัตรปฏิบัตร พร้อมกับไปศึกษาบาลีที่วัดลุมพลีนาวาส สามเณรปูขยันศึกษาหาความรู้ จนเชี่ยวชาญทางบาลี หาตัวจับมิได้ในอยุธยา

เมื่ออายุครบอุปสมบท สมเด็จพระพนรัตน์ทรงเป็นอุปฌายะ ได้ตั้งฉายา ว่า "ราโมธมฺมิโก" ในช่วงต้นแผ่นดินพระเอกาทศรศ

ลุ พ.ศ. ๒๑๔๘ ตรงกับรัชสมัยของสมเด็จพระเอกาทศรถ ประเทศสิงหล(ศรีลังกา ปัจจุบัน) เคยเป็นเมืองขึ้นของอยุธยา คิดแก้มือ ด้วยการทำพนัน ในการแปลธรรมะ (คัมภีร์) จึงส่งราชทูตมาท้าพนันกินเมือง กับ อาณาจักรอยุธยาเมืองแม่

คราวนั้นพระราโมธมฺมิโก (พระปู) แห่งวัดป่าแก้ว สามารถทำการแปลธรรมะ (คัมภีร์) ได้สำเร็จถูกต้องทุกประการ จนได้รับชัยชนะ

พราหมณ์ราชฑูติ ราชฑูติ ทั้ง ๗ ของสิงหล(ศรีลังกา ปัจจุบัน)จึงยอมแพ้ สมเด็จพระเอกาทศรถทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้งสมณศักดิ์ ให้กับพระราโมธมฺมิโก(พระปู) เป็นที่ “สมเด็จพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์) พระเอกาทศรศ ได้ถวายเครื่องราชบรรณาการของกษัตริย์ประเทศลังกาให้แก่ท่านแต่ท่านไม่ยอมรับ และถวายคืนแก่พระสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระเอกาทศรถ เพื่อให้ทรงประกาศเป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะของชนชาติไทย

ต่อมา กลางรัชกาลพระเอกาทศรส ได้เกิดกบฏพระพิมลธรรม ยึดอำนาจในกรุงศรีอยุธยา เจ้านายสายสมเด็จพระนเรศวร (ราชวงศ์พระร่วง) รวมทั้งขุนศึก เหล่าทหารที่กอบกู้เอกราชให้กับชนชาติไทย ล้วนถูกกำจัดสิ้น ไพร่ฟ้าเดือดร้อนทั้งแผ่นดิน ไม่เว้นแม้วัดป่าแก้ว ก็ถูกกวาดล้าง พระสงฆ์ทั้งหลายในวัดต่างหลีกเร้นสู่ป่าเขาอรัญประเทศ กระจัดกระจายไป

สมเด็จพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ จึงอาศัยสำเภากลับสู่แดนเกิด เพื่อเผยแผ่

พระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา สืบต่อพระพุทธศาสนา ในดินแดนภาคใต้ ผู้คนทั้งหลาย เรียกท่านว่า "สมเด็จพะโคะ" หรือ อีกนามหนึ่งว่า "หลวงปู่ทวด" นั่นเอง

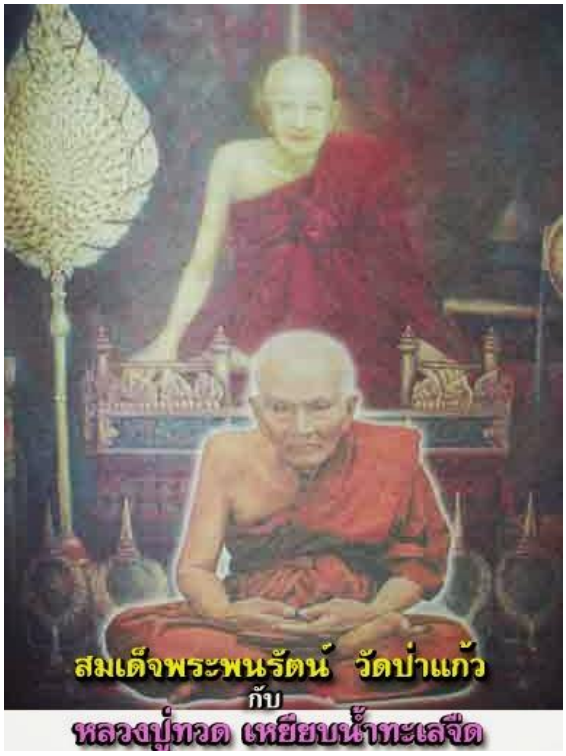

เมื่ออ่านมาถึง อักษรวรรคสุดท้าย ท่านสาธุชนทั้งหลาย คงจะเข้าใจถึงความสำคัญในการเผยแผ่ธรรม ในภาคใต้นั้น มีความสำคัญต่อประเทศและประชาชนอย่างไร ท่านทั้งหลาย คือผู้ที่ถูกเลือก ให้เขียนประวัติศาสตร์ชนชาติไทยอีกครั้ง ในการรักษาผืนแผ่นดินไทยให้ร่มเย็นเป็นสุข ด้วยกระแสธรรม

ขออนุโมทนา กุศลจิตศรัทธาของทุกท่าน ที่ได้มีส่วนร่วม และเป็นกำลังใจ ในครั้งนี้ ขอบุญกุศล จงดลบันดาลให้ความเจริญ ก้าวหน้า สิ่งปรารถนาทั้งหลาย จงบังเกิดผลโดยทันตา เทอญ เจริญพร

ความแตกต่าง ระหว่างผู้ปฏิบัติ อย่างถูกต้อง ตามพุทธบัญญัติ"สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" กับผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ ย่อมเปรียบเทียบกับสภาวะ เช่นนี้ คือ

ยิ่งเรียนสูงขึ้นไปเท่าไร ข้อสอบ ยิ่งยากขึ้นเท่านั้น นั่นคือการทดสอบตัวผู้ศึกษาว่าได้เรียนรู้เข้าใจ เชี่ยวชาญในวิชชา ที่ตนได้รับมาหรือไม่ เราจะโทษ หรือโกรธครูอาจารย์ว่า ออกข้อสอบยาก ไม่สอบละ ไม่ทำละข้อสอบ แล้วเดินออกจากห้องสอบ ผลคือ เราไม่ผ่านวิชชานั้นสอบตก..... ฉันใดก็ฉันนั้น

โยคาวจร หรือผู้ปฏิบัติ ก็เช่นเดียวกันเมื่อปฏิบัติแต่ระดับ ก็จะมีบททดสอบ แต่ละเรื่อง ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ เราเรียกว่า "ปัญหา-อุปสรรค-เคราะห์ ฯลฯ" ที่เกิดขึ้น หรือเข้ามาในชีวิตเรา นั่นคือการทดสอบ พลังความแข็งแกร่งของสมาธิ ว่าเราทำได้แค่ไหน ? ที่ว่ากาย วาจา ใจ พร้อม น่ะ พร้อมแค่ไหน ? นำมาใช้ได้จริงหรือไม่ ? หากพร้อม จะสามารถกำจัดอุปสรรค เคราะห์ได้ นั่นหมายถึงเราทำข้อสอบได้ สอบผ่าน

เพราะโดยธรรมชาติแห่งสรรพสิ่ง ทุกข์ก็เป็น "**สมมุติ**" ที่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของ "เวลา" เวลาจะเร็วหรือช้า ย่อมขึ้นอยู่กับ "**ความรู้สึก=อารมณ์**" ดังนั้นผู้ที่ปฏิบัติ"สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทา มรรค" ย่อมได้รับการฝึกฝน ให้เชี่ยวชาญ รู้เท่าทัน ในการระลึกรู้ และสามารถควบคุม บังคับใช้ "อารมณ์ระลึกรู้=สติ" ไว้ ณ ตำแหน่งต่าง ๆให้ปรากฏผล "ที่ปรารถนา" คืออารมณ์ "สุข" ได้ทุกเมื่อ

"อารมณ์ สุข" นี้ มาจาก "อารมณ์ในขณะที่เรา อธิษฐานทำบุญ หรือ อนุโมทนา

บุญ" ดั่งที่เคยได้กล่าวไว้ ว่า ในทุกครั้งที่ทำบุญ เราจะปลื้มใจก็ให้จดจำ "ความปลื้มใจนั้นไว้" เมื่อใดที่เกิด "ห้วงทุกข์ อุปสรรค" = บททดสอบ ....แทนที่อารมณ์เราจะคล้อยไปกับความทุกข์=บททดสอบนั้น **เราก็ "ระลึกถึงอารมณ์ ปลาบปลื้ม ชื่นบาน ในบุญที่เราได้ทำ"** เหมือนเราเตรียมตัว ฝึกซ้อม ท่องตำรามาดี ได้เข้าห้องสอบ เราก็จะตื่นเต้นที่ได้สอบ เพราะมันคือการทดสอบความสามารถตัวเอง ว่าเก่งแค่ไหน ?

ความแตกต่างของผู้รับทุกข์ที่ไม่ได้ผ่านการฝึกฝนปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จะหมดอาลัยตายอยาก ยอมพ่ายแพ้แก่อุปสรรค เหมือนคนที่เดินออกนอกห้องสอบโดยไม่ได้ทำข้อสอบ โทษว่าครูลำเอียง ออกข้อสอบยาก สรุป สอบตก

แต่ผู้ที่ฝึกฝนปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" กลับรื่นเริงยินดี ที่จะพบกับอุปสรรค เพราะอารมณ์ต่างกัน เหมือนนักมวยฟิตซ้อมดี จะขึ้นชิงแชมป์ หรือท่องมาดี จำได้ทุกหัวข้อ(อารมณ์บุญ) พร้อมที่จะเข้าห้องสอบทุกเวลา และเป็นความสนุกภูมิใจ ที่จะเชิดหน้า ตะโกนให้ก้องฟ้า ว่า "ข้าผ่านการทดสอบ มาด้วยฝีมือ...และ ยังมีอีกไหม ข้อสอบ-บททดสอบที่ยากกว่านี้ ?"

ความแตกต่างจึงอยู่ตรงนี้

จงปลื้มใจ ที่มีโอกาสได้ "เข้าสอบ" แสดงว่า ครูรู้ว่า ระยะเวลา และหลักสูตรที่เรียนมา นั้นครบเครื่อง มีคำตอบ และแนวทางแก้ปัญหาของบททดสอบไว้พร้อม แต่นักเรียนไม่ฝึกฝน ท่องจำ กลับกลัวการสอบ ....นี่คือ ข้อแตกต่าง ของผู้สอบผ่าน กับผู้สอบตก ...เจริญพร

การเจริญเมตตาพรหมวิหาร อันเป็น องค์หนึ่งใน “พรหมวิหาร” ตามตำราทั่วไป ในโลกปัจจุบัน จะไม่มีวิธีปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน แต่ละสำนัก ก็จะสร้างวิธีขึ้นมาตามความเข้าใจของตน

ซึ่งโดยสภาวะความ "จริงแท้" ของความเมตตา จะเกิดขึ้นจาก การรู้ถึงคุณค่าของ "ชีวิต" ว่า "มีค่าเพียงใด" และจะใช้ชีวิตอย่างไร "ให้มีค่าที่สุด" สำหรับ เรา เขา และสังคม

การปฏิบัติให้รู้ถึงคุณค่าชีวิตดังกล่าว ก็คือ "การฝึกมรณานุสติ” อนุสติ แปลว่า การระลึกรู้ ... มรณะ แปลว่า ความตาย รวมความ แปลว่า ระลึกรู้อารมณ์ของความตายว่ามีลักษณะอย่าง ไร โดยความไม่ประมาทต่อชีวิต ที่เหลืออยู่ในทุกวินาที ที่เข็มนาฬิกากระดิกเคลื่อนไป

การรับรู้นั้นจะต้องฝึกฝน ที่ได้ผ่านขั้นตอน “การตั้งลม” บนบก มาแล้วอย่างชำนาญ จึงประคองอารมณ์นั้น "ลงน้ำ” ไปทำสมาธิที่ใต้น้ำ เพราะ "ลมจะไม่รั่ว" เป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง

ในสภาวะใต้น้ำ ตาที่ลืมอยู่ สติพร้อมอยู่ อาการพฤติ ที่ “ระงับอัสสาสะ- ปัสสาสะ” คือ การระงับลมหาใจเข้าออก หรือการตั้งลม ใต้น้ำ จะมีอารมณ์หนึ่งที่เป็นธรรม-ชาติของสิ่งมีชีวิต เหมือนกันหมดคือ “กลัวตาย” ดั่งพุทธดำรัสว่า "ความกลัว เหนือกว่าความตายไม่มี"

ความรู้สึก อารมณ์ ที่ได้รับขณะที่ “ตั้งลมใต้น้ำ” จะสอนเราได้อย่างลึกซึ้ง เกิน

กว่าจะอธิบาย ด้วยอักษรหรือคำพูดใด ๆ ให้เข้าถึงจิตใจผู้อื่น ได้ว่า "กลัวตาย" มันมีลักษณะอย่างไร? ผู้ปฏิบัติเท่านั้นจึงจะรับรู้ได้ นี่แหละที่เรียกว่า **“เอหิปัสสิโก” ผู้ปฏิบัติย่อมรู้เอง**

ความกลัวตาย เป็นอารมณ์สุดท้ายของทุกสรรพสัตว์ ไม่ว่าเล็กใหญ่ ที่เกิดจาก "ความรักในชีวิตตน และรู้คุณค่าชีวิตของตน ว่ามีค่ากว่าเงินทองหลายพันล้าน” ณ ขณะที่ตั้งลมหายใจใต้น้ำนั้น ตอนจะสุดลม ใกล้จะทนไม่ได้ ใจจะขาด ตรงนั้นแม้จะเอาเงินสักกี่พันล้าน มาแลกกับเศษเสี้ยววินาที โดยบอกว่า "จะเอาเงินมากองให้ตามปรารถนา แต่ขอแลกกับชีวิตลมหายใจสุดท้ายนั้น ไม่มีใครรับ (นี่หมายถึงผู้ที่ปฏิบัติอยู่ใต้น้ำ) แต่คนที่บอกว่า ยินดีที่จะรับทรัพย์หรือสิ่งที่ปรารถนา ผู้นั้นไม่ได้สัมผัสการปฏิบัติใต้น้ำ จะไม่ได้รับรู้อารมณ์ส่วนนี้ ความแตกต่างจึงอยู่ที่ “สัมผัสจริง กับ จินตนาการขึ้นมา”

ถามว่า อะไร ที่ได้จากการทำสมาธิใต้น้ำ คำตอบคือ "ผู้นั้นจะรู้ซึ้ง ถึงอารมณ์ที่ได้สัมผัสกับคุณค่าของชีวิต แม้เพียงเศษเสี้ยว หนึ่งในล้านของวินาที นั้นมีค่ากว่าทรัพย์สมบัติใด ๆ ในโลก และ ณ ขณะเวลานั้น หากมีการให้แลกเปลี่ยน ผู้ปฏิบัติตั้งลมอยู่ใต้น้ำนั้น จะยินดีที่จะแลกทรัพย์สมบัติหรือทุกสิ่งที่มี กับเศษเสี้ยววินาทีชีวิตของเขา"

สิ่งที่ได้มาจากอารมณ์ความรู้สึกในการปฏิบัติคือ "ความ ลด ละ เลิก" ในสิ่งสะสมดับตัว “โลภะ” ได้อย่างชะงัด อารมณ์นี้แหละ ที่เรียกว่า “มรณา” จะถูกบันทึกไว้ในความทรงจำที่ให้เราระลึก เรียกว่า “มรณานุสสติ” เพื่อหยุดความประมาท มองเห็นได้ชัดเจนกระจ่างว่า ความตายเป็นของธรรมดา แต่สิ่งมีค่าคือชีวิต กว่าทรัพย์สินทั้งปวง เวลาอันมีค่าที่เหลืออยู่ ย่อมจะถูกนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ต่อ เรา เขา และสังคม อย่างมีค่าที่สุดทุกเสี้ยววินาที จะเกิดขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติหลังการฝึกนี้

ที่สำคัญ "ความเมตตา" หรือ "เมตตาพรหมวิหาร" แปลว่า "เมตตาคือที่อาศัยแห่งพรหม" จะเกิดขึ้นใน "ใจ" ของเราเอง ด้วยจะเกิดอารมณ์ระลึกรู้ในสภาวะสุดท้าย ของลมหายใจนั้นว่าไม่เพียงแต่ "ชีวิต เราเท่านั้น แม้สรรพสัตว์น้อยใหญ่ ไม่ว่าจะเป็น มด แมง แมลงหนู หนอน แมว ฯลฯสารพัดที่เป็นสัตว์ร่วมวัฏฏะสงสาร ย่อมมีความรักในชีวิตเหมือนกันหมด มีอารมณ์เดียวกับเราเมื่อตอนจะหมดลมหาใจใต้น้ำนั้น

อารมณ์นี้แหละ จะเกิดเป็นธรรมชาติ “ความเมตตา” ที่เป็นภาษาใจ ที่บริสุทธิ์ปราศจากความเสแสร้งที่ไม่ว่าสัตว์พืช มนุษย์ ก็สามารถสัมผัสรับรู้กันได้ และ การ

เบียดเบียนสัตว์ และสิ่งแวดล้อมทั้งปวง จะไม่เกิดขึ้นจากผู้ปฏิบัติด้วยอารมณ์ "เมตตาพรหมวิหาร" จะคอยกระตุ้นเตือนใจไว้ตลอด ชีวิตเขาจะมีแต่ความรัก ได้รับแต่ความรัก ความเมตตาด้วยอำนาจพลังแห่งสภาวธรรมนั้น

สภาวะของ" เมตตา" เป็นสภาวะของ "พรหม" จึงสูงกว่า "เทวดา" ความปรารถนาใด ๆจึง "สำเร็จ" เหนือกว่าธรรมชาติ เหนือกว่าจินตนาการ แต่ความปรารถนาของผู้ปฏิบัติในขั้น "เมตตาพรหมวิหาร" ไม่มีความโลภ ปนอยู่ ดังนี้ พลังแห่งสมาธิจะมีระดับสูง ข้อพึงสังวร....อย่าปฏิบัติใต้น้ำโดยไม่ผ่านตามขั้นตอนบนบก ให้อ่านคู่มือ the Secret Sutta ๒ ให้เข้าใจ และปฏิบัติตามขั้นตอน ๑ ๒ ๓ ๔ ให้ชำนาญก่อน

ขอความผาสุขสวัสดี สมปรารถนา ก้าวหน้าในการปฏิบัติ จงบังเกิดแก่ทุกท่าน
เทอญ เจริญพร

วันนี้ จะบรรยายในเรื่องของ "เมตตา" ให้สมบูรณ์ ต่อจากคราวที่แล้ว เพื่อเป็นข้อมูลให้ท่านที่สนใจ ใฝ่ศึกษา นำไปค้นคว้า และปฏิบัติ อ้างอิงได้ในอนาคต

ดังเป็นที่ทราบอยู่แล้วในหมู่นักปฏิบัติ และนักวิชาการทางพุทธศาสนา ว่า “**เมตตา**” เป็น "**พรหมวิหาร**" หมายถึง "คุณสมบัติของพรหม" แต่สิ่งที่ขาดหายไปในคัมภีร์พุทธในยุคปัจจุบันคือ **วิธีปฏิบัติให้เข้าถึง "พรหมวิหาร"**

"เมตตา" เป็นธรรมชาติของ "อารมณ์" ที่เหนือกว่าคำว่า "รู้สึก" ต้องเรียกว่า "รู้ซึ้ง" เพราะในอารมณ์เมตตา ไม่มีคำว่า "หึงหวง" (โมหะมูลจิต) โกรธ (โทสะ) โลภ

(อยากได้ให้มาก) เมตตาเป็นความรู้สึกที่ซาบซึ้ง เกินกว่าที่จะบรรยายด้วยอักษร หรือการแทนค่าใด ๆ ให้มนุษย์สามารถเข้าใจได้ เหมือนกับเราไม่อาจอธิบาย ลักษณะของแสงสว่าง นอกจากเรารับรู้ความสว่าง นั่นแหละ

เมตตา เป็นความปรารถนาฝ่ายเดียวของผู้ให้ ที่ไม่ปรารถนาสิ่งตอบแทน ไม่ต้องการแม้แต่ความรัก หรือความเห็นใจ หรือ แม้แต่สิ่งใด ๆ ที่เป็นผลสะท้อนกลับมา เป็นความรู้สึกที่ผู้ได้ส่งความเมตตานั้น ภาคภูมิและอิ่มใจ ปลื้มใจ ที่ได้กระทำ พฤติกรรมที่เรียกว่า "เมตตา" นั้น ยกตัวอย่างเช่น ปล่อยโคกระบือ ที่จะถูกฆ่า ผู้ปล่อยเห็นน้ำตาของโคกระบือที่ไหลรินเป็นแนวทางยาว หยดสู่พื้น มันคุกเข่าลงกับดินเมื่อเราตบหัว เราพูดภาษามนุษย์ มันรับรู้ได้.....ความรู้สึกของผู้ปลดปล่อย ถ่ายชีวิตโคกระบือยามนั้น มันเต็มตื้น มันภาคภูมิใจ ที่ได้ให้ชีวิต สัตว์....ใช่...มันเป็นเพียงชีวิตสัตว์...แต่เรารับรู้ และเรามีความสุขในการให้ชีวิตสัตว์นั้น ...อารมณ์นั้นแหละเรียกว่า "เมตตา" มันไม่อาจอธิ-บายได้ แต่คิดว่าผู้อ่านคงเข้าใจ

การที่จะเกิดความ "เมตตา" ที่แท้จริงได้นั้น ต้องรู้ซึ้งใน “คุณค่าของชีวิต” มิฉะนั้น จะกลายเป็นความ "ลำเอียง" เช่น เรารักสัตว์เลี้ยงของเรา มาก ๆ ใครรังแกไม่ได้ พอสุนัขข้างบ้าน วิ่งมากัดสัตว์เลี้ยงของเรา ๆ ก็เอาอาวุธทำร้ายสุนัขนั้น อย่างนี้ไม่ใช่เมตตา แต่เป็น "ความรัก" จึงมีโทสะ โมหะ แทรกอยู่ เนื่องจากยังไม่ได้ฝึก "เมตตาพรหมวิหาร"

ผู้ที่ฝึกเมตตาพรหมวิหาร จะรู้ถึงคุณค่าของชีวิต “อย่างซาบซึ้ง” เพราะตัวเองได้สัมผัสกับความตาย จนกล่าวได้ว่า "จะตายหรือไม่ เราคือผู้กำหนด".....ได้กล่าวไปถึงการฝึกปฏิบัติเมตตาพรหมวิหาร ก็คือ การฝึก "มรณานุสติ" คือ ฝึกระลึกรู้อารมณ์แห่งความตาย เพื่อไม่ให้เกิดความประมาทต่อชีวิต สัมผัสกับความตายได้ว่า "ความตายนั้นมาถึงเราได้ทุกเศษเสี้ยววินาที” เรารักชีวิตของเรา สัตว์เล็กใหญ่ ทั้งหลายที่ร่วมอยู่ในสังสาร-วัตร ก็ไม่ผิดกันทั้งนี้ เพราะการฝึก "มรณานุสติ หรือ เมตตาพรหมวิหาร” ฝึกที่ใต้น้ำ ในสภาวะปราศ- จากลมหาใจ ช่วงสุดท้ายที่จะหมดลมหาใจ อารมณ์นั้นก็ไม่ผิด กับการใกล้ตายของทุกสรรพสัตว์

อารมณ์ใกล้ตายตรงนี้แหละ ที่เราจะ ระลึกรู้(สติ แปลว่า ระลึกรู้อารมณ์....มรณานุสติ =ระลึกรู้อารมณ์ของความตาย) จากอารมณ์ตรงนี้จึงทำให้เกิด "เมตตา" ที่แท้จริง

ชนิดไม่ลำเอียง ไม่มี อกุศลเจือปน

ผู้ที่จะฝึก "เมตตาพรหมวิหาร ใต้น้ำ" ได้ จะต้องผ่านการฝึก "ปถวีกสิณ" จนได้ดวงกสิณก่อน จึงนำดวงกสิณ (แสงสว่าง) ที่ได้จากบนบกลงไปใต้น้ำ และเจริญกสิณต่อเนื่อง เมื่อเจริญกสิณมาจนกระทั่งสุดลมหาใจ ที่ใต้น้ำ (ถึงภาวะแห่งมรณะ=สัมผัสกับความตาย) ดวงกสิณนั้นจะเปลี่ยนสีไป ใสกว่า สว่างกว่าเดิม ดวงกสิณที่ได้ใหม่นี้เรียกว่า **"ดวงอัปปมัญญา"**

โยคาวจร(ผู้ปฏิบัติ) จึงประคองอารมณ์ดังกล่าวไว้แต่ต้น พร้อมดวงอัปปมัญญาขึ้นมาปฏิบัติต่อบนบก โดยมิให้ดวงสว่างนั้นหายไป ตามภาษาปฏิบัติเรียก ดวงสว่างที่ได้มาจากการฝึก **“เมตตาพรหมวิหาร-มรณานุสติ”** นี้ว่า **“อัปปมัญญาโพชฌงค์”** ซึ่งไว้สำหรับแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั้งหลายทั่วสกลจักรวาล

สิ่งหนึ่งที่ชาวพุทธส่วนใหญ่เข้าใจผิด คือ เรื่อง "แผ่เมตตา" โดยมากเราเรียกกันตอนที่ "กรวดน้ำ" ก็จะบอกว่า "แผ่เมตตา" ซึ่งจริงแล้ว "แผ่ไม่ได้" ได้แต่ "อุทิศ แปลว่ายกให้ คือยกส่วนกุศล ผลของบุญให้กับผู้ล่วงลับ แต่ไม่ใช่แผ่เมตตา" หรือ นั่งสมาธิเสร็จก็จะบอกว่าแผ่เมตตา เราฟังมากันทุกท่าน ซึ่งไม่ถูก

ผู้ที่จะแผ่เมตตาได้ต้องได้ "ดวงอัปปมัญญา" ที่ผ่านการฝึกรู้จักคุณค่าชีวิต รู้จักความตายมาแล้วเท่านั้นจึงจะ แผ่เมตตาได้...นี่คือทางปฏิบัติจริง ....ซึ่งต่างกับที่เราอ่านจากหนังสือ หรือที่นักพูดเขาพูดกัน....เพราะเขาไม่เคยปฏิบัติถึงขั้นนี้

ผู้ที่ปฏิบัติถึงขั้น "มรณานุสติ หรือ เมตตาพรหมวิหาร" จะไม่ย้อนกลับมาทำบาปโดย เฉพาะ ปานาติบาต = พรากชีวิตสัตว์ ทรมานสิ่งมีชีวิต หรืออกุศลอีกเลย ชีวิตผู้ปฏิบัตินั้นจะอุทิศ เพื่อความสุขสมบูรณ์ของสังคมมวลรวม

ผู้ที่ปฏิบัติถึงขั้นนี้ โดยเฉพาะขณะเจริญกสิณดวงอัปปมัญญาใต้น้ำ หากปรารถนาสิ่งใด ๆ แม้จะเหลือวิสัยของมนุษย์ หรือเหนือธรรมชาติ สิ่งปรารถนานั้นก็เกิดขึ้น ดั่งผู้ปรารถนานั้นทุกประการ ....เพราะสภาวะ ณ ขณะเวลานั้น ผู้ปฏิบัติอยู่ใน "สภาวะแห่งพรหม" จึงเรียกว่า "พรหมวิหาร" แปลว่า "ที่อยู่แห่งพรหม"

ขอความผาสุข สมหวัง สวัสดี มีโชคชัย ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิ์ผล ดั่ง "ใจ" ทุกประการเทอญ เจริญพร

แทบจะทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา ปฏิบัติ “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค” อาจไม่เข้าใจ หรือสงสัย ถึงความสำคัญของการฝึก ปาก กับใจ ให้ตรงกัน ว่า เหตุใด และทำไม จึงเน้นย้ำว่า **“สำคัญที่สุด”** เหนืออื่นใด จึงขอขยายความให้กระจ่าง เพื่อเป็นแนวทางแห่งการศึกษาค้นคว้า สำหรับสาธุชนทุกท่าน ดังนี้

.... Buddhism, Whoever desires to study and practice the Dhamma may do so without having to profess first the Buddhits religion, will help to demonstrate that it is "Truth" that will be beneficial and bring happiness in the present life.

พระพุทธศาสนา, ใครจะมาศึกษาปฏิบัติก็ได้ ทั้งนั้น โดยไม่ต้องมานับถือก่อน, ทั้งนี้เพราะแสดงธรรมที่เปิดทางให้พิสูจน์ได้ว่าล้วนเป็น "สัจจะ"(ความจริง) ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

The essence of entire Buddhist teachings lines in the Noble Truths.

Noble Truth (Ariya-Sacca) is shot for

"Truth of the ones (or of those who have attained a high degree of advancement)",

“Truth attainable by the noble ones",

“Truth by which one is ennobled".

สัจจะ ถือเป็น หลักสำคัญอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนา คือ “อริยสัจจ์”

อริยสัจจ์ หมายความว่า...

สัจจะของผู้ประเสริฐ (หรือ ผู้ที่ได้รับการพัฒนาจนเจริญแล้ว) หรือ

สัจจะที่ผู้ประเสริฐพึงต้องรู้ หรือ

สัจจะที่ทำให้เป็นผู้ประเสริฐ"

หากจำกัดความหมายให้กระชับสั้น ๆ ก็คือ **สัจจะอันประเสริฐ**

นี่คือคำตอบ และคำอธิบายว่า "เหตุใด ผู้ปฏิบัติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จึงมีความสำคัญ ที่จะต้องเริ่มต้นด้วย "สัจจะ" ก่อนอื่นใด

การจะเกิด "สัจจะวาจา" ได้นั้น จะต้องกระทำโดยการ "ถึงพร้อมด้วย วจีสังขาร=ปาก + มโนสังขาร=ใจ ".... พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ชัดเจนว่า "ปลูกพืชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น" การเริ่มต้นด้วยสัจจะ คือการปลูกเมล็ดของ "ความจริง(สัจจะ)" ลงไป เพื่อที่จะก้าวไปสู่ "สัจจ ธรรม = การดำรงอยู่ด้วยความสุข อันประเสริฐอย่างจริงแท้ ที่ไม่แปรเปลี่ยน ด้วยเวลา สถานที่ ภพภูมิ ไม่ว่า มรณะ โศกปริเทวะ ทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง จะแทรกเข้าไปได้ ซึ่งเป็นสภาวะความ สุขเหนือสุขใด ๆ จะเปรียบปานได้ เป็นสภาพแห่งความสุขจริงแท้อันประเสริฐ นั่นคือ “**พระนิพพาน**”

.... แม้ในการเริ่มต้น ของเส้นทางสู่พระนิพพาน ผู้ปฏิบัติย่อมต้อง "ได้รับ ประสบสุข และสิ่งประเสริฐ" ด้วยอำนาจพลังแห่ง "สัจจะบารมี" อันบังเกิดขึ้นด้วย "มหัคตจิต" ทั้ง ๒๗ ดวง ซึ่งผู้ปฏิบัติ ได้เปล่งสัจจะวาจา (ปาก+ใจ)นั้น

จึงกล่าวได้ว่า ผู้ได้เข้าสู่พุทธวิถีปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ย่อมพบสุขแต่เริ่มต้น สุขในท่ามกลาง และ สุขอย่างหาสุขใดเปรียบมิได้ในที่สุดคือ พระนิพพาน ... ชีวิตของผู้ปฏิบัติจะเปลี่ยนแปลง พรากพ้นจากอุปสรรค ความทุกข์ ความโศกเศร้าทั้งปวงได้ “จริงแท้”เพราะได้เพาะ "เมล็ดความประเสริฐ"ของมนุษย์และเทวดา คือ "สัจจะ" ไว้นับแต่การฝึกปาก+ใจแต่เบื้องต้นนั้นเอง

ตัวอย่าง อำนาจแห่ง “สัจจะวาจา” ที่เปลี่ยนฐานะของมนุษย์ธรรมดา ให้กลายเป็น “ผู้ประเสริฐ” ....ปรากฏเป็นหลักฐานสัมผัสแตะต้องได้ในโลกยุคปัจจุบันของชาวพุทธ ก็คือ "ผู้ที่ เข้ามาอุปสมบทเป็น พระสงฆ์" รายละเอียด เป็นอย่างไร เราจะต่อกัน ในวันพรุ่งนี้

ขอความผาสุขสวัสดี จงมีแด่สาธุชนทุกท่าน ถ้วนทั่วกันเทอญ เจริญพร

วันนี้จะบรรยายต่อ เรื่อง "สัจจะ- อธิษฐาน" เพื่อให้เกิดความกระจ่าง และเป็นบรรทัดฐาน ในการสืบค้นศึกษา ปฏิบัติตามพุทธวิถี "สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค" สืบไป

พระพุทธศาสนา มีเป้าหมายสูงสุด คือ พระนิพพาน อันเป็นสภาวะที่เหนือกฎ - เกณฑ์ของธรรมชาติ และกาลเวลา มีศัพท์เฉพาะว่า "อริยสัจจะ" (อริยะ แปลว่า สว่างแจ้ง ... สัจจะ แปลว่าประเสริฐ จริงแท้) ปราศจากมลทินทั้งปวง เส้นทางไปสู่พระนิพพาน เรียกว่า **อริยมรรค** (อริยะแปลว่า แสงสว่าง ... มรรค แปลว่า เส้นทาง)

ผู้ที่จะเดินทางไปบนเส้นทางแห่งความจริงแท้ จึงจำเป็นต้องฝึก ให้เป็นผู้ที่ประ-กอบไปด้วย "ความจริง" ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่จะเข้าเป็น"พุทธศาสนทายาท" จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มข้น ในเรื่องของ "**สัจจะ**" จนกลายเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตของตน ดังจะเห็นตัวอย่างได้ง่าย ๆ จากพระสงฆ์ของพระพุทธศาสนา

คนทั่วไปในยุคปัจจุบันเมื่อมองเห็น "พระ" ก็ต่างจะคิดว่าการเป็น “พระ” นั้นง่ายมากแค่โกนหัวเข้าวัดบวชก็เป็นพระได้ นั่นเป็นความเข้าใจที่ผิดอย่างยิ่ง

เพราะคำว่า "พระ" มาจาก คำว่า "พร (อ่านว่า พอน) แปลว่า "ประเสริฐ - เลิศ" หมาย ถึง ผู้ที่เข้าถึงความประเสริฐ หรือเลิศกว่าคนธรรมดาทั่วไป เพราะจะต้องเป็นผู้ประกอบด้วย "**วาจาสิทธิ์**" ที่เมื่อกล่าวคำให้พร แก่ผู้ที่ได้ประกอบทาน ด้วยเจตนาใดอันผู้ถวายทานนั้น ได้ตั้งเจตนาประสงค์ไว้ สิ่งที่ประสงค์นั้น ต้องประสบความสำเร็จ ดังปรากฏในพระไตรปิฎก ระบุฐานะไว้ชัดเจนว่า "**พระ** คือ **ปฏิคาหก** (ผู้รับทาน) **ต้องยัง**

ศรัทธาของทายก (ผู้ถวายทาน) **ให้สำเร็จสมดั่งเจตนา ที่ปรารถนานั้น**"

คำถามจึงเกิดขึ้นว่า "ทำอย่างไร เจตนาหรือสิ่งประสงค์ของผู้ถวายทานนั้น จะเป็นจริงตามปรารถนา โดยคำให้พรของ "พระ" ได้

คำตอบคือ "**พระ จะต้องเป็นผู้ที่มีวาจาสิทธิ์**"

ก็มี**คำถาม**อีกว่า "พระจะมีวาจาสิทธิ์ได้อย่างไร"

คำตอบคือ "ต้องมีวาจาสิทธิ์ และสามารถอธิษฐาน ให้สิ่งซึ่งผู้ถวายทานปรารถนานั้นให้เป็นจริงได้" (ไม่ใช่เพียงรับทานแล้วก็ผ่านไป ส่วนผลบุญที่ผู้ถวายทานจะได้รับชาติหน้าหรือเมื่อไรก็แล้วแต่เวรกรรม....มันไม่ใช่อย่างนั้น) ดังนั้น การบวชเพื่อที่จะเป็น "พระ" จึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆอย่างที่คิด

ทีนี้เราลองมาดูกันว่า จริง ๆ แล้วการจะเป็น “พระ” มีขั้นตอนและวิธีปฏิบัติอย่างไร ? เราจะเห็นได้ว่า .... ในสมัยโบราณ ผู้จะบวชจะต้องไปอยู่วัด เพื่อฝึกฝนก่อนบวช อย่างน้อย ๆ ก็เป็นเดือน ๆ ถามว่าฝึกอะไร ? ถ้ามองภายนอกก็จะเห็นเพียงว่า ไปฝึกขานนาค ฝึกสวดมนต์

แต่ความจริงแล้ว จะต้องฝึกสมาธิขั้นปริตะ หรือ "ปริกรรม" คือ "การฝึกให้วจีสังขาร (การเปล่งเสียงจากปาก) กับเสียงของใจ ให้ตรงกัน ทั้งนี้เพื่อใช้ในการ "กล่าวสัจจะวาจา" เพื่อขออุปสมบท (ไม่ใช่เปล่งเสียงนั่นเป็นการขอบรรพชา = บวชเณร เรียกว่า "เปล่งวาจาขอบรรพชา")

การฝึกปากกับใจให้ตรงกัน ก็คือ การขออุปสมบทด้วย "ใจ" (เพราะพระเป็นด้วยใจ) และคำที่เปล่งต้องเป็นสัจจะวาจา (คือตอบคำถามเช่นว่า มนุโสสิ...คุณเป็นมนุษย์ ใช่ไหม? ต้องตอบจากใจว่า อามะภัณเต...ใช่ครับ" เป็นต้น) จากนั้น คณะสงฆ์ก็จะประกาศรับผู้อุปสมบทนั้นเข้าหมู่ เรียกว่า “สมมุติสงฆ์” ตอนนี้ก็ยังไม่ได้เป็น “พระ” เพราะยังให้"พร" ไม่ได้ เพราะพระเป็นที่ "ใจ" ต้องไปฝึกใจด้วยสมาธิต่ออีก เรียกว่า "ภาวนา”

การฝึกใจ ของผู้ที่อุปสมบทเป็นสมมุติสงฆ์แล้ว จะก้าวขึ้นสู่ สภาวะความเป็น "พระ" จะต้องฝึกขั้นภาวนา เพื่อใช้ในการ "อธิษฐาน"โดยเริ่มฝึก"กำหนดจุด(เป้าหมาย)" เรียกว่า "**พินธุ**" จากนั้น จึงอธิษฐาน ซึ่งต้องทำสมาธิอธิษฐานทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็น ผ้านุ่ง ผ้าห่ม บาตร แม้แต่การยู่อาศัย ที่เรียกกันว่า "อธิษฐานพรรษา" (ผู้ที่อธิษฐานพรรษาไม่ได้ก็ไม่มีพรรษา เป็นเพียงผู้อุปสมบทนานกี่ปี แต่ไม่มีพรรษา....เพราะจะได้พรรษาก็โดย

"สัจจะอธิษฐาน" เท่านั้น)

ผู้อุปสมบทจะต้องฝึก "สัจจะอธิษฐาน" โดยอยู่กับผู้อุปสมบทอื่นจึงเรียกว่า คณะ สงฆ์ (สงฆ์แปลว่า หมู่) เพราะไปไหนต้องไปเป็นหมู่ เมื่อฝึกจนสามารถมีวาจาสิทธิ์โดยอำนาจแห่งสมาธิสัจจะอธิษฐาน มีกำหนดต้องฝึกอยู่กับอุปัชฌาย์อาจารย์ ๕ พรรษา

จะเห็นได้ว่า นับแต่เริ่มเข้ามาเป็นเจตนาอุปสมบท จนกระทั่งเป็นสมมุติสงฆ์ และก้าวขึ้นสู่ความเป็นเป็น"พระ" สิ่งสำคัญคือ "สัจจะ" เป็นหลักใหญ่ เพราะสัจจะคือ องค์มรรค เรียกว่า "มรรคสัจจะ" แปลว่า เส้นทางสู่ความจริงแท้ อันมีเป้าหมาย คือ พระนิพพาน อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา นั่นเอง

ซึ่งแน่ละเมื่อฝึกปฏิบัติภาวนาสมาธิ วาจาสิทธิ์อธิษฐาน ถึง ๕ ปี ย่อมสามารถมีพลังสมาธิที่จะอธิษฐาน ให้สิ่งที่ญาติโยมผู้ถวายทาน ปรารถนานั้นเป็นจริงได้ สมเจตนานั่นแหละจึงเรียกว่า “พระ” เพราะให้พรแล้ว พร หรือ สิ่งประเสริฐนั้นเกิดขึ้นจริง ตามวาจาที่ให้พร จึงเรียกว่า “พระ”จากนั้นจึงจะออกจาริกไปองค์เดียวได้ ดังพุทธดำรัสว่า "ภิกษุทั้งหลายเธอจงจรจาริกไป แต่อย่าไปทางเดียวกันสองรูป..."

สำหรับผู้ไม่ได้อุปสมบท (บวช) ก็เป็นพระได้ เพราะ "**พระเป็นที่ใจ**" หากผู้นั้นได้ปฏิบัติตามพุทธวิถี "สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค" ตามขั้นตอน ทั้ง “ปริกรรม” และ "ภาวนา" ก็เป็น "พระ" ได้ ดังปรากฏ ฆราวาสที่สำเร็จเป็น "พระอริยบุคคล" ทั้งอุบาสก อุบาสิกา (ชาย หญิง) มากมาย ไม่ใช่เป็นพระได้เฉพาะผู้ที่บวชเท่านั้น

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพอันเปรียบประมาณมิได้ ขอความผาสุขสวัสดี สมหวังสมปรารถนาในหน้าที่การงาน ชีวิต ครอบครัว สรรพสิ่งใดใดอันเป็นกุศล สาธุชนผู้ใฝ่ในธรรม จงปฏิบัติสำเร็จสมดั่งเจตนา โดยพลันทั่วกันทุกท่านเทอญ เจริญพร

วันนี้จะให้คู่มือในการดำรงสภาพ อยู่ในสภาวะที่เกิดปัญหาทั้งปวงอย่างไร จึงจะไม่มีความทุกข์ และทำอย่างไร ชีวิตจึงจะไม่พบความทุกข์เกิดขึ้นอีก.....(หมายเหตุ อาจจะไม่จบสมบูรณ์ในวันนี้....)

เมื่อเผชิญปัญหาต่างๆ เรามักจะพบว่า ทำไมปัญหามันจึงรุมเข้ามามากมายไม่รู้จักจบสิ้น สารพัดเรื่อง ยังไม่เสร็จปัญหานี้ ปัญหาโน้นตามมาอีก ยังไม่จบ ก็มีตามมาอีก เป็นขบวนรถไฟ แล้วเราก็โทษตัวเราว่า คงเป็นเพราะ "มีเคราะห์ มีกรรม" นั่นคือความคิดพื้นฐานสำหรับคนทั่ว ๆ ไปจะคิดอย่างนั้นเป็นปกติ

ด้วยความคิดดังกล่าวนั้น สร้างให้เกิดความท้อถอย ไปเรื่อยๆ และเข้าสู่ “สภาพการยอมรับโดยดุษฎี” และก็มีคำแก้ตัว (แต่ในความคิดของผู้นั้น กลับคิดว่า ...เป็นการให้กำลังใจตัวเอง) คือ "มันเป็นคราวเคราะห์ เราต้องทนรับสภาพนี้ไป เดี๋ยวคงดีเอง” เหมือนกันแทบจะทุกคนที่เกิดปัญหา .... ถามว่า "ถูกต้องหรือไม่ ? "

คำตอบคือ “ผิด” เพราะอะไร? เราลองพิจารณาย้อนกลับไป ถึงตัวปัญหานั้นๆ ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนปรากฏเป็นปัญหา.... เราจะเห็นว่า "มันเริ่มจากจุดเล็กๆ ที่ไม่น่าจะมีปัญหา! ....แต่จะมีความคิดหนึ่งที่ " แว๊บ" เข้ามาว่า "เรื่องนี้น่าจะมีปัญหา" เราควรต้องเตรียมแก้ไขไว้ก่อน...

นี่คือวิธีคิด ที่ถูกสั่งสอนกันมาอย่างฝังสมอง และยกย่องให้ผู้ที่ เชื่อและทำอย่างนั้นว่า "เป็นผู้ที่รอบคอบ" เพราะหาทางป้องกันไว้ก่อน!!! ดู ๆ ก็ดีนะไม่น่าจะผิด จริง

ไหม!!

จริง หรือ ไม่จริง ... วิธีการที่ถูกต้องเป็นอย่างไร โปรด ติดตามในตอนต่อไป

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้สาธุชน ผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่าน ประสบความสุขสมบูรณ์ ด้วย อายุ วรรณะ สุข พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผลโดยพลัน ทุกท่านเทอญ เจริญพร

สติปัฏฐานนี้ เป็นหนทางเดียวเท่านั้น อันจักล่วงทุกข์และไปสู่นิพพาน ไม่มีทางสายอื่น

วันนี้จะได้บรรยายในส่วนที่เป็นประโยชน์ และเห็นผลได้ทันที สำหรับท่านที่ปฏิบัติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค

โดยเฉพาะ .... สำหรับท่านที่ปฏิบัติในแนวทางอื่น ไม่อาจนำไปใช้ได้ไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ด้วยว่าพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ชัดเจน ว่า "เอกมคฺโค..สติปฏฺฐานา.." สติปัฏฐานนี้ เป็นหนทางเดียวเท่านั้น อันจักล่วงทุกข์ และไปสู่นิพ พาน ไม่มีทางสายอื่น....

เรา ท่านทั้งหลาย มักได้ยินถ้อยคำที่เป็นภาษาบาลีว่า “กมฺมุนา วตฺตี โลโก” แปลความเป็นไทยว่า "สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม" เมื่อเราได้ฟังแล้ว เราก็คล้อยตามและเชื่อไปตาม นั้น โดยมิได้พิจารณาให้ถ่องแท้ ว่า ผู้ที่แปลความหมายในบาลีนั้น ให้ความหมายครบถ้วนตามพุทธประสงค์ ที่พระพุทธองค์ทรงดำรัสหรือไม่ ?

คำว่า "สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม" นั้น หมายถึง สัตว์ทั้งหลาย (ในที่นี้คือ คนหรือมนุษย์) ที่ไม่ได้ประพฤติ ปฏิบัติตามแนวแห่ง "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ย่อม

อยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม ไม่มีข้อยกเว้น

แต่ผู้ปฏิบัติตามแนวแห่ง "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" เป็นผู้ที่ "อยู่เหนือกรรม" และ "สามารถที่จะกำหนดให้รับเฉพาะแต่กุศลกรรมได้ดั่งประสงค์" นี่คือความแตกต่าง

และนี่คือ ความลับแห่ง "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" เพราะเมื่อปฏิบัติแล้ว ย่อมขจัดเสียซึ่ง "ทุกข์ โทมนัส ปริเทว" ทั้งปวง หมายถึง "ทุกข์ทั้งหลาย ซึ่งก็คือ อกุศลกรรมจะไม่อาจแสดงผลใด ๆ ต่อผู้ปฏิบัติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ได้เลย....คำถามคือ ... วิธีปฏิบัตินั้นทำอย่างไร ไม่ให้มีทุกข์เกิดขึ้น ด้วยประการทั้งปวง ?

เราอย่าลืมว่า เส้นทางแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค นั้น ปลายทาง หรือเป้าหมายสูงสุดท้าย คือ พระนิพพาน อันเป็นบรมสุข (**นิพฺพานำ ปรมำ สุขำ** สุขยิ่งกว่านิพพานไม่มี) นั่นหมายถึงว่า เส้นทางแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือ เส้นทางแห่งความสุข ไม่ว่าจะเริ่มต้นปฏิบัติ หรือ ระหว่างปฏิบัติก็ตาม เปรียบดั่งเราเอาช้อนตัก "น้ำตาล" ใส่ปากมันจะ “หวาน” ตั้งแต่เมล็ดแรกจนเมล็ดสุดท้ายของน้ำตาล ฉันนั้น.... ดังนั้น หากใครที่เกิด กินน้ำตาลแล้วเกิด "ขม" แสดงว่า "ป่วย" หรือมีความผิดปกติทางประสาทสัมผัสรส นัยหนึ่งคือ มีความทุกข์ระหว่างการปฏิบัติต้องมีอะไรผิดพลาด อย่างแน่นอน...

ในสภาพความเป็นจริงของมนุษย์ "ความสุข สมหวัง สมปรารถนา" คือ "ความพึงพอใจ หรือ อารมณ์ที่มีสุข " เรียกว่า "นิฏฐารมย์" และ "ความทุกข์ คือ ความไม่พึงพอใจ ไม่ได้ดั่งปรารถนา" เรียกว่า "อนิฏฐารมย์" สรุปง่าย ๆคือ ชอบ (รัก) กับ ไม่ชอบ (เกลียด) เป็นต้น

ความทุกข์ที่เกิดจากภาพ จากความคิด ทำให้เกิดความสิ้นหวัง รันทดท้อ เป็น "อารมณ์"ต่างจาก อุปสรรค ข้อติดขัด คนอิจฉา ฯลฯซึ่งนั่นเกิดจาก“พฤติกรรมของผู้อื่น" ชนิดนี้เรียกว่าบททดสอบ ซึ่งไว้ฝึกความแกร่งของพลังสมาธิ

จะเห็นได้ว่าจริง ๆ แล้ว ทั้ง "สุข และ ทุกข์" ขึ้นอยู่กับ "อารมณ์" ซึ่งในทางปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ให้ใช้ "สติ คือ ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ เป็นหลักในการปฏิบัติ คือให้เรา**จดจำอารมณ์**สิ่งที่เรา "รัก" หรือ เรา "ชอบ" ไว้ให้ได้ ยกตัวอย่าง เช่น "ได้รับรางวัล หรือ สิ่งที่พอใจ" ก็ให้ "จดจำอารมณ์นั้นไว้" เพื่อที่ว่าเมื่อเกิดสิ่งใด ๆ เข้ามากระทบแล้วเกิด "อารมณ์ไม่ชอบ" ขึ้นมา ก็ให้ระลึกเอา "อารมณ์ที่เราชอบ เราพอใจ

เข้าไปแทนที่"

มันเป็นกฎธรรมชาติ เรียกว่า กฎแห่งการทดแทน หรือ UREKA Rule **สติ** คือ **ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์** ดังนั้น การรู้เท่าทันอารมณ์ และระลึกอารมณ์เฉพาะที่ชอบ ที่รัก ไปแทนที่สิ่งไม่ชอบ เสมออารมณ์ไม่ชอบ หรือ ความทุกข์ก็เกิดขึ้นไม่ได้

ผู้ที่ "ท้อแท้ หมดหวังในชีวิต" ก็เกิดอารมณ์เศร้า (โสกปริเทว) ก็เอาอารมณ์ที่เป็นสุขเข้าไปแทนที่...นี่คือ ความสำคัญของ "สติ ธรรมชาติแห่งการระลึกรู้อารมณ์" ซึ่งเมื่อฝึกสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะสามารถควบคุมสภาวะดังกล่าวนี้ ได้อย่างเป็นธรรม-ชาติ อารมณ์การท้อแท้ สิ้นหวังในชีวิต คิดสั้น ก็จะไม่มีที่ให้แสดงผล เพราะถูกแทนที่ไปด้วย "อารมณ์สุข สมหวัง" เสียแล้ว

ทีนี้มาดูว่า ทำอย่างไรจะให้สมปรารถนา หรือ ได้มาซึ่งสิ่งที่เราปรารถนา ... ส่วนนี้ต้องอาศัย "ภาพ" ทางปฏิบัติเรียกว่า "นิมิต" ซึ่งผู้ที่ฝึกก็จะนำเอาภาพที่ปรารถนา พร้อมกับอารมณ์ที่เป็นสุข ลงไปตั้ง และทรงสภาวะนั้นไว้ เรียกว่า "ทรง" หรือ "ตั้งลม" ตรงนี้แหละ เป็นเหมือนเครื่องตีตราประทับ (เรียกว่า **โวฏฐัพนะ**) ที่จะบันทึก (**ชวนจิต**) ไว้ในบัญชี หรือ ห้องสมุดแห่งความจำเรียกว่า "สัญญา" ซึ่งต่อไปไม่ว่าครั้งไหน ๆ ในคราวหน้า หากมีความทุกข์ชนิดคล้ายกันนี้เข้ามา จะถูกแทนที่ด้วยภาพ และ อารมณ์ที่ถูกบัน-ทึกไว้นี้ทันที ชีวิตก็จะไม่พบกับความเศร้าหมองทางใจโดยสิ้นเชิง

ในส่วนของภาพสิ่งที่ปรารถนา จะถูกแปรสภาพให้เป็น "รูป" หรือ วัตถุที่สัมผัสแตะต้องได้ และอยู่ในลักษณะที่ผู้กำหนดนั้น “พึงพอใจ” อันเป็น “นิฏฐารมย์ = อารมณ์ที่พึงพอใจ” ทุกครั้งไป

จากที่ได้บรรยายมาโดยสังเขป จะเห็นได้แล้วว่า ...เหตุใด ผู้ที่ปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จึงไม่พบกับความทุกข์ และไม่อยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม เพราะสามารถกำหนดได้ เนื่องจาก **"กรรม จัดเป็น สมมุติ"** เส้นทางแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือ เส้นทางปฏิบัติ สู่สภาวะเหนือสมมุติ คือ "นิพพาน" ดังนี้ ฯ

ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติ สมปรารถนาในสิ่งอันเป็น "กุศล" ทุกประ การ ทุกท่านเทอญ ฯ เจริญพร

ก็มีสมาชิกบางท่านที่ได้มาปรารภ ด้วยความเป็นห่วงญาติธรรมที่เคยปฏิบัติด้วยกัน ซึ่งกำลังตกอยู่ในภาวะลำบาก จึงเกิดมีความสงสัย แล้วถามขึ้นมาว่า ....

“ทำไมคนๆนั้นปฏิบัติแล้วชีวิตของเขา จึงไม่สุขสบายเสียที ทั้งๆที่ไปสวดมนต์ที่วัดทุก ๆ เย็น อีกทั้งยังพิเศษยิ่งกว่าใคร คือสวดมนต์ไป ร้อยพวงมาลัยไป คือ ปากก็สวดมนต์ตามผู้อื่น พร้อมกับร้อยมาลัยไปด้วย หลังสวดมนต์จบ ก็นำเอาพวงมาลัยที่ร้อยนั้นถวายพระ ญาติธรรมทั้งหลายก็สาธุ ที่ผู้นั้นทำเช่นนั้น

..... แต่ทำไม ชีวิตของผู้นี้ที่ดูดี ขยันมาวัดสวดมนต์ จึงหักเห ตกอับ ไม่เห็นว่าจะก้าว หน้าถาวร เหมือนกับที่ หลวงพ่อสอนให้ปฏิบัติ อธิษฐานเลย?”

คำถาม ข้อสงสัยนี้ เห็นว่ามีประโยชน์ กับสาธุชนผู้ปฏิบัติทั้งหลาย จะได้นำ คำ-ตอบจากประเด็นนี้ไปพิจารณาเทียบเคียง กับกรณีอื่นที่คล้ายกันนี้ ต่อไป

ได้เคยกล่าวเป็น Moto อยู่เสมอว่า **"Don't believe what's you see, But believe what it be ...อย่าเชื่อสิ่งที่เห็น เพราะสิ่งที่เป็นน่ะไม่ใช่ "** นั่นก็เพราะว่าใน "ใจ" ของผู้ที่เราเห็นว่า เขาเคร่ง เขาปฏิบัติ นั้น **"ใจ" ของเขายังไม่ถึงพระ** ....

ที่กล่าวเช่นนั้น ก็คือ ความทุกข์ ความลำบากยากจน เปรียบเสมือน บ่อน้ำเน่าโคลนตม ที่แปดเปื้อน จะอยู่พื้นล่าง หรือลึกลงไป มลภาวะเสีย กลิ่นเหม็น น่ารังเกียจ แต่ผู้ปฏิบัติ เปรียบ เสมือนเดินขึ้นยอดเขา ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งเดินสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ห่างไกล

ความเน่าเหม็น (ห่างความทุกข์ไปเรื่อยๆ) ปฏิบัติยิ่งสูงก็เหมือนอยู่บนเขา อากาศยิ่งดี สดชื่น มีความสุข เบิกบาน รื่นเริง แม้แต่มองลงไปดูบ่อน้ำเน่า หรือ โคลนตมที่เคยแปด - เปื้อนเรา ก็จะมองไม่เห็น นั่นหมายถึง เมื่อปฏิบัติจริง ด้วย "ใจ" ที่ถวายเป็นพุทธบูชาจริง ตาม "สัจจะวาจา" ไม่มีทางใดเลย ที่ผู้ปฏิบัติ จะพบกับความทุกข์อีก

ดังนั้นหากมีผู้กล่าวว่า ทำไมปฏิบัติแล้ว ไม่หายทุกข์ ทำไมจึงยิ่งลำบากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ให้ตรวจสอบพิจารณาดูว่า ผู้ปฏิบัติ หรือที่เราเห็นว่าเขานั่งปฏิบัตินั่น เขาทำด้วย "ใจ" หรือไม่ ?

ในที่นี้คือ เมื่อเริ่มต้นแรกเลยนั้น คือการถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ซึ่งต้องออกมาจาก "ใจ" พร้อมไปกับ "วาจา" ในสภาวะอันเป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งผู้ที่จะสามารถให้ "วา-จา+ใจ" เป็นหนึ่งเดียวกันได้ จะต้องผ่านขั้นตอนปฏิบัติ "เทวตานุสติ" ก็คือ "นะโม ๑๘" (เหมือนกับเรียนอนุบาล ก.เอ๋ย ก ไก่) และเลื่อนขั้นไปสู่การผสมตัว ออกเสียง อันได้แก่ การ "สวดมนต์" ซึ่งเรียกว่า "ปริตะ" คือการฝึก "วาจา กับใจ" ให้ตรงกัน เพื่อนำมาใช้ในการ "ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" จึงเรียกว่า “ใจถึงพระ”

เมื่อสภาวะ วาจา+ใจ พร้อม ใน "คำหนึ่ง คำใด ของนะโม ซึ่งเป็นภาษาโอปปาติ-กะ (ภาษาเทวดา) เทวดาผู้ที่ทำหน้าที่รักษาพระพุทธศาสนา และสาธุชนผู้ประพฤติชอบ ปฏิบัติชอบ ก็จะอนุโมทนาบุญผู้ที่ปฏิบัตินั้น ด้วยการอนุเคราะห์ คุ้มครองป้องกัน ไม่ให้ชีวิตของผู้ที่ปฏิบัติชอบ (ต่อเนื่อง ไม่ใช่ พอรู้ว่าพร้อมคือ "ได้ปีติ" แล้วเลิกเลย ไม่สำ-เหนียกว่าทุกครั้งที่ถวายชีวิต กับการสวดมนต์ของตนนั้น ปากกับใจ พร้อมหรือไม่ ?

ก็เปรียบเสมือน อุตส่าห์เดินไปจนถึงตีนเขาที่เห็นอยู่ลิบ ๆ แต่แรก พอ เดินไปถึง ก็เข้าใจเอาเอง ว่า "ถึงภูเขาแล้ว" นั่นมันตีนเขา ไม่ใช่ยอดเขา คือ ไม่ใช่เป้าประสงค์อันสูงสุด คือ ตราบใดที่ยังไม่ถึงยอดของการปฏิบัติ คือ พระนิพพาน ก็ยังหยุดไม่ได้ ขั้นตอน ๑..๒..๓.. ตามลำดับ ต้องทบทวนว่าพร้อมจริงไหม?

คือ ปีติ เกิดขึ้นหรือไม่ หากยังไม่....ก็ต้องให้เกิด(ปีติ) ก่อน จึงกล่าวถวายชีวิต ทุกครั้ง จากนั้นจึงสวดมนต์ต่อไป โดยใช้ "สติระลึกรู้" ว่า "เสียงได้ออกมาจากฐานใจ หรือเปล่า และเสียงใจ พร้อมกับ ปาก (วาจา) ไหม?

เมื่อทำพร้อมได้เช่นที่กล่าวนี้ เทพยดา ย่อมรักษา อนุโมทนาบุญให้แก่ผู้ปฏิบัตินั้นทุกครั้ง ชีวิตจะไม่พบกับความทุกข์ใด ๆ สิ่งที่ขาด หรือ ปรารถนา และความสุขสมบูรณ์

จะได้มาโดยชนิดไม่ต้องอธิษฐาน เลยด้วยซ้ำ

แต่ใครล่ะจะเป็นผู้รับรู้ความสุข ทุกข์นั้นได้ ... แค่การที่เรามองเห็นเขา แล้วตัดสินจากพฤติกรรม ว่าขยันหมั่นปฏิบัติ ยังไม่เพียงพอ

ผู้ที่จะรู้ได้จริง ก็ย่อมต้องเป็นตัวผู้ปฏิบัตินั้นเอง พระพุทธองค์จึงทรงดำรัสว่า "ปัจจัตตัง เวทิตัปโพ วิญญูหิติ ฯ ผู้ปฏิบัติย่อมรู้ได้เฉพาะตน ....

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพ จงสถิตอยู่กับท่าน สิ่งใดอันอธิษฐานที่เป็นกุศล จงสัมฤทธิผลโดยพลัน ขอความผาสุขสวัสดี บังเกิดมีแด่ทุกท่านเทอญ....เจริญพร

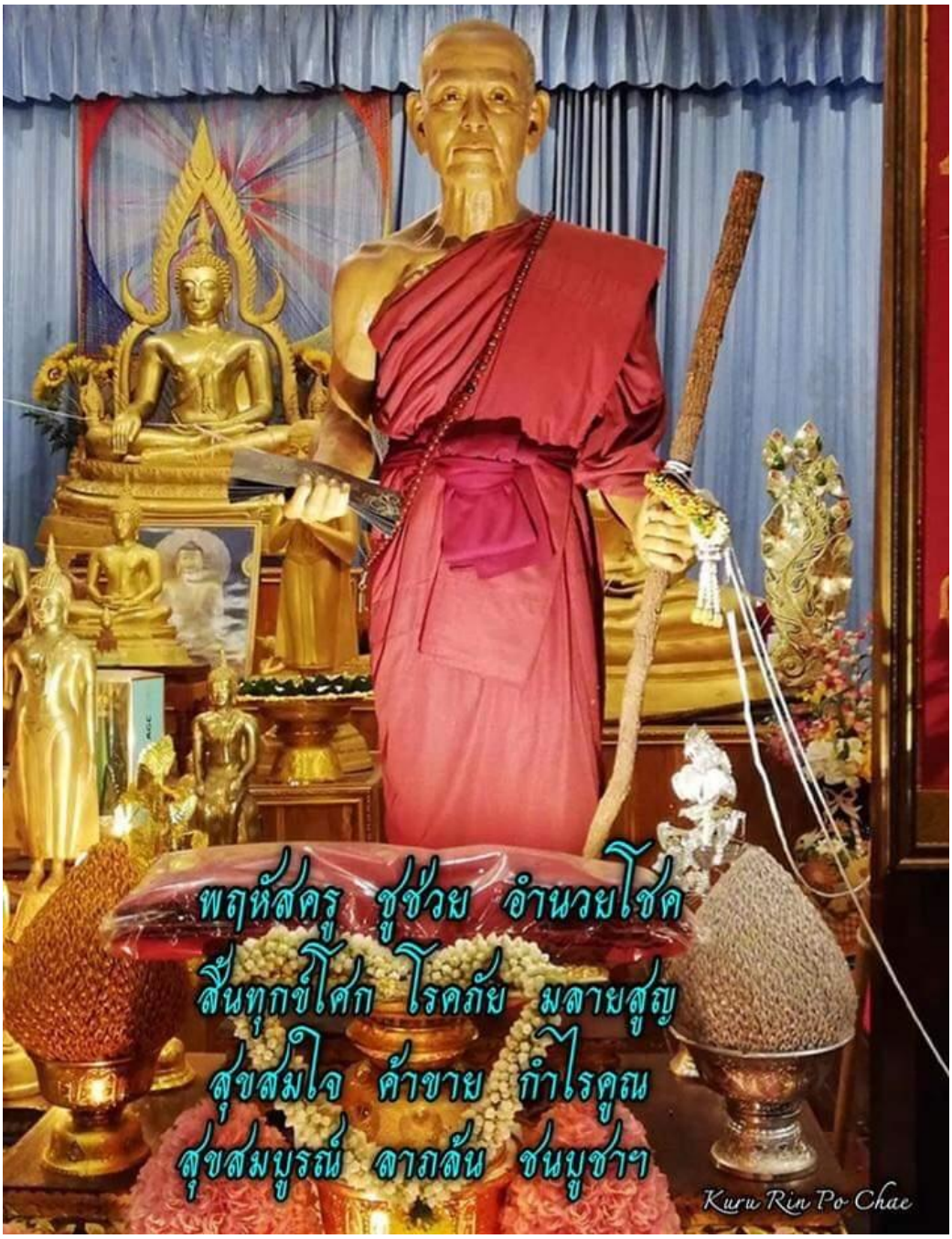

การเปลี่ยนข้อมูล DNA ด้วย วิชชาจั๊กจั่นลอกคราบ วัดเส้าหลิน

(พระอาจารย์ธรรมบาล ถ่ายทอด)

ในยามที่อากาศเปลี่ยนแปลง สาธุชนหลายท่านย่อมมีการเจ็บป่วย ล้มหมอนนอนเสื่อ ไปตาม ๆ กัน นอกจากจะทำสมาธิส่ง "กุศล" ที่ได้จากการปฏิบัติด้วย "ใจ" ส่งไปช่วยแล้ว ก็คิดว่ายังคงไม่เพียงพอ เพราะพลังน้อย เนื่องจากไม่ใช่ผู้วิเศษ คือ "ยังเหาะเหินเดินอากาศ" ไม่ได้

ก็จะนำเอาวิทยาการสุดยอดของพระพุทธศาสนา ในการเปลี่ยนรหัส RNA เข้าไปแปลค่ารหัสพันธุกรรมเสียใหม่ ซึ่งสามารถใช้ในการรักษาความเจ็บป่วย และโรคภัย แม้กระทั่งโรคมะเร็งที่ว่าร้ายให้หายขาดได้อย่างชะงัด และได้ผลประจักษ์จริง ซึ่งเป็นวิทยาการที่พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดให้แก่พุทธบริษัท เพื่อใช้ในการป้องกันและรักษาสุขภาพ ตามหลักแห่งพุทธวิถี “สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค” ตามพระไตรปิฎก เรียกว่า ธรรมโอสถ” แปลว่า “การทรงสภาวะไว้ เพื่อการรักษาสุขภาพ” การทรงสภาวะ คือ การระงับลมหาใจเข้าและออก ตามหลักปฏิบัติอันปรากฏใน สติปัฏฐานสูตร เรียกว่า “รู้

ระงับลมหาใจเข้าและออก” คือการไม่หายใจ หรือการทรงลม ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติเฉพาะในพระ พุทธศาสนา ที่พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอด เพื่อให้พุทธบริษัทผู้ปฏิบัติชอบในพุทธวิถี มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ และปราศจากโรคภัย แสดงให้เห็นถึงความเจริญด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ และฟิสิกส์ขั้นสูงของพระพุทธ ศาสนา ที่สามารถเปลี่ยนรหัสพันธุกรรมใน DNA โดยสั่งการทางโมเลกุลให้สร้าง tRNA ขึ้นมาใหม่แทนที่และบันทึกถาวรไม่เจ็บป่วย หายโรคภัยอย่างอัศจรรย์เป็นที่ประจักษ์ ซึ่งวิชชานี้ได้ถูกนำไปเผยแผ่ในประเทศจีนโดยพระโพธิธรรม (ตั๊กม้อ-ผู้ก่อตั้งวัดเส้าหลิน)ซึ่งจะมีทั้งวิชาเปลี่ยน กระดูก เส้นเอ็น รวมไปถึงการดึงพลังจากทุกหน่วยเซลล์ วิชานี้แบ่งออกเป็น ๒ ภาคด้วยกัน คือ

๑. **ภายนอก (ไล่กง)** คือ การฝึกร่างกาย (กายนอก) เรียกว่า วิชาบริหารเส้นเอ็นและชะล้างกระดูก เป็นการปฏิบัติคล้ายท่ากายบริหาร คือร่างกายภายนอกให้แข็งแรง ซึ่งใช้สำหรับฝึกพระ สงฆ์องค์เณรในวัดเส้าหลิน เช่น เพลงมวยผะโป้ยก่วย (ตลุยสิบทิศ) อันเป็นท่าบริหารพื้นฐานของวัดเส้าหลิน เป็นต้น และ

๒.**ภายใน(ฉีกง)** คือ การฝึกใช้ "ใจ (กายในกาย)" เชื่อมประสานเป็นหนึ่งเดียวกับพลังแห่งพุทธานุภาพด้วยสมาธิ โดยดึงพลังแห่งพุทธานุภาพนั้นเข้าสู่ตัวผู้ปฏิบัติ เพื่อเสริม และทดแทนกายในกายเดิม ซึ่งจะใช้การ "สติ" เป็นตัวควบคุมพลังอีกระดับหนึ่ง การปฏิบัติระดับนี้เพื่อใช้ในการรักษาอาการบาดเจ็บ หรือ ป่วยไข้ สารพัดโรคาพยาธิทั้งปวงได้อย่างชะงัด

ที่จะกล่าวถึงในวันนี้ก็คือ **วิธีปฏิบัติ พร้อมขั้นตอน** โดยสังเขปเฉพาะส่วนของ “วิชชาจั๊กจั่นลอกคราบ" เพื่อเป็นวิทยาทาน ให้สมาชิก และสาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่านได้นำไปปฏิบัติสืบไป

ก่อนอื่นใด ขอให้พิจารณา "คำศัพท์ ที่มาของคำว่า จั๊กจั่นลอกคราบ" นั้นมีความหมายว่า อย่างไร ? เชื่อว่าหลาย ๆ ท่านที่กำลังอ่านอยู่นี้ ต้องเคยเห็น "คราบจั๊กจั่น" ที่ตัวของจั๊กจั่นออกไปจากคราบ และทิ้งคราบแห้ง ๆ แข็ง ๆ ไร้ชีวิตนั้นไว้ ส่วนตัวเจ้าจั๊กจั่น นู่น..บินไปร้องอยู่ลั่นป่าอย่างมีความสุข ...

ความหมายที่ชี้เน้นตรงนี้ ก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า **"คราบของจั๊กจั่น ได้ถูกลอกออกจากตัวตนเดิม คราบนั้นเหมือนจั๊กจั่นที่ตายแล้ว...แต่ ตัวจริงของจั๊กจั่น ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตและแข็งแรงอีกด้วย"** ข้อสำคัญ คือประเด็นตรงนี้ ที่เราจะมาศึกษา และฝึกฝนกันตามตำหรับเดิมที่ปรมาจารย์ตั๊กม้อได้ถ่ายทอดสืบมา กันต่อไป

จริง ๆ แล้ว ใน "วิชชาจั๊กจั่นลอกคราบ" ท่านปรมาจารย์ตั๊กม้อ มีรายละเอียดแยกย่อยอีกหลายปกรณ์ เกินกว่าจะบรรยายด้วยอักษรได้ครบถ้วน ก็จะสรุปรวมโดยสังเขปเฉพาะในส่วนท่าที่จะใช้สำหรับ “รักษาโรค และการเจ็บป่วย” เท่านั้น ซึ่งหากจะให้ความหมายวิชชาส่วนนี้ ก็คือ "**ธรรมโอสถ**"เห็นว่าจะเหมาะสมที่สุด

การปฏิบัติ หรือ ฝึกวิชชาจั๊กจั่นลอกคราบ ขั้นต้นนั้น ไม่ต้องรอให้ป่วยเสียก่อนแล้วจึงมาปฏิบัติ ท่านที่ไม่ป่วยไข้ ก็สามารถฝึกฝนได้ เพราะจะทำให้ร่างกายแข็งแรงปราศจากโรคภัย

การจัดเตรียม ความพร้อม ::::

๑. เริ่มต้น ให้นอนราบกับพื้น มีหมอนบาง ๆ หนุนศีรษะ ห้ามใช้หมอนสูงและหนาปล่อยร่างกายทุกส่วนให้สบาย ๆ ห้ามเกร็งเด็ดขาด

๒. ยกแขนขึ้นทีละข้าง แล้วปล่อย วางตุ๊บ (คือปล่อยลงมา ให้หล่นกับพื้น) โดยให้รู้ว่าไม่เกร็ง เริ่มจากข้างขวา เสร็จแล้วก็ข้างซ้าย (ทำข้างละหนเดียวนะ...ไม่ใช่ท่ากายบริหาร) วางแขนลงในตำแหน่งที่สบายที่สุด ไม่จำเป็นต้องแนบลำตัว จะกางแขนหรืออะไรก็ได้ แต่อย่าเกร็ง มืออย่ากำ

๓. ยกเท้าขึ้นทีละข้าง แล้วปล่อยลงพื้น ลักษณะเดียวกันกับมือ คืออย่าเกร็ง เริ่มขวาก่อน แล้วไปซ้าย ทำครั้งเดียวเช่นกัน ขาอยู่ในท่าที่มีความรู้สึกว่าสบายที่สุด แต่ควรต้องตรง

๔. จัดท่านอนใหม่ คือ ตอนยังไม่ได้เริ่มยกแขน ยกขาวางนั้น เราจะไม่สังเกตว่าศีรษะเราที่หนุนหมอนนั้น คอเราเกร็งหรือเปล่า ต่อเมื่อเราได้จัดแขนขาให้อยู่ในท่า

สบายที่สุดแล้ว จะเกิดความรู้สึกว่า "เรานอนไม่ค่อยถนัด คือ คอจะเกร็ง หรือ รู้สึกว่าศีรษะที่อยู่บนหมอนไม่เหมาะ" ให้ผ่อนคลายส่วนกล้ามเนื้อลำคอ คือไม่ต้องเกร็งคอ ขยับจัดศีรษะให้เหมาะ สบาย ๆ ย้ำ....ห้ามเกร็งคอ ไม่งั้นจะเกิดอาการคอเคล็ดคล้าย "ตกหมอน"

หมายเหตุ ::: ที่อยากแนะนำนิดนึงคือ หมอนที่ใช้หนุนศีรษะ ได้ดีมาก ๆ (ทดสอบแล้ว) คือหมอนรูปตัว U ที่แจกบนเครื่อง หรือ บนรถทัวร์ จะได้จังหวะรับศีรษะได้ดีกว่าหมอนแบนราบปกติ

การดึงพลังพุทธานุภาพ เข้าสู่ตัว ::::

เมื่อจัดความพร้อมของร่างกายทุกส่วนในท่านอน โดยไม่มีการเกร็งแม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด จึงเริ่มเข้าสู่การปฏิบัติขั้นนี้ ... แต่ถ้ายังมีการเกร็งต้องจัดใหม่ โดยทำข้อ ๑ ถึง ๔ แล้วจึงเริ่ม

๕. ค่อย ๆ หรี่ตาลง อย่าให้เป็นลักษณะกระพริบตา คือ ค่อย ๆๆๆ หรี่ จนเกือบปิดสนิท (แต่อย่าหลับตา...เพราะเดี๋ยวหลับจริง ๆ เลยไม่ได้ทำ)

๖. ปล่อยใจให้ว่าง ขณะนั้นอย่าคิดเรื่องฟุ้งซ่าน หายใจเข้าช้า ๆ ให้รู้สึกว่าลมหายใจเข้ามาทางศีรษะ (จีนเรียกว่า ตันเถียน หรือ เทียนเท้ง) อยู่กึ่งกลางกระหม่อม (ที่เราเห็นเต้นตุ๊บ ๆ บนหัวเด็กทารก) ให้ทำความรู้สึก (ความรู้สึกนะ...เพราะจริง ๆ น่ะก็เข้าทางจมูกน่ะแหละ) ใช้ความรู้สึกนำ ว่าลมหายใจเข้าตรงกลางกระหม่อม ทำอย่างนี้ก่อนจนรู้สึกได้ ส่วนลมหายใจจะไปทางไหน อย่าเพิ่งไปสนใจ เอาเฉพาะจับอารมณ์ให้ได้ว่า "ลมหายใจเข้าทางกลางกระหม่อม" ไม่ต้องใช้คำภาวนาใด ๆ หายใจเฉย ๆ

๗. เมื่อรู้สึกได้แล้วว่าลมหายใจได้เข้ามาทางกระหม่อมแล้ว ให้สร้าง "ภาพนิมิต" เห็นพระพุทธรูปที่เรากราบทุกคืนทุกวัน ลอยอยู่ด้านบนศีรษะเรา

๘. เมื่อเห็นภาพพระพุทธรูปแล้ว กำหนดให้เกิด "นิมิตแสงฉัพพันธรังสี" ที่เปล่งจากพระพุทธรูป พุ่งเข้าสู่กลางกระหม่อมของเรา อันเป็นจุดเดียวกับที่เราฝึกในข้อ ๖ (ตรงนี้เรียกว่า การอัญเชิญพุทธานุภาพเข้าตัว) สามารถใช้ในการอาราธนา พระ เครื่อง-ราง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในขณะที่คล้องปะคำ หรือ พระเครื่องก็ได้

๙. ใช้ "**ใจ**" นำแสงฉัพพันธรังสี (คือสารพัดสี บรรยายไม่ถูก) ไป "ตั้งไว้ (ธรรม)" ที่จุดปถวีธาตุ (จีนเรียกว่า จุดตั่งชั้ง) ท่านที่ฝึกสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค มาแล้วจะทำ

ได้ง่ายมาก ๆ ท่านที่ยังไม่ได้ฝึก ลำบากหน่อย... (ผู้ที่กำลังอ่านแต่ยังไม่เคยฝึกสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ไปหารายละเอียดศึกษานะ)

๑๐. เมื่อ "ตั้งแสงฉัพพันธรังสี" ไว้ ณ ปถวีธาตุ (ตั่งชั้ง) แล้ว ตรงนี้แยกเป็น ๒ กรณีคือ

ก. ในกรณีร่างกายปกติไม่ได้เจ็บป่วย ในขณะตั้งลม ให้แสงฉัพพันธรังสีกระจายไปทั่วร่างกาย

ข. กรณีที่ป่วยเป็นไข้ อย่างนี้ให้กระจายไปทั่วตัว หรือกรณีป่วยเฉพาะส่วน เช่น มะเร็งในตับ ก็ให้เอาแสงไปรวมไว้ตรงจุดที่ตับ (เอาฟิล์ม X-Ray มาดูซะก่อนว่าเป็นตรงไหนจะได้กำหนดจุดได้ถูก) สำหรับเบาหวานให้ตั้งแสงฉัพพันธรังสีที่ถุงน้ำดี โรคหัวใจก็ไปตั้งที่หัวใจ โรคอื่น ๆ ก็ทำนองเดียวกัน

๑๑. ตอนนี้เป็นขั้นตอนสำคัญที่สุด...ที่สุด ของที่สุดจั๊กจั่นจะลอกคราบได้หรือไม่ ? หรือ จักจั่นจะตายคาคราบ ก็ อยู่ตรงขั้นนี้....ขั้นนี้ จะแบ่งออกเป็น ๒ กรณี คือ กรณีผู้ที่ปกติไม่ได้เจ็บป่วย กับ กรณีผู้ที่ป่วยต้องการรักษาให้หาย...

ขั้นตอนการฝึกวิชชา "จั๊กจั่นลอกคราบ" **แบบที่ ๑ "เปลี่ยนร่าง เสริมพลัง"** เฉพาะสำหรับผู้ที่ไม่ได้เจ็บป่วย แต่ต้องการเสริมพลัง ในกรณีที่ทำงานแบบติดต่อกันหลายสิบชั่วโมงไม่ได้พัก หมดแรง สามารถเรียกใช้พลังเสริมได้ทันทีแบบไร้ขีดจำกัด เป็นต้น วิชชานี้ท่านปรมาจารย์โพธิธรรมตั๊กม้อ ได้เสริมแทรกวิธีปฏิบัติเข้าไปใน "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" อย่างลงตัว ซึ่งผู้ที่เคยปฏิบัติสมาธิแบบต่าง ๆ มาแล้ว สามารถปรับเข้าสู่ภาควิชานี้ได้อย่างไม่ยากนัก เปรียบเสมือนขับรถในเมืองไทยชิดซ้าย แต่ไปต่างประเทศชิดขวา เพียงปรับเล็กน้อย เพราะขับรถเป็นอยู่แล้ว จึงไม่ยากในกรณีอื่น นอกจากใช้ "สติ" ให้รถชิดขวาตลอดทางจนถึงจุดหมายเท่านั้น

วิชชา "จั๊กจั่นลอกคราบ" จะเน้นที่ **"สติ" คือ "ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์** ในแต่ละขณะ ที่ลมหาใจเข้าสู่ร่างกาย และแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ซึ่งจะต้อง "ระลึกรู้ลักษณะ อาการ ความรู้สึก และอารมณ์" ณ ขณะเวลาที่หาใจเข้าออก ว่าถูกทิศทางหรือไม่ อย่างหนึ่ง และ**ที่สำคัญยิ่งคือ "นิมิต" หรือ "ภาพ" (ตามศัพท์แปลว่า เครื่องหมาย) จะใช้ในการควบคุมทิศ ทางของ "ลมหาใจ" ตามปรารถนา ซึ่งจะปฏิบัติวิชาจั๊กจั่นลอกคราบสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ภาพนิมิตนั้นชัดเจนหรือไม่?** เปรียบเสมือนเราจะไปซื้อของที่ตลาด เราต้องรู้ก่อน

ว่าสิ่งที่เราจะไปซื้อนั้นคือ "อะไร"

อะไรในที่นี้คือ "ภาพ" ของสิ่งที่เราจะซื้อ ซึ่งจะเป็น "ภาพ" อยู่ใน "ใจ" ซึ่งจะใช้เทียบเคียงสิ่งที่เราจะซื้อนั้นว่า "ใช่หรือไม่ใช่" ภาพจะถูกวางซ้อนกันกับสิ่งที่เราพบนั้น หากซ้อนกันไม่ลงตัวแสดงว่า "ไม่ใช่" ลักษณะการซ้อนนี้คล้าย Layer ที่เราวางซ้อนภาพใน Photoshop นั่นแหละ ซึ่งถ้าไม่มี "ภาพ (Image)" คือ ระลึกภาพนั้นไม่ได้ เราก็ไม่สามารถจะซื้อได้ถูกต้อง หรือ กลับบ้านมือเปล่า (ทำไม่สำเร็จ) เสียเวลาในการปฏิบัติไปโดยไร้ค่า นี่คือสิ่งสำคัญที่พึงต้องสังวร ในการเริ่มต้นเข้าสู่การฝึก ที่ต้องการ "ความสำเร็จที่แท้จริง" ไม่ใช่เพียงอยากรู้อยากลอง

:::: ขั้นตอนปฏิบัติ "จั๊กจั่นลอกคราบ" ภาค เรียกพลังเสริม ::::

๑. นอนราบกับพื้น (ดังที่ได้บรรยายไปแล้วในตอนต้น) ให้ศีรษะสูงพอมองเห็นปลายเท้า (หัวแม่ตีน) ได้ถนัดโดยไม่ต้องยกคอ ไม่งั้นจะคอเคล็ดเพราะเกร็ง

๒. ให้ทำ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ก่อน โดย "ตั้งลม" ณ จุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) สักสองหรือสามรอบ จนแน่ใจว่า "สงบ ปราศจากอารมณ์อื่น ที่นอกไปจากการกำหนดที่ลมหาใจ"

๓. เมื่อสงบได้ที่ดีแล้ว (ผู้ปฏิบัติจะรู้ว่าเมื่อไร สงบ) ไม่ใช่ทำสองทีสามที ก็คิดเอาเองว่าสงบ ให้เอา "สติ" คือ ความระลึกรู้ไป "กำหนดไว้ที่กลางกระหม่อม

๔. ให้กำหนด "แสงฉัพพันธรังสี" (ตามข้อ ๘) เข้าทางกระหม่อม

๕ ให้เคลื่อนแสงนั้นไปทางด้านหลังของศีรษะ ผ่านลำคอด้านหลัง (ต่อมอะดรีนาลีน; Adrenaline)

๖. เมื่อลมพร้อมแสงฉัพพันธรังสีถึงบั้นเอว (ตรงที่เวลาเราเมื่อยแล้ว ชอบเอามือกดบิดเอวนั่นแหละ)ให้ลมและแสงพุ่งทะลุมาด้านหน้า หยุดอยู่ที่จุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) หยุดลมในลักษณะตั้งลม

๗. ในขณะที่ตั้งลม ซึ่งเดิมในการปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จะแค่หยุดนิ่งอยู่ตรงนั้นเฉยๆ (ใครไม่เคยฝึกสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะอ่านตรงนี้แล้วไม่เข้าใจ และทำไม่ได้ ให้ย้อนไปฝึกให้ได้ก่อนจึงมาเริ่มตรงนี้...ไม่งั้นทำยังไงก็ไม่สำเร็จ คือ ไม่ได้ผล" แต่ ในวิชชา "จั๊กจั่นลอกคราบ ภาคเสริมพลัง" จะ**กระจายแสงฉัพพันธรังสีจากจุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) ไปทั่วตัว** (คัมภีร์เดิมเรียกว่า **เดินลมปราณ**) พร้อมไปในขณะที่ "ตั้งลม" จนสุด (อย่าใช้การกลั้นใจเด็ดขาด เพราะสมองจะขาดออกซิเจน ถึงขนาดเอ๋อได้)

๘. ในขณะตั้งลมให้มี "สติ" ตลอด ใช้สติ=การระลึกรู้ดึงลมไปให้ทั่วตัว และเมื่อรู้ว่าจะสุดลมแล้ว ให้ดึงลมทั้งหมดทั่วร่าง รวมกลับไปสู่จุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) โดยแยกลมเป็นสองเส้นวิ่งอ้อมเอวจากกระดูกสันหลังส่วนบั้นเอว (ข้อ ๖) ลักษณะคล้ายเข็มขัด มาชนกันที่จุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) ด้านหน้า คล้ายการคาดเข็มขัด (ตามคัมภีร์เรียกว่า **หยิมต๊กผ่าย**)

๙.เมื่อเส้นลมบรรจบกันที่จุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) แล้วให้เคลื่อนลมลงไปทางปลายเท้า เมื่อลมเคลื่อนจะสุดปลายเท้า = :: **ตรงนี้สำคัญที่สุด ของที่สุด ::: คือ กำหนดให้เห็นภาพตัวเราที่ อยู่ในสภาพอิดโรย สุด ๆ ชนิดหมดแรงใกล้ตาย สภาพที่แย่เท่าไรยิ่งดี คลานออกจากตัวเราไป พร้อมกับลมหายใจออก สิ้นสุด พร้อมกัน คือ ร่างกายโทรมคลานพ้นเท่ากับลมหาใจออกหมดพอดี**

ข้อพึงต้องจำ อย่าให้ร่างสมมุติ (ภาพ) ออกจากตัวเรา ช้ากว่าลมหาใจออก คือ หายใจออกจนหมดแล้ว แต่ร่างสมมุติยังออกไม่พ้น คือ ยังไม่สุดตีน ยังงี้ ไม่ได้ผล... ต้องให้พอดีกันทั้งสอง

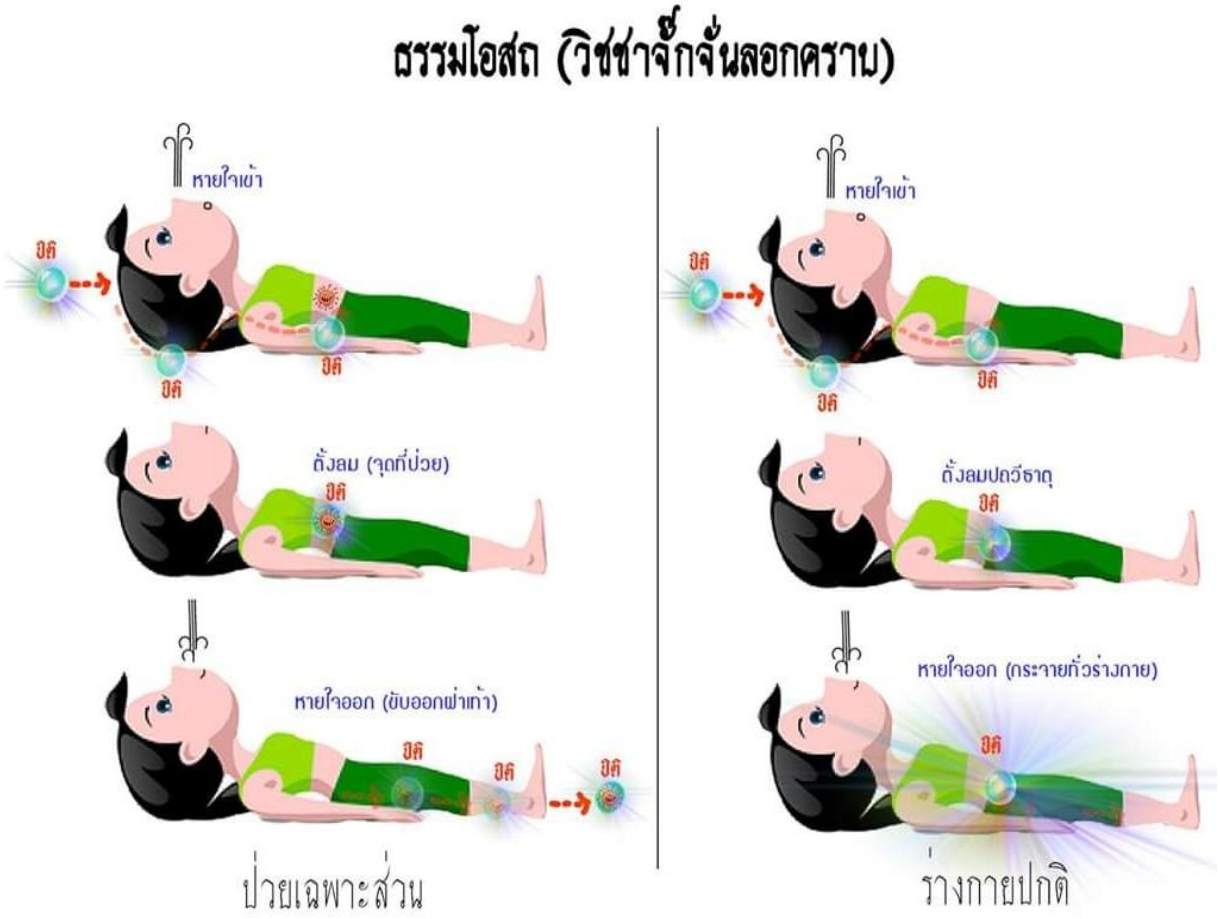

::: **ข้อแนะนำ และ พิสูจน์ทราบ** ::: เมื่อเริ่มต้นฝึกใหม่ ๆ ในภาวะที่ต้องตรากตรำทำงานชนิดแทบไม่มีเวลาพัก แบบนอนก็ไม่ได้นอน กินก็แทบไม่มีเวลากิน เมื่อปฏิบัติแล้ว จะเห็นความแปลกต่างชัดเจนคือ มีกำลังขึ้นทันที ไม่หิว ไม่เหนื่อย แถมทำงานต่อได้อีกหลายวันโดยไม่ต้องพัก สมองไม่ตื้อ ร่างกายจะแข็งแรง สดใส ดูอ่อนกว่าวัยเมื่อเทียบกับผู้ที่มีวัยเท่ากัน

วิชชา "จั๊กจั่นลอกคราบ" ของปรมาจารย์ตั๊กม้อ นั้นมีหลายระดับ ที่กล่าวมานี้เป็นขั้น ต้นหรือขั้นพื้นฐาน เรียกว่าการ"ปรับเปลี่ยน เสริมพลัง" ซึ่งต่อยอดออกไปเป็น วิชชาคงกระพันชาตรีเส้าหลิน เช่น วิชาระฆังทอง เป็นต้น จุดสุดยอดของการปฏิบัติทั้งหมดนั้น อิงอาศัย "กฎแห่งการสมมุติ" ตามพุทธพจน์ที่ทรงตรัสว่า "สิ่งทั้งหลาย ล้วนเป็นสมมุติ" เราจึงสามารถสมมุติให้เป็นไปตามปรารถนาได้ด้วย "ใจ" เพราะสิ่งทั้งหลายย่อมสำเร็จได้ด้วยใจ ดังนี้ ฯ

ขั้นตอนการฝึกวิชชา "จั๊กจั่นลอกคราบ" **แบบที่ ๒ "สลายเวทนา โรคา พยาธิ"** เฉพาะสำหรับผู้ที่มีอาการบาดเจ็บ หรือ เจ็บป่วย เป็นโรคทุกชนิดเท่านั้น ซึ่งจะแบ่งออกเป็นปกรณ์ ย่อย ๒ ปกรณ์ คือ

ปกรณ์ที่ ๑ สำหรับอาการเจ็บ เป็นบาดแผล ฟกช้ำ หรือป่วยเป็นโรคเฉพาะส่วนอวัยวะ เช่น เป็นโรคตับ โรคไต โรคหัวใจ หรือ โรคมะเร็ง ซึ่งเราจะรู้ตำแหน่งที่แน่นอน กรณีเป็นแผลภายนอกเช่นถูกของมีคม หรือ ถูกเตะ ต่อย ช้ำ อย่างนี้ก็รู้ว่าตรงไหน ? (แต่ถ้าน่วมกระดูก หักทั้งตัว รถทับแบนแต๊ดแต๋ ยังงี้... ไม่ต้องทำจั๊กจั่นให้เสียเวลา โทรฯ หาร่วมกตัญญู ...)

ปกรณ์ที่ ๒ กรณีป่วยเป็นไข้ ทุกชนิดที่ไม่รู้ตำแหน่ง แบบร้าวกล้ามเนื้อ ปวดทั่วตัว หรือ การถูกสารพิษ จะโดยการกิน หรือ สัมผัสเข้าไปทางผิวหนัง หรือ จมูก

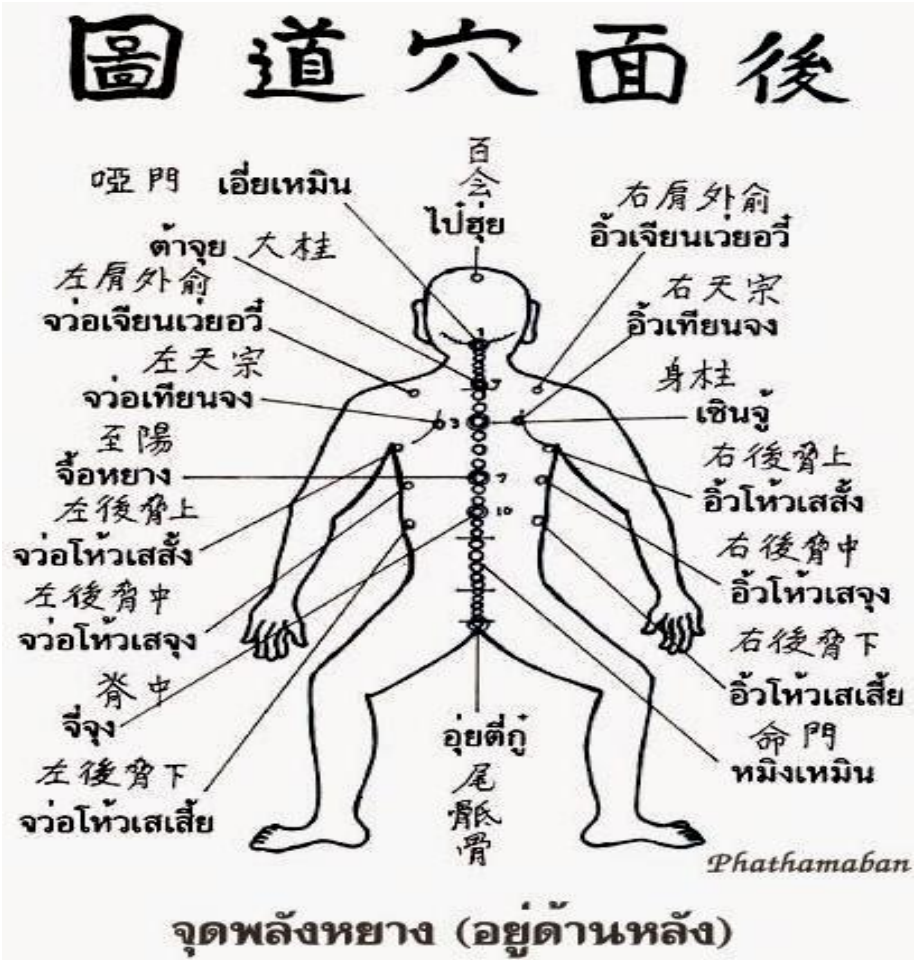

จุดพลังหยาง (อยู่ด้านหลัง)

ปกรณ์ที่ ๑ รักษาเฉพาะส่วน

๑. จะนั่งหรือนอนก็ได้ (เพราะบางท่านอาจป่วยชนิดนอนไม่ได้) แต่ให้อยู่ในลักษณะที่ปล่อยร่างกายตามสบาย ไม่เกร็ง

๒. ทำใจให้สงบ ข้อ ๑ ถึง ๙ ก่อนตามที่ได้กล่าวไปแต่แรก

๓. ใช้ "สติ (ระลึกรู้) ภาพ ของตำแหน่งของอวัยวะที่ป่วย (กรณีป่วยภายในให้ดูภาพฟิล์มX-Ray) แน่ใจว่าตรงไหนแน่ จึงเคลื่อนแสงฉัพพันรังสี จากจุดตั้งชั้ง (ปถวีธาตุ) ให้แสงไปคลุมอวัยวะที่ป่วย

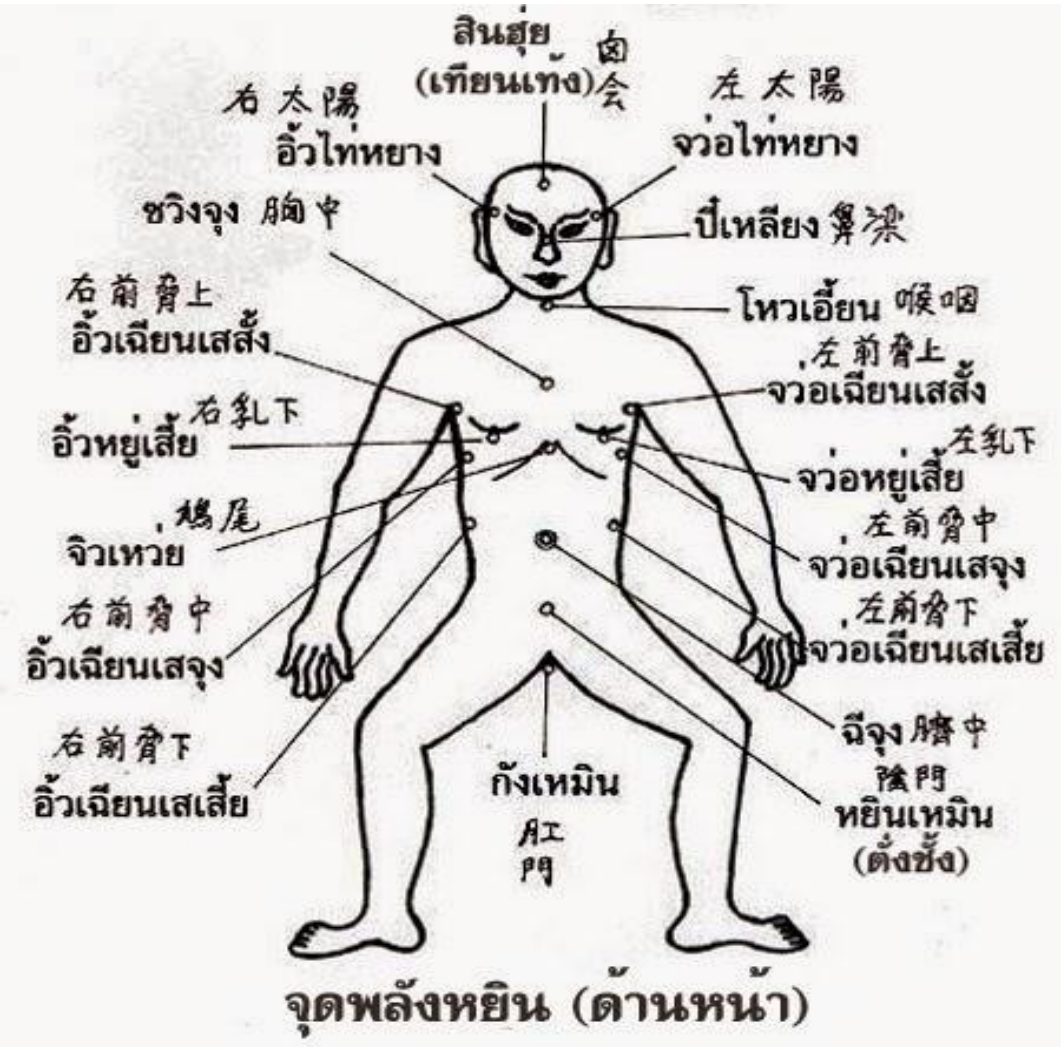

กรณีที่ถูกบาดแผล ของมีคม ฟกช้ำภายนอก (สามารถมองเห็นได้ ก็ให้ใช้ "สติ" นำแสงฉัพพันรังสีไปคลุมบริเวณบาดแผล หรือบริเวณที่ฟกช้ำนั้น

หากเป็นแผลถูกของมีคม ให้กำหนด "ภาพ (Image)" แผลนั้นปิดสนิทเป็นเนื้อเดิม ซ้อน ทับ (Layer) รอยแผลนั้นลงไป (ถ้าฝึกชำนาญแล้ว แผลจะติดสนิทเป็นเนื้อเดียวกันแทบจะทันที) ฟกช้ำ ก็ใช้วิธีเดียวกัน ให้ทำ ๙ รอบ

กรณีป่วยเป็นเฉพาะส่วน เช่น กรณีเป็นมะเร็ง หรือ โรคหัวใจ หรือกรณีอื่นที่คล้ายคลึงกัน ให้ใช้วิธีปฏิบัติเดียวกันกับตัวอย่างที่จะกล่าวถึง ต่อไปนี้

ขอยกตัวอย่างจริง ที่ผู้ปฏิบัติ พิสูจน์ผล มีตัวตน มีชีวิตอยู่ จนปัจจุบัน จากการฝึกวิชชาจั๊กจั่นลอกคราบ รักษาโรคมะเร็ง โดยผู้ปฏิบัติอยู่ที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์

ดังนี้ Credit: http://seealots.blogspot.com เริ่มเลยนะคะ (๓ ก.ย. ๒๕๕๕)

ข้อความที่พระอาจารย์ได้ส่งให้พี่แอ๊ะ วันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ มีดังนี้

ถึง คุณโยมAeวันนี้ได้รับเอกสารของคุณ โดยเฉพาะกรณีการป่วยของ Mr.Erich Muller จึงรีบตอบด่วน เพราะสามารถแก้ไขได้ และกล้าบอกได้ว่าถ้าปฏิบัติตามที่จะบอกให้ทราบต่อไปนี้ "มีสิทธิ์หายแน่นอน" ให้ Mr.Erich ปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. ให้เอาภาพที่ Scan นั้นดูให้จำภาพให้ได้ (หมายถึงตำแหน่งที่เป็น) เมื่อจำภาพได้แล้ว ทำต่อข้อ ๒

๒. หายใจให้มีความรู้สึกว่าเข้าทางกระหม่อม (คงเคยเห็นหัวเด็กทารกตรงกลางที่เต้นตุ๊บ ๆ นั่นแหละ) ขณะที่หายใจเข้า ให้นึกภาพพลังพุทธานุภาพ จะเป็นแสงสีใดก็ได้ แสงสีดังกล่าวให้รู้สึกว่าได้ตามลมหายใจลงไปให้สุด (ให้รู้ว่าสุดที่ไหน - ตรงไหน) เมื่อทราบอย่างแน่นอนแล้ว กำหนดให้เห็นภาพตาม ๑ วางลงไปที่ตำแหน่งสุดลมหายใจนั้น ให้เห็นภาพชัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อภาพชัดเจนแล้ว ทำต่อข้อ ๓

๓. ให้หายใจออกพร้อมกับภาพขึ้นไปถึงที่คอ (ฐานอากาศธาตุ=เพื่อสลายเนื้อร้าย) ตรงนี้ให้กล่าวคำว่า "Clear &Gone" ให้เสียงออกมาพร้อมกับลมหายใจออก และภาพเนื้อร้ายที่ลอยออกไปทางจมูก และกระจายหายไปในอากาศ=ให้ทำเท่าที่นึกได้ คือสะดวกตอนไหนก็ทำ แต่ไม่ควรน้อยกว่าวันละ ๘ ครั้ง ถ้าทำได้ตามที่บอกนี้ ภายใน ๓๐ วัน จะหายเป็นปกติ

:: **หมายเหตุ** :: มะเร็งไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค หรือ โรคระบาด แต่เป็นโรคอันเกิดแต่อกุศลกรรมในชาติปางก่อน จึงสามารถรักษาได้โดยไม่ต้องใช้ยา คือ สร้างกุศลกรรม อันได้แก่พลังพุทธานุภาพกำจัดได้แน่นอน และรายของ Mr.Erich ไม่ใช่รายแรกที่ได้เคยบอกวิธีรักษาให้ แม้แต่คนที่หมอบอกว่าเป็นมะเร็งที่ลำคอขั้นสุดท้ายทะลุออกมาด้านนอก ต้องตายภายใน ๑๕ วัน(กรณีที่ USA) ปฏิบัติเพียง ๒ อาทิตย์ หายเป็นปกติ หมอเองก็งง นี่คือพุทธานุภาพ ของแท้ ของจริง ขอให้ทำ

:: **ข้อสังเกต** :: จะรู้ได้อย่างไรว่าทำได้ผล = ให้สังเกตตอนกำหนดภาพที่จุดสุดลมหายใจ และหายใจออก ถ้าขนลุก หรือ มีลักษณะที่แปลกไปจากปรกติ ตอนกล่าวคำว่า Clear &Gone แสดงว่า ได้พลังพุทธานุภาพแล้ว

ขออำนาจแห่งพุทธานุภาพจงสถิตอยู่กับคุณโยมแอ๊ะ และครอบครัว ให้ประสบ

ความสุข สมปรารถนาที่อธิษฐาน และ ให้ Mr.Erich หายจากอาการป่วยโดยพลันเทอญ ฯ

และพี่แอ้ะได้ตอบกลับมาในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เวลา ๑๐.๐๘ น. (ตามเวลาประ เทศไทย) ดังนี้

กราบนมัสการเจ้าค่ะหลวงพ่อ ขอกราบน้อมรับไว้ปฏิบัติเจ้าค่ะ ขอรายงานอาการป่วยของคุณเอริคให้ทราบ เมื่อวันพฤหัสที่ผ่านมาหมอที่รักษาทาง Radio-Oncology ไม่ถึง ๒ อาทิตย์ อาการเป็นที่น่าพอใจอย่างมาก และหมอออกมาจับมือแสดงความยินดีด้วยกับหนู หมอยกนิ้วให้ และอีกอย่างหนึ่งซึ่งหมอบอกว่า ตอนนี้หัวใจคุณเอริคเต้น เป็นปกติแล้ว ซึ่งหลังจากเปลี่ยน ๔ เส้น Bypasses ตั้งแต่ ๑๙๙๕ หัวใจจะเต้นๆ หยุดๆ หัวใจต้องทำงานหนัก แต่ตอนนี้หัวใจเต้นเป็นปกติ คุณเอริคมีความสุขมากเจ้าค่ะหลวงพ่อ

โดยเฉพาะหนูดีใจยิ่งเข้าใจมากขึ้น ในเรื่องการปฏิบัติค่ะหลวงพ่อ ตามคำหลวงพ่อ ที่บอกว่าให้ปฏิบัติเยอะ ๆ นะ และด้วยอำนาจแห่งพุทธานุภาพ และ อธิษฐาน หนูและแฟนขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อ และด้วยความเคารพอย่างสูงสุด หนูประสบความสำเร็จในชีวิตและมีความสุขค่ะ

ก็อยากแนะนำทุกท่านที่กำลังเริ่มปฏิบัติ หรือบางท่านที่กำลังมีความทุกข์ ขอแนะนำให้ตั้งใจทำตามหลวงพ่อ อย่าท้อนะคะ ทำให้ถูกต้อง ปฏิบัติเยอะ ๆ ตรงไหนก็ได้คะ แล้วท่านจะประสบความสำเร็จดังที่ต้องการ และขออนุโมทนาบุญกับทุกท่านในวันมหาวัน ถึงตัวเองไม่ได้มาร่วมพิธีนี้ ก็ฝากพวงมาลัยมาถวายพระด้วยค่ะ

::: อ่านเนื้อหาเต็ม ที่ :: ตัวอย่างผู้ปฏิบัติสำเร็จ

ข้อแนะนำสำหรับผู้ปฏิบัติที่เป็นชาวไทย คำว่า "Clear &Gone" ที่กล่าวพร้อมลมหาใจออกนั้น ให้เปลี่ยนเป็น "ออกไปให้พ้น" หรือ คำภาษาไทยอื่น ที่มีความหมายคล้ายคลึงก็จะ ได้ผลเช่นเดียวกัน

ปกรณ์ที่ ๒ กรณีป่วยเป็นไข้ ทุกชนิดที่ไม่รู้ตำแหน่ง หรือ ถูกสารพิษ ให้ปฏิบัติดังนี้

๑. นำแสงฉัพพันธรังสีเข้าสู่ตัวทางกระหม่อม แล้วทำตามขั้นตอน "เปลี่ยนร่างเสริมพลัง" ถึง "ขั้นคาดเข็มขัด (ลมบรรจบกันที่จุดตั้งชั้ง)"

๒. เมื่อเส้นลมบรรจบกันที่จุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ) แล้วให้เคลื่อนลมจากจุดตั่งชั้ง (ปถวีธาตุ)ไปทางปลายมือทั้งสองข้าง จะรู้สึกว่า ซู่ ๆ วูบ ๆ (ลองทดสอบเอามือชิดกันในท่าไหว้พระ จากนั้น เอามือแยกห่างจากกันเหมือนบีบกดอะไรสักอย่าง จะมีความรู้สึกซู่ ๆ วูบ ๆ อย่างที่กล่าว ลองดู และให้จำความรู้สึกนั้นไว้ใช้ จะเป็นลักษณะเดียวกัน)

๓. ให้ใช้มือทั้งสองลูบไล้ไปทั่ว ๆตัว ให้ทำ ๙ รอบลมหาใจ ในแต่ละรอบกำหนดให้เห็นภาพตัวเราแข็งแรงปกติ ซึ่งภาพนี้จะเท่ากับลมหาใจออกหมดพอดี

::: **ข้อแนะนำ สิ่งสังเกต** :::

กรณี งูพิษกัด (ประสบการณ์ตรง เพราะตัวเองโดนงูกะปะกัด ตรงเท้า (ร้อยหวาย) ก็เดินลมแล้วเอาฝ่ามือประกบตรงที่แผลงูกัด จากนั้นก็เอามือหยิบพิษโยนทิ้งไป ๙ รอบลมหาใจ ผลคือ ไม่ต้องไปฉีดยา ไม่ต้องไปตัดขา (เพราะงูกะปะกัดจะเป็นแผลเน่าต้องตัดทิ้ง) หายสนิทใน ๒ วัน

หากเป็นกรณี ถูกพิษที่กินเข้าไป เช่นเมาเห็ด เมื่อเดินลม และตั้งลม จะมีอาการคลื่น เหียน อาเจียน ปล่อยไปตามธรรมชาติ จะอาเจียนเอาพิษออกมาเอง ไม่ต้องตกใจ

วิชาจักจั่นลอกคราบ ได้ปริวัฒน์พัฒนาต่อยอดไป อาศัยพลังแห่งพุทธานุภาพอันไร้ขีดจำกัด สามารถคุ้มครองร่างกาย ไม่ให้เป็นอันตรายจากอาวุธ เรียกว่า "คัมภีร์ระฆังทอง" เปรียบเสมือนวิชาคงกระพันชาตรีของเมืองไทยเรา

เพื่อความสมบูรณ์ในเนื้อหา แม้จะเป็นเพียงการย่อสรุปก็ตาม จึงขาดไม่ได้ที่จะต้องกล่าวถึง การบริหารภายนอก (ไล่กง) เรียกว่า "คัมภีร์หมัด 18 อรหันต์" อันสืบทอดมาแต่ครั้งปรมาจารย์ตั๊กม้อ แห่งวัดเส้าหลิน สำหรับผู้ที่สนใจ ไว้บริหารร่างกายให้แข็งแรง

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอความสุข ในชีวิต ธุรกิจ การงาน และ มีสุขภาพแข็งแรง ปราศจากโรคาพยาธิ จำเริญก้าวหน้า ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผลดั่ง "ใจ" อธิษฐาน ในกาลทุกเมื่อ เทอญ ฯ

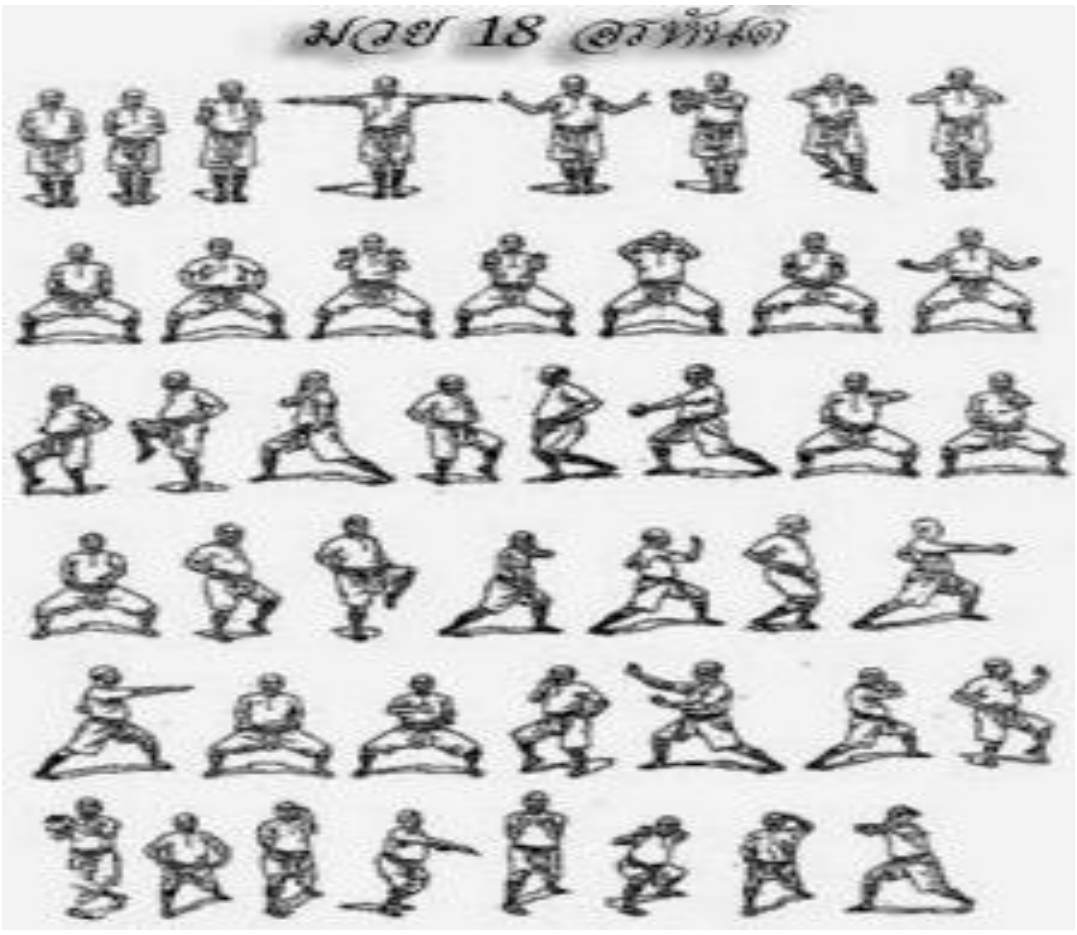
มวย 18 ลาพันธ์

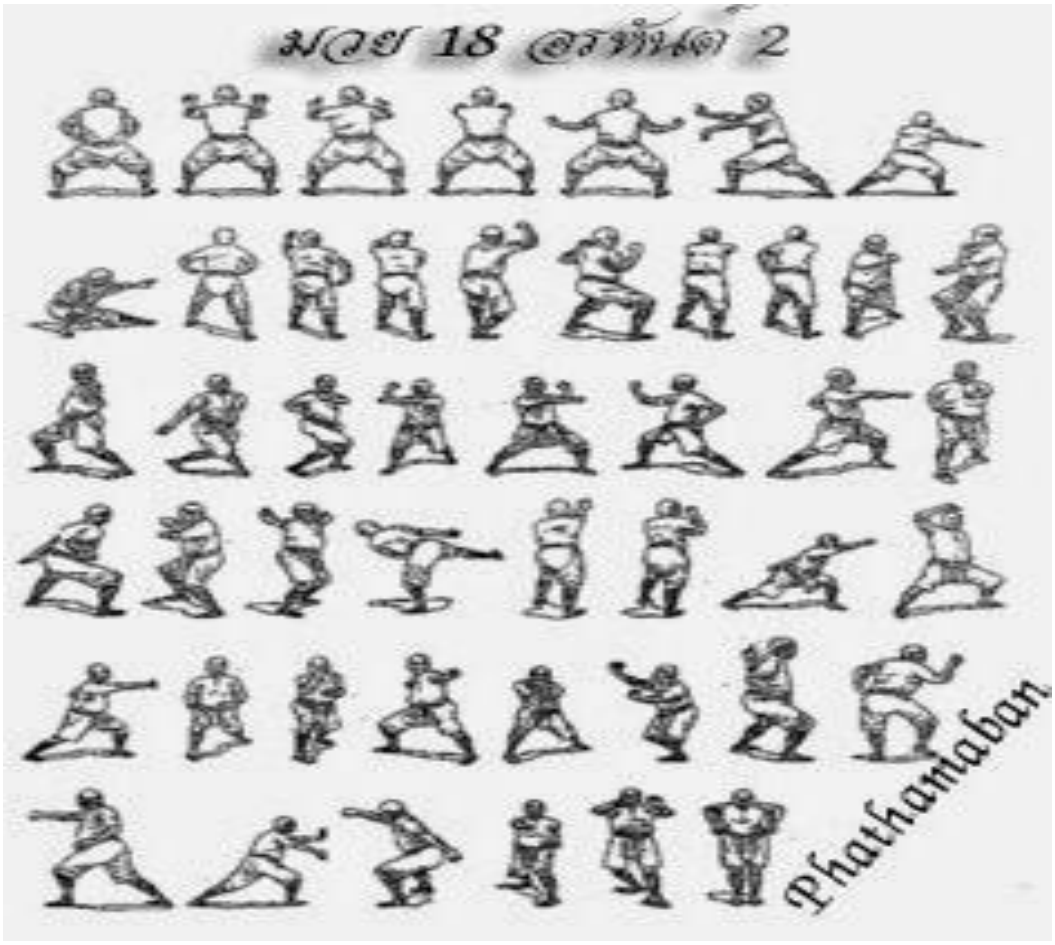
มวย 18 ลาพันธ์ 2
Phathamaban

เวลาเราเหนื่อยล้า มาก ๆ ถ้าไม่ใช้จั๊กจั่นลอกคราบ ร่างกายจะปรับตัวไม่ได้ กล้ามเนื้อจะยึด เช่นนิ้วล้อค หรือ ตะคริว สุดท้ายอัมพาต เพราะร่างกายจะรีดพลังไฟฟ้า Bio-Electric ที่เรามีไปใช้จนหมด แต่เมื่อเรา Charge ใหม่ด้วยจั๊กจั่น ก็จะช่วยได้ร่างกายสดชื่น จะเหมือนเราพักผ่อนเต็มที่ ซึ่งเหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องเร่งงาน ไม่มีเวลาพักผ่อนพอเพียง หมั่นฝึกฝน จะเป็นประโยชน์แก่สุขภาพยามเมื่อสูงอายุ นะ เจริญพร

สำคัญที่สุดคือ **" ภาพ" (image)**หรือ ที่เรียกว่า **"นิมิต"** เราต้องเห็นให้ "ชัด" เป็นการฝึก"อธิษฐาน" เหมือนกันต้องมี"ภาพ" ที่เราต้องการให้เป็น ให้เกิดขึ้นประกอบไปด้วย ไม่งั้นจะไม่เกิดผล แม้พระอริยะบุคคล ปฏิบัติจะไปนิพพาน ก็ทิ้ง "นิมิต" (Image,ภาพ) ไม่ได้

ทำไมจึงต้องอาศัยนิมิตทำสมาธิ ?

เพราะนิมิตเปรียบเหมือนพาหนะของสมาธิ ไม่มีนิมิต ไม่มีสิทธิเข้าสู่สมาธิ ไม่ว่าอุปฺจาร-อปฺปนา และนิมิตนั้นจะต้องเป็นนิมิตอันเกิดจากใจ (มโน) กำหนด “นิมิตไม่เกิดสมาธิไร้ผลสิ้นเชิง”

เอตฺถ จ อญฺญเมว อสฺสาสารมฺมณํ จิตฺตํ

อญฺญํ ปสฺสาสารมฺมณํ อญฺญํ นิมิตฺตารมฺมณํ ยสฺสหิ อิเม ตโยธมฺมา นตฺถิ

ตสฺส กมฺมฏฺฐานํ เนว อปฺปนฺนํ น อุปจารํ ปาปุณาติ

ยสฺส ปนิเม ตโย ธมฺมา อตฺถิ

ตสฺเสว กมฺมฏฺฐานํ อุปฺจารญฺจ ปาปุณาติ

วุตฺตญฺเหตํ

นิมิตฺตํ อสฺสาสปสฺสาสา อานารมฺมณเมกจิตฺตสฺส

อชานโต จตโย ธมฺเม ภาวนา นุปลพฺภติ

นิมิตฺตํ อสฺสาสาปสฺสาสา อานารมฺมณเมกจิตฺตสฺส

ชานโต จ ตโย ธมฺเม ภาวนา อุปลพฺภติ ฯ

นิมิตหนึ่ง อัสสาสะ (ลมหาใจเข้า) หนึ่ง

ปัสสาสะ(ลมหาใจออก)หนึ่งนี้ มิใช่จิตดวงเดียวกัน ถ้าผู้ใดขาดเสียอย่างใดอย่างหนึ่ง ภาวนาของผู้นั้นย่อมไม่สำเร็จ

นิมิตหนึ่ง อัสสาสะหนึ่ง ปัสสาสะหนึ่ง ธรรมสามอย่างนี้มิใช่จิตดวงเดียวกัน ผู้กระทำครบธรรมทั้งสาม ภาวนาของผู้นั้นย่อม “สำเร็จ” (พระสารีบุตร-วิ ๒ / ๗๗)

นอกจากจะต้องให้มีสติผูกนิมิตไว้แล้ว ยังต้องรักษานิมิตนั้นให้ดีที่สุด ดุจการประครองแก้วมณีค่าควรเมือง

ดังนั้นโยคาวจร(ผู้ปฏิบัติ) ปรารถนาความสำเร็จทั้งปวง ย่อมสำเร็จได้ด้วย“ใจ” ประกอบ“นิมิต” ที่ปรารถนา "จะได้ จะเป็น" พร้อมไปกับลมหาใจนั้น จึงจะสมดั่งได้ปรารถนา เกิดขึ้น "จริง"

ฉะนั้น ผู้ที่ บอกตัวเองว่า "ปฏิบัติแล้วไม่เห็นได้" ก็แสดงว่า "ภาพ หรือนิมิต" ไม่ชัด ๑ หรือ แม้ภาพนั้นชัด แต่ไม่ได้เข้าออกตามลมหาใจ มิได้ตั้งไว้ ณ ปถวีธาตุ ๑ หรือ มิได้เกิดปิติ ๑

โยคาวจร ผู้ต้องการความสำเร็จ ในกาลทุกเมื่อ จงตรวจสอบ เสริม ดั่งได้พรรณนามาแต่ต้นนั้นเทอญ

ขอความสำเร็จดั่งปรารถนา จงบังเกิดมี แด่ผู้ปฏิบัติชอบ จงทั่วกันเทอญ

ก่อนที่จะลืม เพราะอยาก ให้ทุกท่าน สมปรารถนาในสิ่งที่อธิษฐาน ซึ่งส่วนใหญ่มัก "พลาด" เวลาที่เราอธิษฐาน ให้ตั้งภาพ "อธิษฐาน ที่ต้องการไปด้วย" อย่า"นึก" เฉย ๆ จะไม่ได้ผล และ ต้องให้ "สิ่งที่เราอธิษฐานตามภาพนั้น เรื่องนั้น เกิดขึ้น = สำเร็จเสีย-ก่อน จึงเปลี่ยน "ภาพ" และคำอธิษฐาน ไม่ใช่เปลี่ยนทุกวัน หรือ ทุกครั้งที่อธิษฐาน นะเจริญพร

เทวดา ก็คือผู้ที่ในอดีตชาติไม่มีโอกาสได้ทำ “บุญ” ทำแต่ “ดี” พวกนี้ได้แก่พวกสังคมสงเคราะห์ช่วยเหลือคนอื่น หรือบริจาคสร้างสาธารณะสถานอันเป็นประโยชน์แก่สาธารณะชน (ซึ่งไม่จำเป็นว่าทรัพย์ที่บริจาคเหล่านั้นจะได้มาโดยบริสุทธิ์หรือไม่ก็ตาม) หรือค้ายาเสพติดแล้วเอาเงินมาสร้างโบสถ์พระก็ใช่ อย่างนี้พอสิ้นลมก็จุติไปเป็น “เทวดา” ด้วยผลแห่ง “ดี” ที่เขาได้ทำไว้ตอนเป็นคนเป็นมนุษย์

ต่อเมื่อดับจิตจึงคิดได้ว่า “บุญ” นั้นต้องสำเร็จทางเดียวเท่านั้น คือ “การถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ” แต่ตัวเองไม่ได้ทำ แต่ด้วยอำนาจแห่ง “ดี” ทำให้เป็นเทวดา ก็จึงแสวงหาผู้ที่มี “บุญ” หรือ ผู้ปฏิบัติชอบ (สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค) เพื่อที่จะอนุโมทนาบุญ เพื่อที่จะได้ “กุศล” จาก “บุญ” จากผู้ปฏิบัติชอบนั้น เพราะเมื่อเป็นมนุษย์ ตัวเองพลาดโอกาส เพราะแยกไม่ออก ระหว่าง “ดี” กับ “บุญ” จึงคอยจ้องรับกระแสว่าเมื่อใดวันใด เวลาใดจะมีใครสร้างบุญ จะได้อนุโมทนา

ดังนั้นเมื่อผู้ปฏิบัติชอบ (ถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ) เมื่อใด เวลาใดก็ตาม เทพยดาก็รับรู้ได้จากกระแสที่ผู้ปฏิบัติได้เอ่ยรหัสนามแห่งเทพยดานั้นๆ เช่น นะ... โม....ตัส....

สะ....เทพยดาจึงอนุโมทนาบุญ ซึ่งจะมาในรูปของการจัดเตรียมความสมบูรณ์พร้อม ในชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ปฏิบัติ ไม่ให้เกิดไม่ให้เกิดความทุกข์ยากลำบาก ทั้งในทางฐานะเศรษฐกิจ สังคม และการปฏิบัติ จึงเรียกว่า “เทพอุ้มสม” ผู้ปฏิบัติจึงมีความสุขสมบูรณ์พร้อม ไม่เดือดร้อนในสิ่งอันมนุษย์พึงปรารถนา ดั่งนี้

ในกรณีของการอนุโมทนาบุญ ที่เรามักกล่าวกันเมื่อเห็นผู้อื่นได้กระทำบุญ เช่น สร้างศาลา อุโบสถ โบสถ์ วิหาร หรือพระไตรปิฎกคัมภีร์ ฯลฯ เราก็เปล่งวาจา ให้พร้อมกับใจออกมา ในลักษณะอาการความรู้สึกเดียวกับที่เรา ทิ้งขนนกเปล่งเสียงให้ปาก+ใจพร้อมกัน อย่างไรก็อย่างนั้น อนิสงค์ที่ได้รับจากการอนุโมทนาด้วยพฤติแห่ง “มุทิตาเจตสิก” นี้จะเป็นคลื่นแห่งกระแสที่ส่งถึงปวงเทพยดา ให้อำนวยอวยชัย กลายเป็นพลวัตรปัจจัยก่อให้เกิดความสมบูรณ์ต่อสิ่งที่เราประสงค์ อุปสรรคสิ่งที่ติดขัดก็จะถูกขจัดไปโดยง่าย

กิจกรรมที่กระทำสำเร็จรวดเร็ว ด้วยอำนาจเทวฤทธิ์ที่ได้รับกระแสแห่ง อนุโมทนาบุญ ที่เราส่งออกไปจากมโนทวาร (ใจ) คำตอบที่สามารถอธิบาย ผู้สงสัยว่าเทวดาจะรับรู้ได้อย่างไร

เหตุที่เทวดารับรู้ได้นั้น ก็เพราะว่าเทวดากับมนุษย์ อยู่ภูมิเดียวกัน จึงสามารถสัมผัสรับรู้กันด้วยภาษาใจ เหมือนคนต่างประเทศพูดภาษาไทยไม่ได้ ก็ส่งภาษาใบ้ หรือมองตาก็รู้กัน ดั่งนั้น ผู้ปฏิบัติเข้าถึงกายในกาย (ใจ) แล้ว จึงได้รับผลทันที เหมือนทีวีที่เปิดสถานีอยู่แล้ว พอเราเปิดเครื่องก็รับสัญญาณได้เลย ฉันใดก็ฉันนั้น

ถ้าอธิบายในทางอภิธรรมถึงการเกิดผล แก่ผู้อนุโมทนาทันทีไม่ต้องรอชาติหน้าว่า เพราะเจตสิก หรือ กายในกาย ที่ทำหน้าที่ “อนุโมทนา” นี้ มีชื่อว่า “**มุทิตาเจตสิก**” แปลว่า เจตสิกที่ทำให้พลอยยินดีเป็น “โสภณเจตสิก” หากว่าได้ฝึกฝนตามขั้นตอน จนกายสังขาร+วาจา +กายในกายเป็นหนึ่งเดียวกัน (สมาธิ) และเปล่งวาจา ...สา...ธุ...นั้น กุศลอันเป็นผลที่ได้จากผู้ที่สร้างบุญนั้น ย่อมเกิดขึ้นแก่ผู้อนุโมทนา เหมือนกับปุ๋ยที่เติมต้นบุญของเรา ให้ผลิดอกออกผลเร็วกว่าธรรมดา คือช่วยให้เราอธิษฐานได้รวดเร็วกว่าที่เราไม่เคยอนุโมทนา

แต่ตรงกันข้ามกับ ผู้ที่ไม่ชอบเห็นผู้อื่นสร้างบุญ ได้รับผลบุญทันตาเห็น เช่น เห็นผู้ที่ประสบความสำเร็จจากการอธิษฐาน แล้วนำประสบการณ์มาเผยแผ่เป็นธรรมทาน ก็

เกิดความอิจฉา เพราะกลัวคนอื่นเห็นว่าตนเองทำไม่ได้ ทำไม่เก่ง ก็เลยยุยงส่งเสริมคนอื่นไปในทางบาป เพื่อปกปิด อกุศลกรรมของตน อกุศลมูลจิตที่คนที่เห็นคนอื่นทำบุญแล้ว นอกจากจะไม่อนุโม- ทนาแล้วยังอิจฉา พวกนี้จะเกิดโรคประจำตัวเรื้อรังชนิดรักษาไม่หาย เช่น โรคน้ำเหลือง มะเร็งในเม็ดเลือด โรคที่ปราศจากยารักษา เพราะเทพยดาลงทัณฑ์อย่างแสนสาหัส ชีวิตจะทรุดโทรม ยากจนลงจากฐานะเดิม

ดังนั้นสาธุชนผู้ปฏิบัติธรรม ให้พึงสังวรระวังอารมณ์ เนื่องจากเราฝึก “สติ” ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ เพื่อควบคุมอารมณ์ เราปฏิบัติเพื่อ “บุญ” ไม่ใช่ “ขายบุญ” บุญสำเร็จด้วย กายวาจา ใจอันปราศจากอกุศล ผลที่ได้รับจึงประเสริฐเหนืออื่นใด แม้เพียง**อนุโมทนาบุญด้วยใจ** เทพยดา ก็ส่งเสริมให้ประสบความสำเร็จเร็วกว่าเดิมแล้ว

ฉะนั้น ในทุกครั้งที่เห็นผู้ใดได้สร้าง “บุญ” จงอนุโมทนาด้วยใจ การอนุโมทนาด้วยใจ ไม่จำเป็นต้องกล่าวคำว่า “จริงใจ” เพราะหากไม่จริงใจ ก็เป็นสัจจะวาจาไม่ได้ และเมื่อเป็นสัจจะวาจาไม่ได้ การกล่าวอนุโมทนาบุญนั้นก็ไม่ได้ผล

ขอความก้าวหน้าสถาพร ในสิ่งอันประเสริฐเลิศแล้วที่ปรารถนา จงสำเร็จดั่งอธิษฐานทุกประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

ขอความผาสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแด่ สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ทุกท่าน

นับว่าเป็นโชค ที่เราท่านสมาชิกปฏิสัมภิทาทั้งหลาย ได้เกิดมาเป็นชนชาติไทย และได้พบพระพุทธศาสนา ที่เป็นบรมโชคเหนืออื่นใด ก็คือได้ศึกษาปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" อันเป็นหนทางเดียวไม่มีทางสายอื่น อันจักพาเราพ้นจากความทุกข์ โทมนัสทั้งปวง

แม้ผู้เพียงเริ่มปฏิบัติ ก็จักได้สัมผัสกับความมหัศจรรย์ แห่งพุทธานุภาพ ได้รับความสุขใจ สุขกาย ปราศจากโรคภัยทั้งปวง อย่างที่แตะต้อง พิสูจน์เป็น Physical ได้ทันที เมื่อกล่าวถึงการปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" สิ่งที่ขาดไม่ได้ ก็คือ "การตั้งลม" ซึ่งเปรียบเสมือน "ชีวิต"ของการปฏิบัติ หากปราศจากเสียแล้ว ซึ่ง "การตั้งลม" การปฏิบัติทั้งหลายทั้งปวง ก็จะไม่ได้ผลด้วยประการทั้งปวง

จะกล่าวไปใยในการเข้าถึงนิพพาน เพราะแค่ "การตั้งลม"ขั้นต้นยังทำไม่ได้ ก็ข้ามภพภูมิไม่ได้ เนื่องจากการ "ตั้งลม" เป็นสภาวะที่ "เหนือโลก" เกือบจะเรียกได้ว่า "สามารถควบคุม สมมุติให้ อยู่ในอำนาจได้"

ดังนั้น จึงไม่ต้องสงสัยว่า เหตุใด ผู้ที่ "ตั้งลม"ได้ จึงสามารถอธิษฐานได้ดั่งใจปรารถนา ตามภาพที่ได้กำหนดไว้ ณ ตำแหน่ง "ตั้งลม" ทุกประการ

เรื่องของการ “ตั้งลม” ที่ลึกลงไปตรงปถวีธาตุ พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดวิธีปฏิบัติมากว่า ๒๕๕๘ ปี ว่ามีอานิสงค์มากมายมหาศาลสุดพรรณนา

วันนี้จะขอยกตัวอย่างทางการแพทย์ต่างประเทศ ที่ได้พิสูจน์ และยอมรับว่า "การหายใจลึก และหยุดไว้"(ตั้งลม) สามารถ รักษา- ป้องกัน ได้ดีกว่าการทำ "คีโม" ดังนี้ :-

สิ่งที่คุณ ไม่เคยคาดคิด มาก่อนเลยว่า - มะเร็ง คือ ธรรมชาติ (Cancer is Natural) มะเร็ง คือ ธรรมชาติในการปรับตัว ของเซลล์ อันเนื่องมาจาก การที่เลือดของเรากลายเป็นพิษ เกินกว่าที่เซลล์จะมีชีวิตต่อไปได้ ถ้าหากเซลล์เหล่านั้น ไม่ปรับตัว เซลล์เหล่านั้น จะป่วย และตาย ดังนั้น เซลล์เหล่านั้นจึงตอบสนองอย่างเป็นธรรมชาติ ด้วยการผ่าเหล่า เพราะเซลล์ ในร่างกายมนุษย์มีความสามารถที่จะปรับตัว เพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลง การปรับตัว ของเซลล์จึงเป็น สิ่งที่เป็นธรรมชาติโดยปกติอยู่แล้ว

แต่เป็นที่ น่าเสียดายอย่างยิ่งว่า คุณหมอทั่วโลก กลับบอกกับเราว่า วิธีการรักษามะเร็ง คือ การบำบัดด้วย-คีโม หรือ การทำลาย เซลล์มะเร็ง ด้วยรังสี แต่สิ่งที่คุณหมอเว้นวรรค (อุบ) ไว้ไม่ได้บอกเราคือ สาเหตุที่ ทำไมเซลล์มะเร็ง จึงเกิดการผ่าเหล่าตั้งแต่แรก ?

อย่างไรก็ตาม- เมื่อสภาพแวดล้อม เปลี่ยนไป เซลล์อีกจำนวนมาก ก็จะผ่าเหล่า-ต่อไปอีก-ไม่เร็วก็ช้า นั่นเป็นสาเหตุ ที่เราพบเห็น คือ ผู้ป่วยมะเร็ง ถูกให้คีโม ดีขึ้นเพียงชั่วคราว แล้วกลับทรุด ลงไปใหม่อีก และในที่สุดก็ตายทุกราย ภายหลังจากที่ทำคีโมได้ไม่นาน

จากมุมมอง ของเซลล์ หากมัน ไม่ผ่าเหล่า-มันจะต้องตาย การผ่าเหล่า ของเซลล์จึงเป็นธรรมชาติ

มะเร็ง แท้จริงแล้ว คือ วิวัฒนาการ ของกลุ่มเซลล์ ที่พยายามรอดตาย จากสภาพแวดล้อมที่เป็นพิษ แต่ทั้งหมดนี้ ก็กลายเป็นสิ่งที่ ควบคุมไม่ได้ เพราะเซลล์เหล่านั้น ลงเอยด้วยการ- ฆ่าร่างกาย แต่นั่นกลับ ไม่ใช่ประเด็น ที่แท้จริง

มะเร็ง คือ วิวัฒนาการ ของกลุ่มเซลล์ ที่พยายาม จะรอดตาย ในสภาพแวดล้อม ที่เป็นพิษอย่างสูง เราต้องพยายาม ทำความเข้าใจ ในประเด็นนี้ ให้ชัดเจน

การพยายามฆ่า เซลล์เหล่านั้น -โดย ไม่ได้เปลี่ยนแปลง สภาพแวดล้อม เปรียบได้กับ การฆ่าแมลงวัน โดยไม่ได้พยายาม ที่จะนำเอาขยะออกไป เพราะขยะต่างหากที่เป็น

ตัวส่งกลิ่นเรียกแมลงวัน

เอาละ เมื่อเข้าใจต้นสายปลายเหตุของมะเร็งกันแล้ว ก็ถึงเวลาที่คุณจะได้เริ่มรักษาตัวคุณอย่างถูกวิธีและได้ผลเกินร้อย คุณจะมัวรออะไรอยู่อีก ที่จะปรับปรุง สภาพแวดล้อมให้กับเซลล์ใน ร่างกายของคุณ ได้อย่างรวดเร็ว คือ :-

::: หายใจลึกๆ - แล้วหยุดไว้ ::: สิ่งแรกที่กระตุ้น ให้เซลล์ผ่าเหล่า และ กลายเป็นเซลล์ มะเร็ง คือ การขาดออกซิเจน เซลล์มะเร็ง ปรับตัวเพื่อรอดชีวิตในสภาพแวดล้อมที่มีระดับ ออกซิเจนต่ำ ยิ่งมีออกซิเจน ต่ำเท่าไร เซลล์มะเร็ง ก็ยิ่งเติบโต ได้มากขึ้นเท่านั้น เพราะนี่คือ วิวัฒนาการของเซลล์ ที่ปกติต้องการจะรอดชีวิต อยู่ได้ในสภาพแวดล้อมที่มีระดับออกซิเจนต่ำ

วิธีแก้ไข คือ หายใจลึกๆ ซึ่งเป็นการ ออกกำลังง่ายๆ เพื่อเพิ่ม ระดับออกซิเจนให้กับเลือด การหายใจ ให้เข้าไปหยุดอยู่ในท้อง ไม่ใช่หายใจ เข้าไปแค่ในทรวงอก นี่คือวิธีการหายใจ ที่ถูกต้องจะช่วยให้เซลล์มะเร็ง ชะลอการกลายพันธุ์ ได้แน่นอนกว่าการทำ "คีโม"

::: เรียบเรียงจาก วารสารการแพทย์ Shafin de Zane presents: What is Cancer?

สิ่งหนึ่งที่บทความทางการแพทย์นี้ไม่ได้บอกคือ "ไม่ได้รับรองว่าหายจากโรคมะเร็งได้เด็ดขาด" ตรงนี้แหละที่เราท่านที่ปฏิบัติในวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคเหนือกว่าแพทย์ปัจจุบัน คือ "หายขาดจากโรคมะเร็ง ได้ด้วยพุทธานุภาพ" ที่ฝรั่ง หรือสำนักไหนไม่มีสอน

จะเห็นได้ว่า "การตั้งลม" ที่สมาชิกปฏิสัมภิทา ที่ได้ฝึกวิธีหาใจไปแล้ว ก็แน่นอนใจได้เลยว่า "เซลล์จะไม่กลายพันธุ์"นี่ว่ากันทางการแพทย์ คือ จะไม่เป็นมะเร็ง

ว่ากันตามหลักแห่งพระพุทธศาสนา "มะเร็ง ไม่ใช่โรคระบาด โรคระบาดจะ เรียกว่า สาธารณกรรม คือใครๆ ก็ต้องรับ เช่น แผ่นดินไหว หรือ โรคติดต่อร้ายแรง" เมื่อมะเร็ง ไม่ใช่โรคระบาด มะเร็งจึงเป็นโรคที่ "เกิดจากอกุศลกรรม" ที่แสดงผล

ดังนั้นการรักษามะเร็งให้หาย ขาด ก็คือ ไม่ให้อกุศลกรรมแสดงผล โดยการสร้าง "บุญ"

"ไม่มีบุญใด ที่จะมีกุศล (ผลของบุญ) ยิ่งใหญ่ไปกว่าการปฏิบัติสติปัฏฐาน แม้จะสร้างเจดีย์ทองคำ จากโลกมนุษย์ถึงดวงจันทร์ ยังไม่เท่า "กาย วาจา ใจ ถึงพร้อม เป็น

สมาธิชั่วหนึ่งอึดใจ"

ฉะนั้น ผู้ที่ปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" สามารถที่จะให้ กาย วาจา ใจ ถึงพร้อมและ "ตั้งลม" ตามปรารถนา ซึ่งแน่นอน ต้องมากกว่า ๑ อึดใจ

เมื่อเทียบบัญญัติไตรยางศ์ก็ต้องได้บุญมหาศาล ยิ่ง"ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" ก็ประกอบ เป็นมหากุศล เพราะประกอบด้วย ถวายชีวิต (ทาน) สัจจะวาจา (ศีล) ตั้งลม (ภาวนา)

ดังนั้น อกุศลกรรม ที่ทำให้เกิดเป็น "มะเร็ง" ก็ไม่อาจแสดงผลได้อีกต่อไป ผู้ปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" จึงหายจากโรคร้าย ด้วยประการฉะนี้

ที่นำมาเป็นตัวอย่าง เพื่อให้ท่านทั้งหลาย ได้ภาคภูมิใจ ที่ได้ปฏิบัติชอบ ในหนทางอันประเสริฐ ที่พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า เป็นหนทางเดียว ...เอกมคฺโค .. หนทางอื่นไม่มี ฯ

ขอความผาสุขสวัสดี สมปรารถนา ก้าวหน้าในกิจการ ครอบครัว ชีวิต ธุรกิจ การงาน จงทุกประการ ทุกท่านในกาลทุกเมื่อเทอญ ฯ